

PASTARŲJŲ DIENŲ
ŠVENTŲJŲ
JĖZAUS KRISTAUS
BAŽNYČIA

182-oji Visuotinė metinė konferencija

2012 m. kovo 31–balandžio 1

Išleido
Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia
Solt Leik Sitis, Jutos valstija

© 2012 Intellectual Reserve, Inc.
Visos teisės saugomos

Tekstas anglų kalba patvirtintas: 12/11
Vertimas patvirtintas: 12/11
182nd Annual General Conference vertimas.
Lithuanian
PD50038655 156

Turinys

ŠEŠTADIENIO RY TINĖ SESIJA

Mes ir vėl susirinkome <i>Tomas S. Monsonas</i>	1
Ir mažas vaikas vedžios juos <i>Boidas K. Parkeris</i>	3
Mokykime savo vaikus suprasti <i>Šerilė A. Esplin</i>	10
Per Jo Bažnyčią atsivertusieji į Jo Evangeliją <i>Donaldas L. Holstromas</i>	15
Jis išties mus myli <i>Polas E. Koilikeris</i>	20
Auka <i>Dalinas H. Ouksas</i>	25
Gyvenimo kalnai <i>Henris B. Airingas</i>	32

ŠEŠTADIENIO POPIETINĖ SESIJA

Bažnyčios pareigūnų palaikymas <i>Dyteris F. Uchtdorfas</i>	39
Bažnyčios Audito departamento ataskaita, 2011 m. <i>Robertas V. Kentvelas</i>	42
2011 metų statistinė ataskaita <i>Brukas P. Heilsas</i>	44
Vynuogyno darbininkai <i>Džefris R. Holandas</i>	46
Susimąstyti: sakramentas, šventykla ir pasiaukojantis tarnavimas <i>Robertas D. Heilsas</i>	51
Tikėjimas, dvasios tvirtybė, pasitenkinimas. Žinia vienišiams tėvams. <i>Deividas S. Baksteris</i>	56
Likite Viešpaties teritorijoje! <i>Ulisis Soaresas</i>	60
Darnoje su tikėjimo muzika <i>Kventinas L. Kukas</i>	64
Kaip savo asmeniniam gyvenimui gauti apreiškimą ir įkvėpimą <i>Ričardas G. Skotas</i>	71

KUNIGIJOS SESIJA

Dangaus galios <i>Deividas A. Bedneris</i>	77
--	----

Tikras augimas per aktyvinimą <i>Ričardas K. Edžlis</i>	83
Aarono kunigija, kelkitės ir naudokite Dievo galią <i>Adrianas Ochoja</i>	88
Mūsų tarnavimo kunigyستėje motyvas <i>Dyteris F. Uchtdorfas</i>	93
Sandorą priėmusios <i>Henris B. Airingas</i>	100
Norintys ir verti tarnauti <i>Tomas S. Monsonas</i>	107

SEKMADIENIO RYTINĖ SESIJA

Gailestingieji susilauks gailestingumo <i>Dyteris F. Uchtdorfas</i>	114
Dėkui Dievui <i>Raselas M. Nelsonas</i>	120
Ypatingos pamokos <i>Ronaldas A. Rasbandas</i>	126
Pranašų vizija apie Paramos bendriją: tikėjimas, šeima, parama <i>Džiulė B. Bek</i>	131
Kristaus doktrina <i>D. Todas Kristofersonas</i>	137
Gyvenimo lenktynės <i>Tomas S. Monsonas</i>	145

SEKMADIENIO POPIETINĖ SESIJA

Išsivadavimo galia <i>L. Tomas Peris</i>	152
Idant nuklydę būtų rasti <i>M. Raselas Balardas</i>	158
Turėti viziją veikti <i>O. Vincentas Halekas</i>	164
„Tik pagal teismo principus“ <i>Laris J. Vilsonas</i>	168
Ar buvo verta? <i>Deividas F. Evansas</i>	173
Laikyti šventu <i>Polas B. Paiperis</i>	179
Ką Kristus mano apie mane? <i>Nylas L. Andersenas</i>	184
Mums baigiant šią konferenciją <i>Tomas S. Monsonas</i>	190

VISUOTINIS MERGINŲ ORGANIZACIJOS SUSIRINKIMAS

Kelkis ir sušvirk <i>Anė M. Dib</i>	193
Siekite mokytum. Jums paruoštas darbas <i>Merė N. Kuk</i>	198
Dabar laikas keltis ir sušvisti! <i>Eleinė S. Dalton</i>	204
Tikėjimas, paklusnumas, ištvėrmė <i>Tomas S. Monsonas</i>	210

Mes ir vėl susirinkome

Prezidentas Tomas S. Monsonas

Mūsų Dangiškasis Tėvas rūpinasi kiekvienu iš mūsų ir mūsų poreikiais. Nuoširdžiai meldžiu, kad klausydami šios konferencijos žodžių prisipildytume Jo Dvasios.

Mano mylimi broliai ir seserys, sveikinu jus ir reiškiu jums savo meilę, vėl susirinkus į visuotinę Bažnyčios konferenciją. Susirenkame kas šešis mėnesius sustiprinti vienas kitą, padrašinti, paguosti ir ugdyti tikėjimą. Čia susirinkome mokytis. Kai kurie iš jūsų gal ieškote atsakymų į gyvenime iškilusius klausimus ir iššūkius. Kai kurie stengiatės įveikti nusivylimą ar netektį. Kiekvienas, jausdamas Viešpaties Dvasią, gali būti apšviestas, pakylėtas ir paguostas.

Jeigu jūsų gyvenime reikia kažką keisti, linkime, kad klausydami įkvėptų žodžių, rastumėte motyvą ir drąsos tai padaryti. Iš naujo apsispręskime gyventi taip, kad būtume verti mūsų Dangiškojo Tėvo sūnūs ir dukterys. Toliau priešinkimės blogiui, kad ir kur jis būtų.

Kokie esame palaiminti, kad atėjome gyventi žemėje tokiu metu kaip šis – nuostabiu metu ilgoje pasaulio istorijoje. Visi negalime tilpti po vienu stogu, bet televizijos, radijo, kabelinio ir palydovinio ryšio stebuklo dėka galime mėgautis šios konferencijos transliacija net mobiliuose prietaisuose. Nors kalbame skirtingomis kalbomis ir gyvename įvairiuose kraštuose, visi susirenkame kaip vienas, būdami vieno tikėjimo, vienos doktrinos ir vieno tikslo.

Nuo menkutės pradžios prieš 182-us metus išaugome į pasaulinę bendruomenę. Šis didis darbas, kuriame dalyvaujame,

ir toliau žengs pirmyn, keisdamas ir laimindamas gyvenimus. Niekas, jokia pasaulio jėga negali sustabdyti šio Dievo darbo. Kad ir kas nutiktų, šis didis darbas žengs pirmyn. Prisiminkite pranašingus Pranašo Džozefo Smito žodžius: „Jokia nešventa ranka negali sustabdyti šio darbo pažangos; gali siautėti persekiojimai, gali burtis nedorėlių gaujos, gali rinktis armijos, gali šnypšti apkalbos, bet Dievo tiesa oriai, didingai ir nepriklausomai žengs pirmyn, kol persmelks kiekvieną žemyną, aplankys kiekvieną šalį, užlies kiekvieną kraštą ir nuskambės kiekvienoje ausyje, kol Dievo tikslai bus įvykdyti ir didysis Jehova pasakys, jog darbas atliktas.“¹

Mano broliai ir seserys, šiandieniniame pasaulyje yra daug sunkumų ir iššūkių, bet taip pat yra daug gero ir pakylėjančio. Kaip skelbiame tryliktajame tikėjimo teiginyje, „Jei yra kas dora, mylėtina ar verta pritarimo, ar girtina – mes siekiame viso to.“ Niekada nesiliaukime tai darę.

Dėkoju jums už jūsų tikėjimą ir pasišventimą Evangelijai. Dėkoju jums už jūsų meilę ir rūpestį vienas kitam. Dėkoju už jūsų tarnystę savo apylinkėse ir skyriuose bei kuoluose ir apygardose. Būtent per šią tarnystę Viešpats įgyvendina daugelį savo tikslų žemėje.

Dėkoju už jūsų gerumą man, kur benuvykčiau. Dėkoju, kad meldžiatės už mane. Jaučiau tas maldas ir esu už jas be galo dėkingas.

Mano broliai ir seserys, susirinkome būti mokomi ir įkvėpti. Per šias dvi dienas bus pasakyta daug kalbų. Užtikrinu jus, kad ruošdamiesi mums kalbėti, pranešėjai siekė dangaus pagalbos ir vadovavimo. Jie buvo įkvėpti pasakyti tai, ką kalbės mums.

Mūsų Dangiškasis Tėvas rūpinasi kiekvienu iš mūsų ir mūsų poreikiais. Nuolankiai meldžiu, kad klausydami šios konferencijos žodžių prisipildytume Jo Dvasios. Šventu mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnaša

1. Žr. *Bažnyčios prezidentų mokymai*.
Džozefas Smitas, p. 426.

Ir mažas vaikas vedžios juos

Prezidentas Boidas K. Parkeris

Dvylikos Apaštalių Kvorumo Prezidentas

Vyrai ir žmonos turi suprasti, kad pirmiausias jų pašaukimas – iš kurio jie niekuomet nebus atleisti – yra rūpintis vienas kitu ir tada savo vaikais.

Prieš daugelį metų, lūkuriuodamas vienoje Japonijos traukinių stočių, išgirdau barbenimą į savo miegamojo kupė langą. Už jo stovėjo berniukas, dėvintis apdriskusius marškinius ir ant savo ištinusio žando ryšintis purviną skudurą. Jo galva buvo nusėta niežais. Rankose laikė skardinį puodelį ir šaukštą, kas simbolizavo, jog jis yra elgetaujantis našlaitis. Man bebendant atidaryti duris ir jį sušelpiti pinigais, traukinys pajudėjo.

Niekada nepamiršiu to badaujančio berniuko, lūkuriuojančio šaltyje, rankose laikančio tuščią skardinį puodelį. Nepamiršiu ir to beviltiško jausmo, kai traukinys pradėjo lėtai važiuoti ir paliko jį stovintį perone.

Po kelerių metų Perų valstybės Kusko mieste, esančiame aukštai Anduose, mudu su vyresniuoju A. Teodoru Tatliu ilgame, siaurame kambaryje, atsiveriančiame į gatvę, surengėme sakramento susirinkimą. Buvo vakaras. Vyresniajam Tatliui kalbant, tarpduryje pasirodė mažas berniukas, maždaug šešerių metų. Jis tedėvėjo apdriskusius marškinius, nutysusius iki kelių.

Mums iš kairės stovėjo nedidelis staliukas, ant kurio sakramentui buvo padėta lėkštutė su duona. Tas išbadėjęs gatvės našlaitis pamatė duoną ir pradėjo pamažu pasieniu artintis link jos. Jis jau buvo beveik prie pat staliuko, kai jį pamatė viena moteris. Rūsčiu galvos krestelėjimu ji išvijo jį į tamsą laukę. Aš sudejavau širdyje.

Vėliau tas mažas berniukas sugrįžo. Jis slinko pasieniu, žiūrėdamas tai į duoną, tai į mane. Kai jis prisiartinio prie tos moters akiračio, aš ištiesiau savo rankas ir jis atbėgo pas mane. Pasisodinau jį ant kelių.

Tada kaip kokį simbolį pasodinau jį į vyresniojo Tatlio kėdę. Po baigiamosios maldos tas alkanas berniukas išbėgo į tamsą laukę.

Grižęs namo, apie tai papasakojau Prezidentui Spenserui V. Kimbolui. Jį labai tai sujaudino, ir jis man pasakė: „Ant kelių buvai pasisodinęs visą tautą.“ Ne kartą jis man sakė: „Tas tavo patyrimas reiškia kur kas daugiau, nei dabar suvoki.“

Lotynų Amerikos šalyse lankiausi bene šimtą kartų ir kaskart ten gyvenančių žmonių veiduose ieškau to mažojo berniuko. Dabar jau suprantu, ką Prezidentas Kimbolas turėjo omenyje.

Solt Leik Sityje buvau sutikęs ir kitą drebančią berniuką. Tai buvo vienos šaltos žiemos vakarą. Po kalėdinių pietų viename viešbutyje mes išėjome laukan. Gatve artinosi šeši ar aštuoni betriukšmaujantys berniukai. Dėl šalčio visi jie turėjo būti namuose.

Vienas berniukas buvo be palto. Kad nesusaltų, jis trypčiojo vietoje. Jis pradingo į kitą gatvelę, kur, be abejonės, buvo jo aptriušęs butas ir lova, kurioje nebuvo kuo pakankamai šiltai apsikloti.

Vakare užsiklodamas, pasimeldžiu už tuos, kurie neturi šiltos lovos.

Pasibaigus Antrajam Pasauliniam karui aš buvau dislokuotas Japonijos Osakos mieste. Miestas buvo paskendęs griuvėsiuose, gatvėse mėtėsi blokai ir nuolaužos, nuo bombų žiojėjo duobės. Nors dauguma medžių buvo išvartyti sprogimų, bet keli jų vis dar stovėjo su nuskaldytomis šakomis ir kamienais, turintys drąsos išleisti kelias šakeles su lapeliais.

Mažytė mergaitė apdriskusiu spalvotu kimono į puokštę guviai rinko geltonus jovaro lapus. Atrodė, kad tas vaikelis visai nemato aplink ją esančio nusiaubimo – ji sau ropštinėjo po griuvėsius ir savo kolekcijai rankiojo lapus. Ji surado vienintelį pasaulyje belikusį grožį. Galbūt turėčiau sakyti, kad *ji pati* buvo savo pasaulio gražioji dalis. Kažkodėl galvojimas apie ją sustiprina mano tikėjimą. Tame vaikelyje buvo įsikūnijusi viltis.

Mormonas mokė, kad „maži vaikai gyvi Kristuje“¹ ir jiems nereikia atgailauti.

Praeito šimtmečio pradžioje Jungtinių Valstijų pietuose esančiuose kalnuose tarnavo du misionieriai. Vieną dieną nuo viršūnės jie pamatė, kad tolumoje esančioje proskynoje pradėjo rinktis žmonės. Kadangi šie misionieriai ne dažnai turėjo progų sutikti daug žmonių, kuriems galėtų pamokslauti, tad nusileido į proskyną.

Buvo nuskendęs berniukas ir buvo ruošiamasi jo laidotuvėms. Jo gimdytojai pasikvietė pastorį, kad dėl jų sūnaus jis „tartų kelis žodžius“. Misionieriai atsistojo atokiau, o keliaujantis pastorius, atsistojęs priešais gedinčius tėvą ir motiną, pradėjo savo pamokslą. Nors gimdytojai iš to dvasininko laukė paguodos žodžių, tačiau jie buvo nuvilti.

Dvasininkas juos pliekė už tai, kad nepakrikštijo berniuko. Jie atidėliojo krikštą dėl vienokios ar kitokios priežasties, kol jau tapo per vėlu. Jis tiesiai šviesiai jiems pasakė, kad jų berniukas nuėjo pragaran. Ir tai jų kaltė. Dėl jo nesibaigiančios kančios kalti buvo jie.

Po pamokslavimo ir kapo uždengimo prie gedinčių gimdytojų priėjo vyresnieji. Motinai jie tarė: „Esame Viešpaties tarnai ir atnešėme jums žinią.“ Gimdytojams kūkčiojant, vyresnieji skaitė apreiškimus ir liudijo apie gyvųjų bei mirusiųjų išpirkimo raktų sugražinimą.

Man kažkiek gaila to pamokslautojo. Jis pagal turimą šviesą ir žinias veikė kaip galima geriau. Tačiau yra daugiau, nei jis turėjo pasiūlyti. Yra Evangelijos pilnatvė.

Vyresnieji tapo guodėjais, mokytojais, Viešpaties tarnais, įgaliotais Jėzaus Kristaus Evangelijos pasiuntiniais.

Čia mano suminėti vaikai simbolizuoja visus mūsų Dangiškojo Tėvo vaikus. „Vaikai iš tikrųjų Viešpaties dovana ... Laimingas žmogus, turintis daug tokių strėlių.“²

Vedusiai porai gyvybės kūrimas yra didelė atsakomybė. Šiame žemiškajame gyvenime būti vertais ir atsakingais gimdytojais yra tikras iššūkis. Nei vyras vienas, nei moteris viena negali susilaukti vaikų. Jau taip yra, kad vaikai turi turėti abu gimdytojus – tėvą ir motiną. Joks kitas šeimos modelis ar procesas negali to pakeisti.

Prieš daug metų viena moteris ašarodama man pasakojo, kaip būdama universiteto studentė su savo vaikinu padarė rimtą klaidą. Ji pasidarė abortą. Atėjus laikui, jie abu užbaigė mokslus, susituokė ir susilaukė kitų vaikų. Ji pasakojo, kad labai kankinasi, žiūrėdama į savo šeimą, į savo nuostabius vaikus, suvokdama, kad vieta, kur turėtų būti tas vaikelis, dabar tuščia.

Jei ši pora supras ir pritaikys Apmokėjimą, ji supras, kad toji istorija ir ją lydintis skausmas gali būti panaikinti. Joks skausmas nesitęs per amžius. Nėra lengva, bet gyvenimas ir neturi būti nei lengvas, nei teisingas. Visuomet bus verta stengtis dėl atgailos ir atleidimo teikiamos neblėstančios vilties.

Dar viena jauna pora su ašaromis man pasakojo, kad jie ką tik sugrįžo iš gydytojo, jiems pasakiusio, jog jie negalės susilaukti vaikų. Toji žinia sudaužė jų širdis. Jie labai nustebė, kai pasakiau, kad jiems labai dėl to pasisekė. Jie nesuprato, kodėl aš taip sakau. Pasakiau jiems, kad jiems yra daug geriau nei kitoms poroms, kurios galėjo tapti gimdytojais, bet atmetė ir savanaudiškai vengė tos atsakomybės.

Aš jiems pasakiau: „Jūs bent norite vaikų. Toks troškimas jums ypač naudingai pasitarnaus tiek jūsų žemiškame gyvenime, tiek po jo, nes teiks jums dvasinį ir emocinį stabilumą. Galiausiai jums, kurie norite vaikų ir negalite jų susilaukti, bus daug geriau nei tiems, kurie gali susilaukti, bet to nedaro.“

Yra ir tokių, kurie nesituokia ir todėl nesusilaukia vaikų. Kai kurie jų dėl ne nuo jų priklausančių aplinkybių vaikus augina kaip vienišos mamos ar vieniši tėvai. Tai laikinos būsenos. Amžinajame plane – nebūtinai žemiškajame gyvenime – teisūs troškimai ir norai bus išpildyti.

„Ir jei vien dėl šio gyvenimo dėjome savo viltis į Kristų, tai mes labiausiai apgailėtini iš visų žmonių.“³

Galutinis visų Bažnyčios veiklų tikslas yra matyti vyrus, žmonas ir jų vaikus laimingus namuose, saugomus Evangelijos principų ir įstatymų, saugiai užantspauduotus amžinosios kunigystės sandoromis. Vyrų ir žmonių turi suprasti, kad pirmiausias jų pašaukimas – iš kurio jie niekuomet nebus atleisti – yra rūpintis vienas kitu ir tada savo vaikais.

Vienas didžiausių tėvystės ir motinystės atradimų yra tai, kad būtent iš savo vaikų išmokstame kur kas daugiau svarbių dalykų

nei iš savo gimdytojų. Šią tiesą mums patvirtina Izaijo pranašystė apie tai, kad „juos prižiūrės mažas vaikas“⁴.

Jeruzalėje „pasišaukęs vaikutį, Jėzus pastatė tarp jų ir tarė: „Iš tiesų sakau jums: jeigu neatsiversite ir nepasidarysite kaip vaikai, neįeisite į dangaus karalystę.

Taigi kas pasidarys mažas, kaip šis vaikelis, tas bus didžiausias dangaus karalystėje.“⁵.

Kitą kartą „Jėzus sakė: „Leiskite mažutėlius ir nedrauskite jiems ateiti pas mane, nes tokių yra dangaus karalystė.“

Ir, uždėjęs ant jų rankas, jis keliavo toliau.“⁶

Mormono Knygoje skaitome apie Jėzaus Kristaus apsilankymą Naujajame Pasaulyje. Ten Jis gydė, laimino žmones ir įsakė jiems pas Jį atvesti vaikučius.

Mormonas rašo: „Jie atvedė savo mažus vaikus ir susodino juos ant žemės aplink jį, o Jėzus stovėjo viduryje; ir minia atsitraukė, kol jie visi buvo atvesti pas jį.“⁷

Tuomet Jis įsakė žmonėms atsiklaupiti. Kai vaikai sustojo aplink Jį, Gelbėtojas atsiklaupė ir meldėsi Tėvui Danguje. Po maldos Gelbėtojas pravirko, „ir jis ėmė jų mažus vaikus vieną po kito ir laimino juos, ir meldėsi Tėvui dėl jų.

Ir tai padaręs, jis vėl pravirko.“⁸

Aš suprantu Gelbėtojo jausmus vaikams. Galime daug ko pasimokyti, jei seksime Jo pavyzdžiu ir melsimės už „šituos mažutėlius“⁹, laiminsime juos ir juos mokysime.

Savo šeimoje esu dešimtas iš vienuolikos vaikų. Kiek pamenu, nei mano tėvas, nei mano mama Bažnyčioje netarnavo svarbiuose pašaukimuose.

Mūsų gimdytojai ištikimai tarnavo pačiame svarbiausiame savo pašaukime – kaip gimdytojai. Mūsų tėvas namams vadovavo teisiai, be piktumų ir gąsdinimų. Galingą mūsų tėvo pavyzdį savo švelniais pamokymais sustiprindavo mama. Evangelija daro galingą įtaką kiekvieno iš mūsų – Pakerių – šeimos gyvenime ir tai vyksta karta po kartos, kiek galime matyti.

Viliuosi, kad mane minės geruoju, kaip aš savo tėvą. Viliuosi, kad prieš išgirdamas žodžius „gerai padirbėjai“ iš savo Dangiškojo Tėvo, tokius pat žodžius išgirsiu ir iš savo žemiškojo tėvo.

Daug kartų bandžiau suprasti, kodėl buvau pašauktas Apaštalų, o vėliau ir Dvylikos Kvorumo Prezidentu, nepaisant to, kad esu iš tokios šeimos, kurios tėvą būtų galima pavadinti mažiau aktyviu nariu. Dvylikos Kvorume nesu toks vienintelis.

Galiausiai suvokiau, kad galbūt būtų dėl tokių aplinkybių ir buvau pašauktas. Suvokiau, kodėl mes, vadovai Bažnyčioje, turime užtikrinti, kad gimdytojai ir jų vaikai leistų laiką kaip šeima. Kunigijos vadovai turi rūpintis, kad Bažnyčia būtų palanki šeimai.

Toli gražu ne visada Jėzaus Kristaus Evangelijos laikymąsi galima išmatuoti pasitelkiant skaičius ar lankomumo sąrašus. Esame užsiėmę pastatais, biudžetais, programomis ir procedūromis. Taip bedarant, labai nesunku pražiopsoti Jėzaus Kristaus Evangelijos dvasią.

Pernelyg dažnai pas mane ateina žmogus ir sako: „Prezidente Pakeri, ar nebūtų nuostabu, jei ...?“

Dažniausiai juos nutraukiu ir pasakau: ne, nes įtariu, kad bus kalbama apie kokią nors naują veiklą ar programą, kuri užkraus šeimai papildomą laiko ir finansų našta.

Šeimos laikas yra šventas laikas ir turi būti saugomas ir gerbiamas. Savo narius raginame pasišvęsti savo šeimoms.

Kai tik susituokėme, mes su žmona nusprendėme prisiimti atsakomybę už savo būsimus vaikus nuo pat jų gimimo iki pat pilnametystės. Atėjus laikui, jie sukūrė savo pačių šeimas.

Du kartus per mūsų santuoką, gimus mūsų berniukams, gydytojas yra sakęs: „Nemanau, kad jis išgyvens.“

Abu tuos kartus mes atsakėme, kad dėl mažojo sūnelio gyvybės esame pasiruošę atiduoti net savo gyvybes. Tai pasakius mums nušvisdavo mintis, kad toks atsidavimas panašus į tai, ką Dangiskasis Tėvas jaučia kiekvienam iš mūsų. Kokia nuostabi mintis.

Dabar, savo gyvenimo saulėlydyje, mudu su seserimi Paker suprantame ir esame liudininkai to, kad mūsų šeimos gali būti amžinos. Jei paklusime įsakymams ir gyvensime pagal Evangelijos pilnatvę, tai būsime saugomi ir laiminami. Meldžiamės už savo vaikus, anūkus ir proanūkius, kad visi mūsų augančios šeimos nariai būtų taip pat atsidavę tiems brangiems mažutėliams.

Tėveliai ir mamytės, kai kitą kartą savo rankose liūliuosite savo naujagimį, savo vidumi patirkite gyvenimo slėpinių ir prasmės viziją. Jūs geriau suvoksite, kodėl Bažnyčia yra būtent tokia ir kodėl šeima yra pagrindinė organizacija šiame gyvenime ir amžinybėje. Liudiju, kad Jėzaus Kristaus Evangelija yra tiesa, kad išgelbėjimo planas, pavadintas laimės planu, skirtas šeimoms. Meldžiu Viešpatį palaiminti Bažnyčios šeimas, gimdytojus ir vaikus, kad šis darbas ristuši pirmyn pagal Tėvo valią. Tai liudiju Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Moronio 8:12.	6. Mato 19:14–15.
2. Psalmyno 127:3, 5.	7. 3 Nefio 17:12.
3. 1 Korintiečiams 15:19.	8. 3 Nefio 17:21–22.
4. Izaijo 11:6.	9. 3 Nefio 17:24.
5. Mato 18:2–4.	

Mokykime savo vaikus suprasti

Šerilė A. Esplin

Antroji patarėja Visuotinėje pradinukų prezidentūroje

Mokyti savo vaikus suprasti reiškia šį tą daugiau, nei tiesiog perteikti informaciją. Tai reiškia padėti mūsų vaikams įsileisti doktriną į širdį, idant ji taptų jų būties dalimi ir atsispindėtų jų požiūryje bei elgsenoje visą gyvenimą.

Metams lekiant, vis daugiau praeities įspūdžių išblėsta, tačiau kai kurie prisiminimai išlieka labai ryškūs – tai kiekvieno mūsų vaiko gimimas. Tomis akimirkomis dangus rodėsi taip arti, ir pamėginusi galėčiau jausti kone tokį patį pagarbumą ir nuostabą, kuriuos jaučiau į rankas imdama vieną iš tų brangių naujagimių.

Mūsų „vaikai iš tikrųjų Viešpaties dovana“ (Psalmyno 127:3). Jis pažįsta ir myli kiekvieną iš jų tobula meile (žr. Moronio 8:17). Kokią šventą pareigą patiki Dangiškasis Tėvas mums, tėvams, – bendradarbiauti su Juo padedant Jo rinktinėms dvasioms tapti tuo, kuo Jis žino jas galinčias tapti.

Ši dieviška privilegija auginti vaikus yra didžiulė atsakomybė, be Viešpaties pagalbos to nesugebėtume padaryti. Jis tiksliai žino, ką mūsų vaikai turi žinoti, ką jie turi daryti ir kokie jie turi tapti, kad sugrįžtų Jo akivaizdon. Motinoms ir tėvams Jis duoda konkrečių nurodymų ir patarimų per Raštus, Savo pranašus ir Šventąją Dvasią.

Pastarųjų dienų apreiškime per pranašą Džozefą Smitą Viešpats nurodo tėvams mokyti savo vaikus *suprasti* atgailos, tikėjimo Kristumi, krikšto ir Šventosios Dvasios dovanos

doktriną. Atkreipkite dėmesį, kad Viešpats nesako, jog turėtume tik „mokyti doktrinos“; Jis nurodo mokyti savo vaikus „suprasti doktriną“. (Žr. DS 68:25, 28; kursyvas pridėtas.)

Psalmyne skaitome: „Duok suprasti Tavo įstatymą, kad vykdychiau ir nuoširdžiai laikyčiausi“ (Psalmyno119:34).

Mokyti savo vaikus suprasti reiškia šį tą daugiau, nei tiesiog perteikti informaciją. Tai reiškia padėti mūsų vaikams įsileisti doktriną į širdį, kad ji taptų jų būties dalimi ir atsispindėtų jų požiūryje bei elgsenoje visą gyvenimą.

Nefis mokė, kad Šventosios Dvasios užduotis yra nešti tiesą į žmonių vaikų širdis (žr. 2 Nefio 33:1). Mūsų, kaip tėvų, pareiga yra daryti viską, ką galime, idant sukurtume aplinką, kurioje mūsų vaikai gali jausti Dvasios įtaką, ir tuomet padėti jiems suprasti, ką jie jaučia.

Prisimenu prieš kelerius metus telefonu vykusį pokalbį su mūsų dukra Mišele. Ji meiliai tarė: „Mama, ką tik patyriau šį tą nepaprasto su Ešle.“ Ešlė yra jos duktė, kuri anuomet buvo penkerių. Mišėlė pasakojo, kad tą rytą Ešlė ir trimetis Endriu be perstojo pešėsi: vienas iš jų nenorėjo dalintis, o kitas dėl to mušėsi. Padėjusi jiems susitarti, Mišėlė nuėjo prie kūdikio.

Netrukus Ešlė atlėkė įpykusi, kad Endriu nesidalina. Mišėlė priminė Ešlei apie šeimos vakare prisiimtą išipareigojimą, kad bus vieni kitiems malonesni.

Ji paklausė Ešlės, ar ji norėtų pasimelsti ir paprašyti Dangiškojo Tėvo pagalbos, tačiau Ešlė vis dar įpykusi tarė: „Ne.“ Kai Ešlės buvo paklausta, ar ji tiki, kad Dangiškasis Tėvas atsakys į jos maldą, ši atsakė nežinanti. Motina paprašė ją pamėginti ir, švelniai paėmusi jos rankas, kartu atsiklaupė.

Mišėlė pasiūlė Ešlei paprašyti Dangiškojo Tėvo padėti Endriu dalintis, o jai būti maloniai. Mintis apie tai, kad Dangiškasis Tėvas galėtų padėti jos mažajam broliukui dalintis, tikriausiai sužadino Ešlės susidomėjimą ir ji pradėjo melstis pirmiausia paprašydama Dangiškojo Tėvo padėti Endriu dalintis. Pradėjusi prašyti, kad Jis padėtų jai būti maloniai, ji pravirko. Ešlė baigė melstis ir įsikniaubė į motinos petį. Mišėlė ją priglaudė ir paklausė, kodėl ji verkianti. Ešlė atsakė nežinanti.

Jos motina tarė: „Manau žinau, kodėl verki. Ar tave užplūdo geri jausmai?“ Ešlei linktelėjus, jos motina tęsė: „Taip jautiesi dėl

Dvasios. Tokiu būdu Dangiškasis Tėvas sako tau, kad Jis tave myli ir tau padės.“

Ji paklausė Ešlės, ar ji tuo tiki, ar ji tiki, kad Dangiškasis Tėvas galėtų jai padėti. Ašarų kupinomis akytėmis Ešlė tarė tuo tikinti.

Kartais geriausias būdas mokyti mūsų vaikus suprasti doktriną yra mokyti juos atsižvelgiant į tai, ką jie patiria būtent tą akimirką. Tokios akimirkos yra spontaniškos ir nesuplanuotos, jų pasitaiko kasdieniame šeimos gyvenime. Jos prasideda ir baigiasi labai greitai, todėl, kai mūsų vaikai kreipiasi į mus, turėdami klausimų ar rūpesčių, kai jiems sunku sutarti su broliais, seserimis ar draugais, kai jiems reikia sutvarkyti pyktį, kai jie suklysta arba kai jiems reikia kažką nuspręsti, turime būti atidūs ir atpažinti galimybes mokyti. (Žr. *Teaching, No Greater Call: A Resource Guide for Gospel Teaching* [1999], p. 140–41; *Marriage and Family Relations Instructor's Manual* [2000], p. 61.)

Jei esame pasiruošę ir leisime Dvasiai vadovauti tokiose situacijose, savo vaikus mokysime efektyviau ir suprantamiau.

Ne ką mažiau svarbu yra mokyti sąmoningai sudarant tam nuolatinių galimybių, pavyzdžiui, šeimoje meldžiantis, šeimoje studijuojant Raštus, per šeimos vakarus namie ir per kitas šeimos veiklas.

Visais mokymo atvejais geriausiai išmokstama ir suprantama šiltoje ir mylinčioje aplinkoje, kurioje jaučiama Dvasia.

Maždaug porą mėnesių prieš savo vaikų aštuntąjį gimtadienį, vienas tėvas kiekvieną savaitę skirdavo laiko padėti jiems pasiruošti krikštui. Jo duktė pasakojo, kad, atėjęs jos eilei, jis padovanojo jai dienoraštį ir jiedu vieni du sėdėjo ir kalbėjosi apie Evangelijos principus ir apie su jais susijusias mintis. Tėtis paprašė, kad, jiems kalbant, ji nupieštų paveiksliuką. Jame buvo pavaizduotas ikimirtingasis gyvenimas, žemiškasis gyvenimas ir kiekvienas žingsnis, kurį ji turėjo žengti, kad sugrįžtų gyventi su Dangiškuoju Tėvu. Mokydamas ją jis liudijo apie kiekvieną išgelbėjimo plano žingsnį.

Užaugusi jo duktė, prisiminusi apie tai, sakė: „Niekada nepamiršiu savo tėvo meilės, kurią jaučiau, kai jis su manimi leido laiką. [...] Manau, kad šis patyrimas labiausiai prisidėjo prie

to, kad krikštydamasi turėjau liudijimą apie Evangeliją.“ (Žr. *Teaching, No Greater Call*, p. 129.)

Mokant supratimo, reikia tai daryti ryžtingai ir nuolat. Reikia mokyti tiek žodžiu, tiek pavyzdžiu ir svarbiausia yra padėti vaikams gyventi pagal tai, ką jie išmoksta.

Prezidentas Haroldas B. Ly mokė: „Nepatyrus Evangelijos principo veikimo, [...] žymiai sunkiau tikėti tuo principu.“ (*Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* [2000], p. 121.)

Melstis pirmiausia išmokau kartu su šeima klūpėdama per šeimos maldą. Klausydama besimeldžiančių savo tėvų, išmokau ką sakyti. Pasitarnavo ir tai, kad jie padėjo kalbėti pirmąsias maldas. Sužinojau, kad galiu kreiptis į Dangiškąjį Tėvą ir prašyti patarimo.

Kiekvieną rytą, be jokių išimčių, mano motina ir tėvas prieš pusryčius sukviėdavo mus prie virtuvės stalo ir visa šeima klaupdavomės melstis. Visada melsdavomės prieš valgydami. Vakaris prieš eidami į lovą, visi drauge suklaupdavome svetainėje ir dieną baigdavome šeimos malda.

Nors būdama vaikas apie maldą daug nesupratau, ji tapo mano gyvenimo dalimi ir liko su manimi visam. Aš vis dar mokausi, ir mano supratimas apie maldos galią vis dar plečiasi.

Vyresnysis Džefris R. Holandas sakė: „Visi suprantame, kad Evangelijos žinios sėkmė priklauso nuo jos mokymo, supratimo, o tada gyvenimo taip, kad būtų įgyvendinti pažadėtieji laimė ir išgelbėjimas.“ („Teaching and Learning in the Church“ [Pasaulinis vadovų mokymo susirinkimas, Feb. 10, 2007], *Liahona*, June 2007, 57; *Ensign*, June 2007, p. 89.)

Visiškai suprasti Evangelijos doktriną mokomės visą gyvenimą, šis supratimas ateina „eilutė po eilutės, priesakas po priesako, čia truputį ir ten truputį“ (2 Nefio 28:30). Kai vaikai mokosi ir taiko tai, ką išmoksta, plečiasi jų supratimas, o tai savo ruožtu skatina juos daugiau mokytis, daugiau taikyti ir tokiu būdu plėsti bei tvirtinti jų supratimą.

Galime spręsti, kad mūsų vaikai pradeda suprasti doktriną, tada, kai ji pasireiškia jų požiūryje ir elgesyje, nors už tai jiems nežadama jokio atlygio, ir jie tai daro savanoriškai. Kai mūsų vaikai išmoksta suprasti Evangelijos doktriną, jie tampa savarankiškesni ir atsakingesni. Jie dalyvauja sprendžiant šeimos

reikalus ir teigiamai veikia namuose tvyrančią nuotaiką bei šeimos laimę.

Savo vaikus mokysime suprasti, naudodamiesi kiekviena pasitaikančia proga mokyti, kviesdami Dvasią, rodydami pavyzdį ir padėdami jiems gyventi pagal tai, ką išmoksta.

Žvelgdami į naujagimio akis prisimename dainos žodžius:

*Dievo vaikas aš,
turiu reikmių didžių.
Padėk suprasti Jo žodžius,
kol dar ne per vėlu.*

*Vesk mane, padėk kely šiam,
mokyk išminties,
kad galėčiau vėl gyvent
aš šalia Viešpaties.*

„Dievo vaikas aš“ (*Giesmės ir vaikų dainos*, p. 58; kursyvas pridėtas)

Būtent tai ir darykime. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Per Jo Bažnyčią atsivertusieji į Jo Evangeliją

Vyresnysis Donaldas L. Holstromas

Iš Setyniasdešimčių prezidentūros

*Bažnyčios tikslas – padėti mums gyventi pagal
Evangeliją.*

Myliu Jėzaus Kristaus Evangeliją ir Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčią. Kartais terminus *Evangelija* ir *Bažnyčia* vartojame sukeisdami, bet tai nėra tas pats. Vienok jie yra tarpusavyje labai susiję, ir mums reikia jų abiejų.

Evangelija – tai šlovingas Dievo planas, pagal kurį mums, Jo vaikams, suteikta galimybė gauti viską, ką turi Tėvas (žr. DS 84:38). Tai vadinama amžinuoju gyvenimu ir apibūdinama kaip „didžiausia iš visų Dievo dovanų“ (DS 14:7). Esminė plano dalis yra mūsų žemiškoji patirtis – metas išsiugdyti tikėjimą (žr. Moronio 7:26), atgailauti (žr. Mozijo 3:12) ir susitaikyti su Dievu (žr. Jokūbo knygos 4:11).

Dėl mūsų mirtingo kūno silpnumo ir „priešingybės visame kame“ (žr. 2 Nefio 2:11) šis gyvenimas yra labai sunkus, o kadangi patys negalime apsivalyti nuo savo nuodėmių, reikalingas Gelbėtojas. Kuomet Elohimas, Amžinasis Dievas ir visų mūsų dvasių Tėvas, pateikė Savąjį išgelbėjimo planą, tarp mūsų buvo vienas, pasakęs „Štai aš, siųsk mane“ (Abraomo 3:27). Jo vardas buvo Jehova.

Tiek dvasiškai, tiek fiziškai gimęs iš Dangiškojo Tėvo, Jis turėjo visą galią nugalėti pasaulį. Gimęs iš žemiškosios motinos, Jis buvo pajungtas mirtingojo gyvenimo skausmui ir kančiai. Didysis Jehova taip pat buvo pavadintas Jėzumi ir gavo papildomą titulą – Kristus, kuris reiškia Mesijas arba Pateptasis. Didžiausias Jėzaus Kristaus pasiekimas buvo Apmokėjimas, kurį

atlikdamas Jis „nusileido žemiau visko“ (DS 88:6), kad galėtų sumokėti išpirką už kiekvieną iš mūsų.

Savo tarnystės žemėje metu Jėzus Kristus įsteigė Bažnyčią, „[pastatytą] ant apaštalų ir pranašų pamato“ (žr. Efeziečiams 2:20). Šiame „laikų pilnatvės Evangelijos laikotarpyje“ (DS 128:18) Viešpats sugražino tai, kas kadaise buvo, pranašui Džozefui Smitui ypatingai nurodydamas: „Tavo ranka aš įkursiu bažnyčią“ (DS 31:7). Jėzus Kristus buvo ir yra Savo Bažnyčios galva, kuri žemėje atstovauja pranašai, turintys apaštališką įgaliojimą.

Tai yra didinga Bažnyčia. Jos organizacija, veiksmingumas ir absoliutus gerumas yra gerbiami visų nuoširdžiai siekiančių ją suprasti. Bažnyčioje yra programos vaikams, jaunimui, vyrams ir moterims. Ji turi nuostabius susirinkimų namus, kurių yra daugiau nei 18 tūkstančių. Didingos šventyklos, kurių dabar yra 136 ir dar 30 yra statomos ar paskelbta, jog bus statomos, puošia žemę. Nuolatinė misionierių pajėgos, viršijančios 56 tūkstančius, sudarytos iš jaunų ir vyresnių, tarnauja 150-yje šalių. Bažnyčios pasaulinis humanitarinis darbas nuostabiai pailiustruoja mūsų narių dosnumą. Mūsų gerovės sistema rūpinasi mūsų nariais ir skatina savarankiškumą niekur nepasikartojančiu būdu. Šioje Bažnyčioje turime nesavanaudiškus savanorius vadovus ir šventųjų bendruomenę, kurie pasiruošę nuostabiai tarnauti vieni kitiems. Visame pasaulyje nėra nieko panašaus į šią Bažnyčią.

Kada aš gimiau, mūsų šeima gyveno mažoje trobelėje, vienu iš didžiųjų istorinių Bažnyčios susirinkimų namų Honolulu Tabernaklio teritorijoje. Dabar atsiprašysiu savo brangių draugų Pirmininkaujančioje vyskupijoje, kurie prižiūri Bažnyčios turtą, bet, būdamas berniuku, esu išlandžiojęs kiekvieną to nekilnojamojo turto colį, nuo vandens pripildyto baseino iki išorėje esančio išpūdingo apšviesto špilio viršaus. Mes netgi supomės (kaip tarzanai) ant ilgų, nusvirusių toje teritorijoje augusių didžiulių bengalinių fikų šakų.

Bažnyčia mums reiškė viską. Vaikščiojome į daugybę susirinkimų, netgi į daugiau jų, negu turime šiandien. Ketvirtadieniais po pietų lankėme Pradinukų organizaciją. Paramos bendrijos susirinkimai vyko antradieniais ryte. Bendrosios veiklos jaunimui buvo trečiadieniais vakare.

Šeštadieniai buvo skirti apylinkės veikloms. Sekmadienį ryte vyrai ir vaikinai eidavo į kunigystės susirinkimą. Esant tiek vaikščiojimų ir susirinkimų atrodė, kad mūsų viso sekmadienio ir kitų savaitės dienų laikas buvo užimtas bažnytinėmis veiklomis.

Nors ir labai mylėjau Bažnyčią, tai buvo tokios vaikystės dienos, kada pirmą kartą pajutau, kad yra kažkas dar. Kai man buvo penkeri, tabernakulyje vyko didelė konferencija. Ėjome savo gatve, tada nedideliu tiltu vedančiu link įspūdingų susirinkimo namų ir atsisėdome maždaug dešimtoje eilėje didelėje sakramento salėje. Tame susirinkime pirmininkavo ir kalbėjo Bažnyčios prezidentas Deividas O. Makėjus. Neprisimenu nieko, ką jis sakė, bet aiškiai atsimenu, ką mačiau ir ką jaučiau. Prezidentas Makėjus buvo apsirengęs kremenės spalvos kostiumu ir su savo banguotais baltais plaukais atrodė labai didingai. Pagal vietines tradicijas jo kaklą puošė šviežių raudonų gėlių vėrinys. Jam kalbant pajutau kažką stipraus ir labai asmeniško. Vėliau supratau, kad jaučiau Šventosios Dvasios poveikį. Giedojome baigiamąją giesmę.

Kas Viešpaties pusėje? Kas?

Dabar metas parodyti.

Klausiamo be baimės:

Kas Viešpaties pusėje? Kas?

(„Who’s on the Lord’s Side?“ *Hymns*, no. 260)

Kai tuos žodžius giedojo maždaug 2000 žmonių, jie atrodė kaip klausimas, skirtas tik man, norėjau atsistoti ir tarti: „Aš!“

Kai kurie pradėjo manyti, kad aktyvumas Bažnyčioje yra galutinis tikslas. Tame slypi pavojus. Įmanoma būti aktyviam Bažnyčioje ir mažiau aktyviam Evangelijoje. Noriu pabrėžti: aktyvumas Bažnyčioje yra labai trokštamas tikslas, tačiau jo nepakanka. Aktyvumas Bažnyčioje yra mūsų dvasinio troškimo išorinis rodiklis. Jeigu lankomės susirinkimuose, turime ir vykdome bažnytines pareigas ir tarnaujame kitiems, tai išoriškai matosi.

Jei palygintume, Evangeliniai dalykai yra mažiau matomi ir sunkiau įvertinami, bet jie turi didesnę vertę amžinybėje. Pavyzdžiui, kiek iš tiesų turime tikėjimo? Kiek atgailaujantys

esame? Kiek apeigos reiškia mūsų gyvenime? Kaip susitelkiame į savo sandoras?

Kartoju: mums reikia Evangelijos ir Bažnyčios. Iš tiesų Bažnyčios tikslas – padėti mums gyventi pagal Evangeliją. Dažnai susimąstome, kaip kas nors vaikystėje gali būti visiškai aktyvus Bažnyčioje ir po to neaktyvus vyresniame amžiuje? Kaip suaugęs asmuo, kuris reguliariai lankėsi ir tarnavo, nustoja lankytis? Kaip gali asmuo, nusivylęs vadovu ar kitu nariu, leisti, kad tai užkirstų kelią jo dalyvavimui Bažnyčioje? Galbūt priežastis ta, kad jie nebuvo pakankamai atsivertę Evangeliją – amžinybės dalykus?

Siūlau tris pagrindinius būdus, kaip Evangeliją padaryti mūsų pagrindu:

1. *Pagilinkime Dievybės supratimą.* Papildomos žinios ir meilė trims Dievybės nariams yra nepakeičiami. Apgalvotai melskitės Tėvui Sūnaus vardu ir prašykite Šventosios Dvasios vadovavimo. Derindami maldą su nuolatiniu studijavimu ir apmąstymu, nepaliaujamai puoselėkite tvirtą tikėjimą Jėzumi Kristumi. „Nes kaipgi žmogus pažins šeiminingą... kuris svetimas jam, ir tolimas nuo jo širdies minčių ir ketinimų?“ (Mozijo 5:13).
2. *Susitelkite į apeigas ir sandoras.* Jeigu jūsų gyvenime dar yra neatliktų svarbiausių apeigų, tikslingai ruoškitės priimti kiekvieną iš jų. Tada turime išlavinti savo sugebėjimą ištikimai laikytis sudarytų sandorų, visiškai išnaudodami kassavaitinę sakramento dovaną. Daugelis iš mūsų nuolat nesikeičiame per jo apvalančią galią, nes mums trūksta pagarbumo šioms šventoms apeigoms.
3. *Apjunkite Evangeliją su Bažnyčia.* Kai susitelksime į Evangeliją, Bažnyčia taps nemenku palaiminimu mūsų gyvenime. Jeigu į kiekvieną susirinkimą ateisime pasiruošę „[siekti] mokyto, būtent mokymusi ir taip pat tikėjimu“ (žr. DS 88:118), Šventoji Dvasia bus mūsų mokytoja. Jeigu ateiname, kad mus užimtų, dažnai nusivilsime. Kartą prezidento Spencerio V. Kimbolo paklausė: „Ką darote, kai atsiduriate nuobodžiame sakramento susirinkime?“ Jo atsakymas:

„Nežinau. Nėra tekę tokiame būti.“ (Citavo Gene R. Cook, iš Gerry Avant, „Learning Gospel Is Lifetime Pursuit“, *Church News*, Mar. 24, 1990, p. 10.)

Savo gyvenime turime trokšti to, kas įvyko po to, kada Gelbėtojas aplankė žmones Naujajame pasaulyje ir įsteigė Savo Bažnyčią. Raštuose rašoma: „Ir buvo taip, jog taip jie vaikščiojo tarp visų Nefio žmonių ir skelbė Kristaus evangeliją visiems žmonėms ant šalies veido; ir šie buvo atversti į Viešpatį ir prijungti prie Kristaus Bažnyčios; ir taip tos kartos žmonės buvo palaiminti.“ (3 Nefio 28:23.)

Viešpats nori, kad Jo Bažnyčios nariai būtų pilnai atsivertę į Jo Evangeliją. Tai yra vienintelis tikras kelias į dvasinį saugumą dabar ir į laimę per amžius. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Jis išties mus myli

Vyresnysis Polas E. Koilikeris

Iš Septyniiasdešimties

Dėl to dangaus sukurto šeimos modelio geriau suprantame, kaip mūsų Dangiškasis Tėvas išties vienodai ir visiškai myli kiekvieną iš mūsų.

Man patinka būti kartu su nuolatiniais misionieriais. Jie kupini tikėjimo, vilties ir nuoširdžios tikrosios meilės. Jų misionieriška patirtis tai tarytum miniatiūrinis gyvenimas, suspaustas į 18–24 mėnesių laikotarpį. Jie atvyksta kaip dvasiniai kūdikiai, rimtai nusiteikę mokytis, ir išvyksta kaip subrendę suaugusieji, regis, pasiruošę nugalėti bet kokius sutiktus iššūkius. Taip pat myliu pasišventusius vyresnius misionierius, kurie kupini kantrybės, išminties ir ramaus pasitikėjimo. Jie prie juos supančios jaunatviškos energijos prideda stabilumo ir meilės dovaną. Jauni misionieriai drauge su pagyvenusiomis poromis yra gero siekianti, galinga, atkakli jėga, kuri giliai veikia jų gyvenimus ir tuos, kuriuos paliečia jų tarnystė.

Neseniai klausiausi dviejų tokių nuostabių jaunų misionierių, kurie papasakojo apie savo potyrius ir pastangas. Tą apmąstymo akimirką jie aptarė tą dieną sutiktus asmenis, tarp kurių vieni buvo sukalbamesni už kitus. Įvertinę aplinkybes, jie klausė: „Kaip galime padėti kiekvienam išsiugdyti troškimą daugiau sužinoti apie Dangiškąjį Tėvą? Kaip galime padėti jiems pajauti Jo Dvasią? Kaip galime padėti jiems žinoti, kad juos mylime?“

Galiu įsivaizduoti šiuos du jaunuolius po trejų ar ketverių metų po misijos. Įsivaizduoju juos, turinčius savo amžinąsias porininkes ir tarnaujančius vyresniųjų kvorume arba mokinančius grupelę vaikinų. Tada, užuot galvoję apie savo besidominčiuosius, jie tuos pačius klausimus užsiduos apie savo kvorumo narius arba jiems ugdyti pavestus jaunuolius. Mačiau,

kaip jų misionieriška patirtis galės būti modeliu visą likusį gyvenimą ugdant kitus žmones. Kada ši teisių mokinių armija grįžta iš savo misijos į daugelį šalių visame pasaulyje, jie tampa pagrindiniais Bažnyčios kūrimo darbo dalyviais.

Mormono Knygos pranašas Lehis galbūt svarstė tuos pačius klausimus kaip ir tie misionieriai, kai klausėsi, kaip į jam duotus nurodymus ir regėjimą reagavo jo sūnūs: „Ir taip Lamanas ir Lemuelis, būdami vyriausi, murmėjo prieš savo tėvą. O murmėjo, kadangi nesuprato to Dievo, kuris juos sukūrė, reikalų.“ (1 Nefio 2:12 .)

Galbūt kiekvienas esame jautę tokį nusivylimą, kokį patyrė Lehis dėl savo dviejų vyriausiųjų sūnų. Kai susiduriame su tolstančiu nuo tiesos vaiku, neįsipareigojančiu besidominčiuoju arba abejingu potencialiu vyresniuoju, mums maudžia širdį, kaip tai buvo Lehiui, ir mes klausiamo: „Kaip galiu padėti jiems jausti Dvasią ir įsiklausyti į ją taip, kad jie nepasektų pasaulietiškais trukdžiais?“ Mano mintyse iškyla dvi Raštų ištraukos, galinčios padėti mums rasti kelią per tuos trukdžius ir jausti Dievo meilės galią.

Nefis išsako savo paties patirtą būdą, kaip atrakinti mokslo duris: „Aš, Nefis, ... labai trokšdamas pažinti Dievo slėpinius, šaukiausi Viešpaties; ir štai jis aplankė mane ir suminkštino mano širdį, taigi patikėjau visais žodžiais, kuriuos kalbėjo mano tėvas; todėl aš nemaištavau prieš jį kaip mano broliai.“ (1 Nefio 2:16 .)

Troškimo pažinti sužadینimas įgalina mūsų dvasinį gebėjimą girdėti dangaus balsą. Rasti būdą sužadinti ir puoselėti tą troškimą yra kiekvieno mūsų – misionieriaus, gimdytojo, mokytojo, vadovo ir nario – užduotis ir atsakomybė. Kada jaučiame tą troškimą, kunkuliuojantį mūsų širdyse, ruošiamės pasinaudoti tuo, ką sužinome iš antros ištraukos, kurią norėčiau paminėti.

1831 m. birželį, kada buvo pašaukiami pirmieji Bažnyčios vadovai, Džozefui Smitui buvo pasakyta, kad „Šėtonas pasklidęs žemėje ir vaikšto apgaudinėdamas tautas“. Kad galėtume kovoti su ta trukdančia įtaka, Viešpats sakė duosiantis mums „modelį, kad [nebūtume] apgauti“ (DS 52:14).

Modeliai – tai šablonai, gairės, pasikartojantys žingsniai, arba keliai, kuriais reikia vadovautis siekiant Dievo tikslo. Jeigu jais

vadovausimės, išliksime nuolankūs, budrūs ir galintys atskirti Šventosios Dvasios balsą tarp visų tų balsų, kurie mums trukdo ir klaidina. Toliau Viešpats mums nurodo: „Tas, kuris dreba prieš mano galią, bus padarytas stiprus ir neš gyriaus ir išminties vaisius, pagal apreiškimus ir tiesas, kuriuos jums daviau.“ (DS 52:17.)

Nuolankios maldos, išstartos su tikru ketinimu, palaima leidžia Šventajai Dvasiai paliesti mūsų širdis ir padeda mums prisiminti, ką žinojome prieš gimdami į šį mirtingą būvį. Kada aiškiai suprantame mūsų Dangiškojo Tėvo planą mums, pradedame pripažinti savo atsakomybę padėti kitiems sužinoti ir suprasti Jo planą. Atminkite, kad su pagalba kitiems yra glaudžiai susiję tai, kaip asmeniškai gyvename pagal Evangeliją ir taikome ją savo gyvenime. Kada tikrai gyvename pagal Evangeliją taip, kaip to mokė Jėzus Kristus, auga mūsų sugebėjimas padėti kitiems. Kitas išgyvenimas vaizduoja, kaip tas principas gali veikti.

Du jauni misionieriai pasibeldė į duris, tikėdamiesi rasti kažką, priimsiantį jų žinią. Durims atsidarius, juos nelabai draugišku tonu pasitiko gana aukštas vyras. „Maniau, kad pasakiau jums daugiau nesibelsti į mano duris. Anksčiau jus perspėjau, kad, jei kada grįšite, tai nebus maloni patirtis. Dabar palikite mane ramybėje.“ Jis greitai uždarė duris.

Misionieriams einant nuo namo, vyresnysis, labiau patyręs misionierius, uždėjo ranką ant jaunesniojo peties, kad paguostų ir padrąsintų jį. Jiems nežinant, tas vyras stebėjo juos pro langą, kad įsitikintų, jog jie suprato jo žodžius. Jis tikėjosi pamatyti, kaip jie juokiasi ir šaiposi iš jo atžarios reakcijos į jų apsilankymą. Tačiau, kada pamatė švelnumo tarp tų dviejų misionierių išraišką, jo širdis staiga suminkštėjo. Jis vėl atidarė duris ir paprašė misionierių užeiti, ir pasidalinti su juo savo žinia.

Tik kada pasiduodame Dievo valiai ir gyvename pagal Jo modelį, yra jaučiama Jo Dvasia. Gelbėtojas mokė: „Iš to visi pažins, kad esate mano mokiniai, jei mylėsite vieni kitus.“ (Jono 13:35.) Šitas tarpusavio meilės ir mūsų gebėjimo mąstant, kalbant ir elgiantis susitelkti į Kristų principas yra tapimo Kristaus mokiniais pagrindas ir Jo Evangelijos mokymo pagrindas.

Šio troškimo sužadinimas paruošia mus ieškoti pažadėtų modelių. Modelių ieškojimas veda mus prie Gelbėtojo ir Jo pranašų–vadovų mokytos Kristaus doktrinos. Vienas iš šios doktrinos modelių yra ištvirti iki galo: „Ir palaiminti tie, kas stengsis įgyvendinti mano Sionę tą dieną, nes jie turės Šventosios Dvasios dovaną ir galią; ir jei ištvirs iki galo, bus iškelti paskutiniąją dieną ir išgelbėti Avinėlio nesibaigiančioje karalystėje.“ (1 Nefio 13:37.)

Kas labiausiai padeda mėgautis Šventosios Dvasios dovana ir galia? Tai yra galia, kylanti iš buvimo ištikimu Jėzaus Kristaus mokiniu. Tai mūsų *meilė* Jam ir savo artimui. Tai Gelbėtojas apibrėžė meilės modelį, mokydamas mus: „Aš jums duodu naują įsakymą, kad jūs vienas kitą mylėtumėte; kaip aš jus mylėjau, kad ir jūs taip mylėtumėte vienas kitą!“ (Jono 13:34.)

Prezidentas Gordonas B. Hinklis patvirtino šį principą tokiais žodžiais: „Mylėti Viešpatį nėra vien patarimas; tai nėra vien geras noras. Tai – įsakymas. [...] Dievo meilė yra visų dorybių, viso gerumo, visos charakterio stiprybės, viso atsidavimo elgiantis teisiai pamatas.“ („Words of the Living Prophet“, *Liahona*, Dec. 1996, p. 8; „Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley“, *Ensign*, Apr. 1996, p. 73.)

Tėvo planas taip pat apibrėžė šeimos modelį, kad padėtų mums mokytis, taikyti ir suprasti meilės galią. Tą dieną, kada buvo sukurta manoji šeima, mudu su mano brangiąja Ane vykome į šventyklą ir sudarėme santuokos sandorą. Kaip stipriai maniau mylįs ją tą dieną, tačiau buvau tik bepradedęs matyti meilės viziją. Sulig kiekvienu į mūsų gyvenimą atėjusiu vaiku ir vaikaičiu mūsų meilė plėtėsi, kad kiekvienas jų jaustų ją po lygiai ir pilnai. Atrodo, kad augančiam gebėjimui mylėti nėra ribų.

Mūsų Dangiškojo Tėvo meilės jausmas – tarytum gravitacijos trauka iš dangaus. Kada pašaliname trukdžius, kurie traukia mus prie pasaulio ir panaudojame savo valią ieškoti Jo, atveriamo savo širdis celestilinei jėgai, kuri traukia mus pas Jį. Nefis jos poveikį apibūdino kaip deginančią jo kūną (žr. 2 Nefio 4:21). Ta pati meilės galia skatino Almą giedoti „išperkančios meilės giesmę“ (Almos 5:26; taip pat žr. 9 eilutę). Ji paveikė Mormoną taip, kad jis patarė mums „[melstis]... iš visų širdies jėgų“, kad galėtume būti pripildyti Jo meilės (žr. Moronio 7:48).

Tiek šių dienų, tiek senovės Raštuose apstu priminimų apie Dangiškojo Tėvo amžinąją meilę Savo vaikams. Esu tikras, kad mūsų Dangiškojo Tėvo rankos yra nuolatos ištiestos, visuomet pasiruošusios apkabinti kiekvieną iš mūsų ir kiekvienam tuo tyliu, persmelkiančiu balsu pasakyti: „Aš tave myliu.“

Dėl to dangaus sukurto šeimos modelio geriau suprantame, kaip mūsų Dangiškasis Tėvas išties vienodai ir visiškai myli kiekvieną iš mūsų. Liudiju, kad tai tiesa. Dievas tikrai pažįsta ir myli mus. Jis suteikė mums Savo šventos vietos viziją ir pašaukė pranašus bei apaštalus, kad mokytų principų ir modelių, kurie mus atves atgal pas Jį. Kada stengsimės savyje ir kituose sužadinti troškimą žinoti ir gyvensime pagal mūsų aptiktus modelius, mus trauks prie Jo. Liudiju, kad Jėzus yra pats Dievo Sūnus, mūsų Pavyzdys ir mūsų mylimas Išpirkėjas. Tai sakau Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Auka

Vyresnysis Dalinas H. Ouksas

Iš Dvylikos Apaštalo Kvorumo

mūsų gyvenimai, pilni tarnystės ir pasiaukojimo, yra pati tinkamiausia mūsų įsipareigojimo tarnauti Mokytojui ir savo artimui išraiška.

Jėzaus Kristaus apmokančioji auka vadinama „pačia didžiausia auka nuo sukūrimo pradžios iki pat nesibaigiančios amžinybės“¹. Ši auka yra svarbiausia visų pranašų žinia. Ją simbolizavo gyvūnų aukojimas pagal Mozės įstatymą. Pranašas skelbė, kad tų aukų prasmė yra „didžioji ir paskutinė auka... Dievo Sūnus, taip, beribė ir amžina“ (Almos 34:14). Jėzus Kristus ištvėrė nesuvokiamą kančią, kad Pats taptų auka už visų nuodėmes. Taip buvo paaukotas absoliutus gėris – sveikas avinėlis už visą blogį – viso pasaulio nuodėmes. Įsimintinai Elizos R. Snou žodžiais tariant:

*„Jis kraują praliejo už mūsų kaltes,
Aukojo gyvybę dėl mūsų.
Be nuodėmės kūnas Jėzaus paties
išgelbėjo žmones visus.“²*

Ši auka – Jėzaus Kristaus Apmokėjimas – yra išgelbėjimo plano šerdis.

Nesuvokiama Jėzaus Kristaus kančia užbaigė aukojimus praliejant kraują, bet tai nepanaikino aukos svarbos Evangelijos plane. Mūsų Gelbėtojas reikalauja, kad ir toliau aukotume aukas, tačiau dabar Jis prašo paaukoti Jam savo „sudužusią širdį ir atgailaujančią dvasią“ (3 Nefio 9:20). Jis taip pat įsako kiekvienam iš mūsų tarnauti vienas kitam – kitaip tariant, aukoti į Jo auką panašias aukas, aukojant savo laiką ir savanaudiškus prioritetus.

Įkvėptoje giesmėje giedame, jog „Dangaus malonę auka ši sustiprins“³.

Aš kalbėsiu apie tas žemiškąsias aukas, kurių prašo mūsų Gelbėtojas. Nekalbėsiu apie priverstines aukas ar poelgius, kurie skatinami asmeninės naudos, o ne noro pasitarnauti ar aukotis (žr. 2 Nefio 26:29).

I.

Krisčioniškasis tikėjimas yra žinomas dėl aukų, įskaitant didžiausią auką. Ankstyvaisiais krisčioniškos eros metais Roma išžudė tūkstančius dėl jų tikėjimo Jėzumi Kristumi. Vėlesniais amžiais, kada nesutarimai dėl doktrinos padalino krisčionis, kai kurios grupės persekiojo ir žudė kitų grupių narius. Labiausiai apmaudu dėl tų krisčionių kankinių, kuriuos nužudė kiti krisčionys.

Daug krisčionių savanoriškai aukojosi skatinami tikėjimo Kristumi ir troškimo tarnauti Jam. Kai kurie po pilnametystės pasirinko visą savo gyvenimą pašvęsti tarnystei Mokytojui. Šią kilnią grupę sudaro žmonės iš tokių religinių organizacijų kaip Katalikų bažnyčia ir tų, kurie pasišventė tarnauti krisčioniškaisiais misionieriais iš įvairių protestantiškų tikėjimų. Jų pavyzdžiai skatina ir įkvepia, tačiau daugelis krisčionių nei privalo, nei turi galimybę pašvęsti visą savo gyvenimą religinei tarnystei.

II.

Daugumai krisčionių auką sudaro tai, ką galime kasdien atlikti savo įprastame asmeniniame gyvenime. Nežinau jokių kitų grupių, kurios tokiu būdu aukotūsi daugiau nei pastarųjų dienų šventieji. Jų aukos – jūsų aukos, mano mylimi broliai ir seserys, skiriasi nuo pasaulietiško asmeninio pasitenkinimo paieškų.

Mano pirmasis pavyzdys – mūsų pionieriai mormonai. Jų milžiniškos aukos – paaukoti gyvenimai, šeimos santykiai, namai ir patogumai – yra sugražintosios Evangelijos pagrindas. Sara Rič kalbėjo apie tai, kas motyvavo šiuos pionierius, pasakodama apie savo vyrą, išvykusį tarnauti misijoje: „Tai buvo išties sunkus metas tiek man, tiek mano vyrui, tačiau pareigai mus pašaukus išsiskirti tik laikinai ir žinodami, kad paklūstame Viešpaties

valiai, pajutome turį paaukoti savo jausmus, kad padėtume vykdyti darbą... padėti statyti Dievo karalystę žemėje.“⁴

Šiandieną labiausiai pastebima Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios stiprybė yra jos narių nesavanaudiška tarnystė ir pasiaukojimas. Prieš vienos iš mūsų šventyklos atšventinimą krisčionių dvasininkas paklausė Prezidento Gordono B. Hinklio, kodėl ji neturi jokio kryžiaus atvaizdo, labiausiai paplitusio simbolio krisčioniškajame tikėjime. Prezidentas Hinklis atsakė, kad *mūsų* krisčioniškojo tikėjimo simboliai yra „mūsų žmonių gyvenimai“⁵. Išties mūsų gyvenimai, pilni tarnystės ir pasiaukojimo, yra pati tinkamiausia mūsų įsipareigojimo tarnauti Mokytojui ir savo artimui išraiška.

III.

Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčioje neturime profesionaliai apmokytos ir apmokamos kunigijos. Todėl mūsų neprofesionalūs nariai, kurie yra pašaukti vadovauti ir tarnauti mūsų bendruomenėms, turi tarnauti nesuskaičiuojamuose Bažnyčios susirinkimuose, programose ir veiklose. Vien tik Jungtinėse Valstijose ir Kanadoje jie tai daro daugiau kaip 14 000 bendruomenių. Žinoma, mes nesame išskirtiniai tuo, kad savanoriai mūsų bendruomenės nariai tarnauja kaip mokytojai ir neprofesionalūs vadovai. Tačiau laiko kiekis, kurį aukoja mūsų nariai, kad apmokytų ir tarnautų vienas kitam, yra išskirtinai didelis. Mūsų pastangos, kad kiekvieną mėnesį visos mūsų bendruomenės šeimos būtų aplankytos namų mokytojų ir kiekviena suaugusi moteris būtų aplankyta Paramos bendrijos lankančių mokytojų, yra to pavyzdys. Nežinome jokios kitos pasaulio organizacijos, kurios tarnystė prilygtų šiai.

Akivaizdžiausias PDS išskirtinės tarnystės ir pasiaukojimo pavyzdys – tai mūsų misionierių darbas. Šiuo metu suskaičiuojama virš 50 000 jaunuolių bei merginų ir virš 5 000 tūkstančių suaugusiųjų vyrų bei moterų. Jie pašvenčia nuo pusės iki dviejų savo gyvenimo metų, kad mokytų Jėzaus Kristaus Evangelijos ir teiktų humanitarinę pagalbą daugiau nei 160-yje pasaulio šalių. Jų darbas visada reikalauja aukų, įskaitant Viešpaties darbui paskirtų metų ir aukojimosi savo finansiniam išlaikymui.

Likę namuose – gimdytojai ir kiti šeimos nariai – taip pat aukojasi gyvendami be savo tarnaujančių misionierių draugijos ir pagalbos. Pavyzdžiui, pašaukimą į misiją gavo jaunas brazilas, po savo gimdytojų mirties dirbantis, kad aprūpintų savo brolius ir seseris. Visuotinis igaliotinis taryboje papasakojo apie šių vaikų susirinkimą, prisimindamas, kaip jų velionys gimdytojai juos mokė būti visada pasirengusius tarnauti Viešpačiui. Jaunuolis priėmė pašaukimą į misiją, ir jo šešiolikmetis brolis perėmė atsakomybę dirbti, kad aprūpintų šeimą.⁶ Dauguma žinome kitų pavyzdžių, kaip aukojamasi dėl tarnystės misijoje ar misionieriaus išlaikymo. Nežinome jokios kitos organizacijos, kurioje būtų panašūs savanoriška tarnystė ir pasiaukojimas.

Mūsų dažnai klausia, „kaip jūs įkalbate savo jaunuolius ir vyresnio amžiaus narius palikti mokslus ar pensiją, kad taip aukotųsi?“ Girdėjau daugelį atsakant taip: „Žinant, ką Gelbėtojas padarė dėl manęs – Jo malonę kenčiant už mano nuodėmes ir nugalint mirtį, kad vėl galėčiau gyventi – jaučiu privilegiją šiek tiek pasiaukoti, kad pasitarnaučiau Jam. Noriu pasidalinti Jo duotu man supratimu.“ Kaip įtikiname tokius Kristaus pasekėjus tarnauti? Kaip paaiškino pranašas: „Mes [tiesiog] jų paprašome.“⁷

Kitos aukos, atsirandančios dėl misionieriško darbo, tai aukos tų, kurie seka misionierių mokymais ir tampa Bažnyčios nariais. Daugumai atsivertusiųjų šios aukos yra labai didelės, įskaitant paaukotus santykius su draugais ir šeima.

Prieš daug metų konferencijoje girdėjome apie jaunuolį, kuris rado sugrąžintąją Evangeliją, studijuodamas Jungtinėse Valstijose. Prieš jam grįžtant į gimtąją žemę, prezidentas Gordonas B. Hinklis paklausė, kas, grįžus krisčionimi, jo laukia namuose. Jaunuolis atsakė: „Mano šeima labai nusivils. Jie gali mane išvyti ir laikyti mirusiu. O dėl mano ateities ir karjeros, tai visos galimybės man bus uždarytos.“

Prezidentas Hinklis paklausė: „Ar esate pasiryžęs mokėti tokią didelę kainą už Evangeliją?“

Ašarotomis akimis jaunuolis atsakė: „Juk tai tiesa, ar ne?“ Prezidentui atsakius, kad tai tiesa, jis tarė: „Tada visa kita nesvarbu!“⁸ Tokia yra daugelio mūsų naujų narių pasiaukojimo dvasia.

Kitus tarnystės ir pasiaukojimo pavyzdžius galime rasti mūsų ištikimų narių, tarnaujančių mūsų šventyklose, gyvenimuose. Pastarųjų dienų šventieji išsiskiria iš kitų savo tarnyste šventykloje, tačiau tokios aukos svarba turėtų būti suprantama visiems krisčionims. Pastarųjų dienų šventieji nepraktikuoja tarnystės vienuolyne, tačiau vis tiek galime suprasti ir gerbti pasiaukojimą tų, kuriuos krisčioniškas tikėjimas motyvuoja pašvęsti savo gyvenimus tokiai religinei veiklai.

Prieš metus tokioje konferencijoje Prezidentas S. Monsonas papasakojo apie pasiaukojimo pavyzdį, susijusį su šventykla. Tėvas, ištikimas pastarųjų dienų šventasis tolimoje Ramiojo vandenyno saloje, toli nuo namų šešis metus dirbo sunkų fizinį darbą, kad užsidirbtų pakankamai pinigų kelionei į Naujosios Zelandijos šventyklą, kur juodu su žmona būtų sutuokti ir su savo dešimčia vaikų užantspauduoti amžinybei. Prezidentas Monsonas paaiškino: „Tie, kurie suvokia amžinas šventykloje gaunamas palaimas, žino, kad jokia auka nėra per didelė, jokia kaina ne per aukšta, joks vargas ne per sunkus tam, kad gautų tas palaimas.“⁹

Esu dėkingas už nuostabius krisčioniškos meilės, tarnystės ir pasiaukojimo pavyzdžius, kuriuos mačiau tarp pastarųjų dienų šventųjų. Matau, kaip vykdate bažnytinius pašaukimus, dažnai aukodami daug laiko ir išteklių. Matau, kaip savo lėšomis tarnaujate misijose. Matau, kaip džiugiai skiriate savo profesionalius įgūdžius tarnaudami artimui. Matau, kaip rūpinatės vargšais savo asmeninėmis pastangomis ir remdami Bažnyčios gerovės ir humanitarines programas.¹⁰ Visą tai patvirtino tyrimas vykęs visos šalies mastu, kurio išvadose paskelbta, kad aktyvūs Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios nariai „savanoriškai tarnauja ir aukoja daug daugiau nei vidutinis amerikietis, ir net dosniau aukoja savo laiką ir pinigus už daugiau kaip 20 procentų religingų amerikiečių“.¹¹

Tokie labdaros pavyzdžiai stiprina mus visus. Jie primena mums Gelbėtojo mokymą:

„Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs...

Kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas ją praras; o kas pražudo gyvybę dėl manęs, tas ją atras.“ (Mato 16:24–25.)

IV.

Tikriausiai geriausiai žinomi ir patys svarbiausi nesavanaudiškos tarnystės ir pasiaukojimo pavyzdžiai matomi mūsų šeimose. Motinos pasišvenčia gimdyti ir auklėti vaikus. Vyrai pasišvenčia žmonos ir vaikų aprūpinimui. Aukų, susijusių su amžinos svarbos tarnyste savo šeimai, yra per daug, kad būtų galima išvardinti, ir jos per daug gerai žinomos, kad reiktų jas minėti.

Taip pat matau, kaip pastarųjų dienų šventieji įsivaikina vaikus, įskaitant vaikus su ypatingomis reikmėmis, siekdami vaikų namų auklėtiniais suteikti viltį ir galimybes, kurios buvo nepasiekiamos ankstesnėmis aplinkybėmis. Matau, kaip rūpinatės šeimos nariais ir kaimynais, kenčiančiais dėl įgimtų trūkumų, protinių ir fizinių negalavimų ir senatvės sunkumų. Viešpats taip pat prisimena, ir Jis liepė savo pranašams paskelbti, kad „aukodamiesi dėl vienas kito ir savo vaikų, būsite palaiminti Viešpaties“¹².

Tikiu, kad pastarųjų dienų šventieji, kurie pamaldžiai sekdami Gelbėtoją nesavanaudiškai tarnauja ir aukojasi, labiau laikosi amžinųjų vertybių nei bet kuri kita žmonių grupė. Pastarųjų dienų šventieji į savo paaukotą laiką ir išteklius žvelgia kaip į aukas, kurios yra ugdymosi ir pasiruošimo amžinybei dalis. Ši tiesa buvo apreikšta leidinyje *Lectures on Faith*, kur mokoma, kad „religija, kuri nereikalauja paaukoti visko, niekada neturės pakankamos galios, sukurti gyvenimui ir išganymui būtiną tikėjimą. [...] Dievas nustatė, kad per šią auką ir tik per ją žmogus turėtų mėgautis amžinuoju gyvenimu“¹³.

Taip kaip Jėzaus Kristaus apmokančioji auka yra išgelbėjimo plano šerdis, taip mes, Kristaus pasekėjai, turime atnašauti savo aukas, kad pasiruoštume lemčiai, kurią mums paruošė tas planas.

Aš žinau, kad Jėzus Kristus yra Dievo, Dangiškojo Tėvo, Viengimis Sūnus. Žinau, kad dėl Jo apmokančiosios aukos mums yra užtikrintas nemirtingumas ir amžinojo gyvenimo galimybė. Jis yra mūsų Viešpats, mūsų Gelbėtojas ir mūsų Išpirkėjas, ir aš apie Jį liudiju Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Bruce R. McConkie, *The Promised Messiah: The First Coming of Christ* (1981), p. 218.
2. „O, Dieve, kiek meilės ir išminties“, *Giesmės ir vaikų dainos*, p. 19.
3. „Gerbkime tą“, *Giesmės ir vaikų dainos*, p. 50.
4. Sarah Rich, Guinevere Thomas Woolstenhulme, „I Have Seen Many Miracles“, Richard E. Turley Jr. and Brittany A. Chapman, eds., *Women of Faith in the Latter Days: Volume 1, 1775–1820* (2011), p. 283.
5. Gordon B. Hinckley, „The Symbol of Our Faith“, *Liahona* ir *Ensign*, Apr. 2005, p. 3.
6. Žr. Harold G. Hillam, „Sacrifice in the Service“, *Ensign*, Nov. 1995, p. 42.
7. Gordon B. Hinckley, „The Miracle of Faith“, *Liahona*, July 2001, p. 84; *Ensign*, May 2001, p. 68.
8. Gordon B. Hinckley, „It’s True, Isn’t It?“ *Tambuli*, Oct. 1993, p. 3–4; *Ensign*, July 1993, p. 2; taip pat žr. Vyresnysis Nylas L. Andersen, „Juk tai tiesa, ar ne? Tada visa kita nesvarbu“, 177-oji Visuotinė metinė konferencija, 2007 m. balandžio 1 d.
9. Tomas S. Monson, „Šventoji šventykla – švyturys pasauliui“, 2011 m. balandžio mėn. visuotinė konferencija.
10. Žr. kaip pavyzdį, Naomi Schaefer Riley, „What the Mormons Know about Welfare“, *Wall Street Journal* Feb. 18, 2012, p. A11.
11. Ram Cnaan and others, „Called to Serve: The Prosocial Behavior of Active Latter-day Saints“ (juodraštis), p. 16.
12. Ezra Taft Benson, „To the Single Adult Brethren of the Church“, *Ensign*, May 1988, p. 53.
13. *Lectures on Faith*, (1985), p. 69

Gyvenimo kalnai

Prezidentas Henris B. Airingas

Pirmasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje

Jei turėsime tikėjimą Jėzumi Kristumi, tai sunkiausi, o taip pat ir lengviausi gyvenimo laikai gali tapti tikru palaimimu.

Kartą girdėjau, kaip Prezidentas Spenseris V. Kimbolas vienoje konferencijos sesijoje paprašė Dievo duoti jam gyvenimo kalnų. Jis sakė: „Mūsų laukia dideli iššūkiai, reikės pasiekti milžiniškus tikslus. Mane džiugina ši jaudinanti perspektyva, ir norisi Viešpačiui nuolankiai ištarti: „Duokš man šį kalną“, duokš man šiuos išbandymus.“¹

Man net širdis suspurdėjo, nes žinojau, kad jis buvo ištvėręs keletą išbandymų ir bėdų. Pradėjau trokšti būti panašesnis į jį, uolus Dievo tarnas. Taigi, vieną vakarą meldžiau išbandyti mano drąsą. Tai aiškiai prisimenu. Kai vakare atsiklaupiau savo miegamajame, širdis vos galėjo sulaikyti užplūdusį tikėjimą.

Po dienos ar dviejų į mano maldą buvo atsakyta. Mano gyvenimą netikėtai ištiko sunkus ir nuolankumo teikiantis išbandymas. Pasimokiau dviejų dalykų. Pirmas dalykas – turėjau aiškų įrodymą, kad Dievas išklausė mano tikėjimo maldą ir į ją atsakė. Tačiau antrą dalyką bandau suprasti iki šiol: kodėl tą vakarą taip užtikrinai pajutau, jog per vargą galėsiu gauti visus vargus pranokstantį palaiminimą.

Tas seniai man smogęs išbandymas dabar atrodo toks nedidelis, lyginant su tais, kurie mane ir mano mylimuosius ištiko vėliau. Nemažai jūsų šiuo metu esate bandomi fiziškai, protiškai ir emociškai, jums norisi net sušukti, kaip tai padarė vienas mano gerai pažįstamas nepaprastas ir ištikimas Dievo tarnas. Jo slaugė išgirdo tokius nuo jo skausmo lovos atsklidusius

žodžius: „Visą gyvenimą stengiausi būti geras, kodėl man dabar taip nutiko?“

Jūs žinote, kaip į tokį klausimą kalėjimo kameroje esančiam Pranašui Džozefui Smitui atsakė Viešpats:

„Ir jei būsi įmestas į duobę ar į žmogžudžių rankas, ir tau bus paskelbtas mirties nuosprendis; jei būsi įmestas į gelmę; jei sukilusios bangos susitelks prieš tave; jei siautulingi vėjai atsigręš prieš tave; jei dangūs sutelks juodumą ir visos stichijos susijungs pastoti kelią; ir galiausiai, jei patys pragaro nasrai plačiai išsižios tavęs praryti, žinok, mano sūnau, kad visa tai suteiks tau patirties ir išeis tau į gera.

Žmogaus Sūnus nusileido žemiau viso to. Argi tu didesnis už jį?

Todėl laikykis savo kelio, ir kunigystė liks su tavimi; nes ribos jiems yra nustatytos, jie negali peržengti. Tavo dienos yra žinomos, ir tavo metų nebus atskaičiuota mažiau; todėl nebijok to, ką gali padaryti žmogus, nes Dievas bus su tavimi per amžių amžius.“²

Man atrodo, kad nėra geresnio atsakymo į klausimą, kodėl ateina išbandymai ir kaip juos išverti, nei paties Viešpaties žodžiai; juk Jis dėl mūsų perėjo tokius siaubingus išbandymus, kurių negalime net įsivaizduoti.

Jūs prisimenate Jo žodžius, kai Jis mokė, jog dėl tikėjimo Jūs turime atgailauti:

„Todėl aš tau įsakau atgailauti – atgailauti, kad neištikčiau tavęs savo burnos lazda ir savo rūstybe, ir savo pykčiu ir kad tau netektų skaudžiai kentėti – kaip skaudžiai, tu nežinai, kaip baisiai, tu nežinai, taip, kaip sunkiai pakeliamai, tu nežinai.

Nes štai, aš, Dievas, iškentėjau tai už visus, idant jie nekentėtų, jeigu atgailaus.

Bet jeigu jie neatgailautų, jie turėtų kentėti taip, kaip aš – kentėjimą, dėl kurio net aš, pats Dievas, didžiausias iš visų, drebėjau iš skausmo ir kraujavau iš kiekvienos poros, ir kentėjau tiek kūnu, tiek ir dvasia – ir aš norėjau negerti tos karčios taurės ir atsitraukti –

tačiau, Tėvui tebus šlovė, aš išgėriau ir užbaigiau savo paruošimus žmonių vaikams.“³

Jūs ir aš žinome, kad virš išbandymų iškilti galime tik tikėdami, kad yra „Gileado balzamas“⁴ ir kad Viešpats yra pažadėjęs mūsų nepalikti.⁵ Būtent to mokė Prezidentas Tomas S. Monsonas, norėdamas padėti mums ir tiems, kuriems tarnaujame, rodos, tokiuose vieniškuose ir bauginančiuose išbandymuose.⁶

Prezidentas Monsonas taip pat išmintingai mokė, kad tikėjimo tų pažadų realumu pamatui kloti prireiks laiko. Turbūt jūs, kaip ir aš, jau matėte tokio pagrindo reikalingumą, kai buvote šalia lovos žmogaus, kuris buvo pasiruošęs liautis kovojęs, kad išvertų iki galo. Jei mūsų širdyje nebus paklotas tikėjimo pamatas, tai ištvėrimo galia sunyks.

Šiandien noriu paaiškinti tai, ką žinau apie tokio nepajudinamo pamato klojimą. Su visu nuolankumu tai darysiu dėl dviejų priežasčių. Pirmiausia todėl, kad mano žodžiai gali atimti drąsą kai kuriems, išgyvenantiems didelius išbandymus ir jaučiantiems, kad jų tikėjimo pamatai griūna. O antra priežastis yra ta, kad žinau, jog prieš gyvenimo pabaigą mane ištiks dar didesni išbandymai. Todėl mano jums siūlomą receptą dar turiu patikrinti savo paties gyvenime, ištvėrdamas iki galo.

Jaunystėje dirbau samdomu statybininku – naujiems namams klojau pamatus ir pagrindą. Karštomis vasaros dienomis būdavo sunku klojinius į žemę sustatyti taip, kad galėtume pradėti į pamatus lieti betoną. Nebuvo jokių mašinų. Naudojomės tik kirtikliais ir kastuvais. Tais laikais tvirtų pamatų pastatams klojimas buvo sunkus darbas.

Toks darbas taip pat reikalavo kantrybės. Išlieję pamatus, turėdavome laukti, kol šie sukietės. Kad ir kaip norėdavosi tęsti darbus, turėdavome laukti, kol nuo išlietų pagrindų galėsime nuimti klojinius.

Naujam statybininkui ne mažiau įspūdingas atrodė iš pažiūros nuobodus ir daug laiko užimantis darbas – į klojinius atidžiai suleisti armatūros strypus, kad užbaigtas pagrindas būtų tvirtas.

Panašiai turi būti atidžiai ruošiamas ir mūsų tikėjimo pagrindas, kad galėtume atsilaikyti prieš į visų mūsų gyvenimus užsukiančias vėtras. Tvirtas pagrindas tikėjimo pamatams kloti yra asmeninis dorumas.

Kai pasirinkimo akivaizdoje nuolatos renkamės teisiai, tai sukuriame tvirtą pagrindą. Tai gali prasidėti nuo vaikystės, nes kiekviena siela gimsta su nemokama Kristaus Dvasios dovana. Per tą Dvasią galime žinoti, ar prieš Dievą pasielgėme gerai, ar Jo akivaizdoje pasielgėme netinkamai.

Tokie pasirinkimai, dažniausiai šimtai jų, ruošia tvirtą pagrindą, ant kurio statome savo tikėjimo rūmus. Metalinį mūsų tikėjimo karkasą, ant kurio liejama tikėjimo masė, sudaro Jėzaus Kristaus Evangelija kartu su visomis jos sandoromis, apeigomis ir principais.

Kad išlietas tikėjimas būtų patvarus, būtina teisingai apskaičiuoti skiedinio kietėjimo laiką. Štai kodėl tąkart jaunystėje pasielgiau neišmintingai, per anksti užsiprašydamas sunkesnių gyvenimo kalnų ir didesnių išmėginimų.

Skiedinys kietėja ne nuo laiko, bet jam kietėti laikas taip pat reikalingas. Taip pat yra ir su senėjimu. Būtent atkaklus, nuoširdus ir visa siela tarnavimas Dievui bei kitiems liudijimą apie tiesą paverčia nepalaužiama dvasine stiprybe.

O dabar norėčiau padrąsinti tuos, kuriuos yra užklupę sunkūs išbandymai, kurie jaučia, jog jų tikėjimas dėl vargų lavinos pradeda blėsti. Tie patys vargai jūsų tikėjimą gali sustiprinti ir galiausiai padaryti nepajudinamą. Mormono Knygoje minimas Mormono sūnus Moronis mums paaiškino, kaip gauti tokį palaiminimą. Jis moko paprastos ir mielos tiesos apie tai, kad, net veikdami skatinami mažyčio tikėjimo, galime leisti Dievui jį išplėsti:

„Ir dabar, aš, Moronis, norėčiau šiek tiek apie tai pakalbėti; norėčiau parodyti pasauliui, kad tikėjimas yra tai, ko viliamės, o ne matome; todėl nesiginčykite dėl to, kad nematote, kadangi liudijimo negausite tol, kol jūsų tikėjimas nebus išbandytas.

Nes būtent tikėjimu Kristus parodė save mūsų tėvams, po to, kai prisikėlė iš mirusiųjų; bet kol jie jo neįtikėjo, jis savęs jiems neparodė; taigi būtinai reikėjo, kad kai kurie tikėtų jį, nes jis neparodė savęs pasauliui.

Bet dėl šitų žmonių tikėjimo jis parodė save pasauliui ir pašlovino Tėvo vardą, ir paruošė kelią, kad per tai kiti būtų dangiškosios dovanos dalininkai, kad galėtų viltis to, ko nematė.

Todėl jūs taip pat galite viltis ir būti tos dovanos dalininkai, jeigu tik tikėsite.“⁷

Pati brangiausia tikėjimo dalelė, kurią turėtumėte saugoti ir kaip įmanydami išnaudoti, yra tikėjimas Viešpačiu Jėzumi Kristumi. Moronis taip mokė apie tokio tikėjimo galią: „Ir niekas niekada nepadarė stebuklą, kol nepanaudojo savo tikėjimo; taigi pirma jie įtikėdavo Dievo Sūnų.“⁸

Kalbėjaisi su viena moterimi, kuri patyrė pakankamos stiprybės neapsakomai netekčiai ištvirti stebuklą, paprasčiausiai nuolatos kartodama žodžius „Jis gyvas, Atpirkėjas mūs.“⁹ Tas tikėjimas ir tie liudijimo žodžiai iš vaikystės dar nedingo iš jos jau miglotos atminties.

Buvau pritrenktas sužinojęs, kad kita moteris atleido žmogui, kuris ištikus metus ją skriaudė. Nustebęs paklausiau jos, kodėl ji pasirinko atleisti ir užmiršti tokius ilgus skriaudos metus.

Ji ramiai atsakė: „Tai buvo sunkiausia, ką man yra tekę daryti, bet žinojau, kad privalau tai padaryti. Ėmiau ir padariau.“ Jos tikėjimas, kad Gelbėtojas jai atleis, jeigu ji atleis kitiems, suteikė jai ramybės ir vilties bei paruošė ją pasitikti mirtį, praėjus keliems mėnesiams po to, kai ji atleido savo neatgailavusiam priešininkui.

Ji manę paklausė: „Kas manęs laukia, kai pateksiu į dangų?“

Atsakiau: „Vien iš matyto jūsų sugebėjimo tikėti ir atleisti žinau, kad jums tai bus nuostabus sugrįžimas namo.“

Noriu padrąsinti ir tuos, kurie abejoja, ar jų tikėjimas Jėzumi Kristumi bus pakankamas, kad galėtų ištvirti iki galo. Esu palaimintas pažinoti tuos iš jūsų, kurie dabar klausotės ir kurie jaunystėje buvote energingi, gabesni už daugumą aplinkinių, tačiau jūs pasirinkote daryti tai, ką būtų pasirinkęs daryti Gelbėtojas. Turėdami tokius gausius palaiminimus jūs suradote būdą, kaip padėti ir rūpintis tais žmonėmis, kuriuos galėjote tiesiog ignoruoti ar dėl savo padėties žiūrėti į juos iš aukšto.

Kai ateis sunkūs išmėginimai, jiems atlaikyti jūs turėsite pakankamai tikėjimo, nes toks tikėjimas nepastebimai augo, kada veikėte su tyra Kristaus meile tarnaudami kitiems ir atleisdami jiems taip, kaip tai būtų daręs Gelbėtojas. Tikėjimo pamatus paklojote mylėdami taip, kaip mylėjo Gelbėtojas, ir tarnaudami

dėl Jo. Jūsų tikėjimas Juo atvedė jus prie tikrosios meilės darbų, jums dar suteiksiančių vilties.

Tikėjimo pamatus stiprinti niekada nėra vėlu. Visada atsiras laiko. Tikėdami Gelbėtoju jūs galite atgailauti ir melsti atleidimo. Yra kažkas, kuriam galite atleisti. Yra kažkas, kuriam galite padėkoti. Yra kažkas, kuriam galite tarnauti ir pakylėti. Taip galite daryti kad ir kur bebūtumėte, kad ir kokie vieniši bei apleisti besijaustumėte.

Negaliu pažadėti, kad šiame gyvenime jūsų bėdos baigsis. Negaliu užtikrinti, kad jūsų išbandymai jums atrodys tik laikini. Viena iš išbandymų gyvenime savybių yra ta, kad jiems užėjus atrodo, jog laikas sulėtėja, ir galiausiai, rodos, visai sustoja.

Tam yra priežasčių. Tų priežasčių žinojimas nelabai jus paguos, bet jis suteiks kantrybės. Tos priežastys susiveda į šį vieną faktą: dėl Savo tobulos meilės jums Dangišskasis Tėvas ir Gelbėtojas nori, kad taptumėte tinkami būti su Jais ir gyventi šeimomis per amžius. Ten tegali būti tik tie, kurie per Jėzaus Kristaus Apmokėjimą bus tobulai švarūs.

Mano mama su vėžiu kovojo beveik 10 metų. Gydymas, operacijos ir galiausiai prikaustymas prie lovos buvo kai kurie iš jos išbandymų.

Pamenu, kaip mano tėvas, žiūrėdamas į jos paskutinį atodūšį, ištare: „Mažoji mergaitė sugrižo namo ilsėtis.“

Tarp kalbėjusiųjų jos laidotuvėse buvo Prezidentas Spenseris V. Kimbolas. Iš visų jo išsakytų žodžių įsidėmėjau skambėjusius maždaug taip: „Kai kurie iš jūsų galite pamanyti, kad Mildred taip ilgai kentėjo, nes buvo padariusi kažką blogo, dėl ko reikėjo išbandymų.“ Tada jis tęsė: „Ne, Dievas tenorejo ją šiek tiek daugiau apšlifuoti.“ Pamenu, pagalvojau: „Jei jau tokiai gerai moteriai reikėjo apšlifavimo, tai kas laukia manęs?“

Jei turėsime tikėjimą Jėzumi Kristumi, tai sunkiausi, o taip pat ir lengviausi gyvenimo laikai gali tapti tikru palaimimu. Kad ir kas benutiktų, su Dvasios pagalba galime pasirinkti teisiai. Mums pasirinkus, Jėzaus Kristaus Evangelija nušlifuos mūsų gyvenimus ir teiks mums pagalbą. O kadangi pranašai apreiškė mūsų vietą išgelbėjimo plane, tai galime gyventi tvirtai vildamiesi, jausdami ramybę. Tarnaudami Viešpačiui niekada neturime jaustis vieniši ar nemylimi, nes tokie tikrai nesame.

Galime jausti Dievo meilę. Gelbėtojas yra pažadėjęs angelus, kurie stovės mūsų kairėje ir mūsų dešinėje, kad mus palaikytų.¹⁰ Jis visuomet laikosi Savo žodžio.

Liudiju, kad Dievas Tėvas yra gyvas ir kad Jo Mylimasis Sūnus yra mūsų Išpirkėjas. Šventoji Dvasia patvirtino tiesą šioje konferencijoje, Ji liudys ir toliau jums besiklausant, o vėliau ir bestudijuojant čia esančių Viešpaties įgaliotų tarnų žinias. Prezidentas Tomas S. Monsonas yra Viešpaties pranašas visam pasauliui. Viešpats rūpinasi jumis. Dievas Tėvas gyvas. Jo mylimas Sūnus Jėzus Kristus yra mūsų Gelbėtojas. Jis myli mus nesibaigiančia meile. Apie tai liudiju Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Spencer W. Kimball, „Give Me This Mountain“, *Ensign*, 1979 m. lapkritis, p. 79.
2. Doktrinos ir Sandorų 122:7–9.
3. Doktrinos ir Sandorų 19:15–19.
4. Jeremijo 8:22.
5. Žr. Jozuės 1:5.
6. Žr. Thomas S. Monson, „Look to God and Live“, *Ensign*, 1998 m. gegužė, p. 52–54.
7. Etero 12:6–9.
8. Etero 12:18.
9. „Jis gyvas, Atpirkėjas mūsų“, *Giesmės ir vaikų dainos*, p. 38.
10. Žr. Doktrinos ir Sandorų 84:88.

Bažnyčios pareigūnų palaikymas

Palaikymui pristato Prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas

Antrasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje

Siūloma palaikyti Tomą Spenserį Monsoną kaip pranašą, regėtoją ir apreiškėją bei Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios prezidentą; Henri Benioną Airingą – kaip pirmąjį patarėją Pirmojoje Prezidentūroje ir Dyterį Fridrichą Uchtdorfą – kaip antrąjį patarėją Pirmojoje Prezidentūroje.

Kurie pritariate, galite tai parodyti.

Kurie nepritariate, jeigu tokių yra, galite tai parodyti.

Siūloma palaikyti Boidą Kenetą Pakerį kaip Dvylikos Apaštalų Kvorumo prezidentą ir šiuos brolius kaip to Kvorumo narius: Boidą K. Pakerį, L. Tomą Perį, Raselą M. Nelsoną, Daliną H. Oukšą, M. Raselą Balardą, Ričardą G. Skotą, Robertą D. Heilsą, Džefrį R. Holandą, Deividą A. Bednarij, Kventiną L. Kuką, D. Todą Kristofersoną ir Nylą L. Anderseną.

Kurie pritariate, prašome tai parodyti.

Kurie nepritariate, galite tai parodyti.

Siūloma palaikyti Pirmosios Prezidentūros patarėjus ir Dvylika Apaštalų kaip pranašus, regėtojus ir apreiškėjus.

Visi, kurie pritariate, prašome tai parodyti.

Kurie prieš, jei tokių yra, – tuo pačiu ženklų.

Vyresnysis Styvenas E. Snou buvo atleistas kaip Septyniasdešimčių kvorumų prezidentūros narys.

Visi, kurie galite kartu su mumis išreikšti jam dėkingumą, prašome pakelti ranką.

Siūloma vyresnįjį Ričardą Dž. Meinsą palaikyti kaip Septyniasdešimčių kvorumų prezidentūros narį.

Visi, kurie pritariate, prašome tai parodyti.

Kurie prieš, jei tokių yra?

Siūloma su padėka atleisti Vyresniusius Žeraldą Žaną Kozé ir Gerį E. Styvensoną kaip Pirmojo Septyniasdešimties kvorumo narius.

Visi, kurie pritariate, prašome tai parodyti.

Siūloma po ilgametės ir veiksmingos tarnystės atleisti vyskupus H. Deividą Burtoną, Ričardą C. Edžlį ir Kytą B. Makmuliną kaip Pirmininkaujančią vyskupiją ir paskirti juos garbės visuotiniais įgaliotiniais.

Galinčius kartu su mumis išreikšti dėkingumą prašome pakelti ranką.

Siūloma nuo 2012 m. gegužės 1 d. atleisti šiuos Septyniasdešimčių narius kraštuose:

Ričardą K. Ahadžį, Klimatą C. A. Almeida, Fernando Ž. D. Arauzą, Marviną T. Brinkerhofą, Mario L. Karlosą, Rafaelį E. Kastro, Deividą L. Kuką, Cezarį A. Davilą, Mosiją S. Delgado, Luisą G. Duarte, Chuaną A. Ečegarėjū, Styveną L. Flakidžerį, Dž. Rodžerį Flumeną, Robertą K. Gėjū, Migelį Hidalgą, Geritą C. Hilą, Deividą Dž. Horą, Deividą H. Ingremą, Tetsujį Išijį, Kapumba T. Kola, Glendoną Laensą,

Norinčius kartu su mumis išreikšti dėkingumą už jų puikią tarnystę prašome pakelti ranką.

Siūloma su nuoširdžia padėka atleisti seseris Džiulę B. Bek, Silviją H. Olred ir Barbarą Tompson kaip Visuotinę Paramos bendrijos prezidentūrą.

Taip pat atleidžiame Visuotinės Paramos bendrijos tarybos nares.

Visus norinčius išreikšti dėkingumą šioms seserims už jų nuostabią tarnystę ir pasišventimą prašome pakelti ranką.

Siūloma kaip Pirmosios Septyniasdešimties kvorumo narius palaikyti Kreigą A. Kardoną, Stenlį Dž. Elisą, Larį Echą Hauką, Robertą C. Gajū ir Skotą D. Vaitingą.

Visus kurie pritariate, prašome tai parodyti.

Kurie prieš – tuo pačiu ženkle.

Siūloma palaikyti Gerį E. Styvensoną kaip Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios Pirmininkaujantį vyskupą, o Žeraldą Žaną Kozé kaip pirmąjį patarėją ir Dyną Maironą Deivisą kaip antrąjį patarėją.

Kurie pritariate, prašome tai parodyti.

Kurie prieš?

Siūloma palaikyti šiuos brolius kaip naujus
Septyniasdešimčių narius kraštuose:

Pedrą U. Aduru, Detlefą H. Adlerį, Andželą H. Alarkoną,
Elėjū K. Oną jaunesnįjį, V. Marką Basetą, Robertą M. Kolą,
Hernandą Kamargą, Džyną R. Čidesterį, Džoakiną E. Kostą, Ralfą
L. Desnapą, Angelį A. Duarte, Edvardą Dubę, Moronį Gaoną,
Teilorą Dž. Godojū, Franciską D. N. Granją, Jurijų A. Guščiną,
Ričardą K. Henseną, Todą B. Henseną, Klifordą T. Herbertsoną,
Aniefioką Udo Inioną, Luizą M. Lylą, Alechandrą Lopezą,
L. Džyn Klodą Meibėjū, Alviną F. Meriditą III, Adonajū S.
Obandą, Džeredą R. Okampą, Adejinką A. Ojediraną, Endrių M.
Oriordoną, Jėzū A. Ortizą, Fredą A. Parkerį, Siu Hongą Poną,
Abraomą E. Kuerą, Robertą Klerą Ryną, Chorche Luisą Romjū,
Chorche Saldivarą, Gordoną H. Smitą, Aliną Spanausą, Moronį B.
Torganą, Styveną L. Torontą, Danielių Jirenijų-Tauių.

Visi, kurie pritariate, prašome tai parodyti.

Ar yra prieš?

Siūloma palaikyti Lindą Kjarą Burton kaip visuotinę Paramos
bendrijos prezidentę, o Kerolę Menzelę Stefans kaip pirmąją
patarėją ir Lindą Šefildę Ryvs kaip antrąją patarėją.

Kurie pritariate, prašome tai parodyti.

Jei yra prieš, taip pat galite parodyti.

Siūloma kitus visuotinius įgaliotinius, Septyniasdešimčių
narius kraštuose ir visuotines pagalbinių organizacijų
prezidentūras palaikyti kaip jos yra dabar.

Kurie pritariate, prašome tai parodyti.

Jei yra prieš, galite tai parodyti.

Prezidente Monsonai, kiek galėjau matyti, balsavimas
Konferencijų Centre buvo vienbalsiai palankus pateiktiems
pasiūlymams.

Dėkoju, broliai ir seserys, už jūsų palaikomąjį balsavimą,
nuolatinį tikėjimą, pasišventimą ir maldas.

Kviečiame ką tik pašauktus visuotinius įgaliotinius ir
visuotinę Paramos Bendrijos prezidentūrą ateiti į priekį ir užimti
savo vietas ant pakylės.

Bažnyčios Audito departamento ataskaita už 2011 m.

Pristatė Robertas V. Kentvelas

Bažnyčios Audito departamento generalinis direktorius

*Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios
Pirmajai Prezidentūrai*

Brangūs broliai! Kaip apreiškimu nurodyta Doktrinos ir Sandorų 120 skyriuje, Dešimtinės panaudojimo taryba yra atsakinga už Bažnyčios lėšų panaudojimą. Ši taryba susideda iš Pirmosios Prezidentūros, Dvylikos Apaštalų Kvorumo ir Pirmininkaujančios Vyskupijos.

Ši Taryba tvirtina Bažnyčios departamentų biudžetus, operacijas ir su tuo susijusius asignavimus Bažnyčios padaliniams. Gavę minėtos tarybos patvirtinimą, Bažnyčios departamentai lėšas turi leisti pagal patvirtintus biudžetus ir Bažnyčios taisykles bei procedūras.

Bažnyčios audito departamentui buvo leista tikrinti visus apskaitos dokumentus ir informacines sistemas, kurių reikia vertinant Bažnyčios lėšų įplaukų, išlaidų ir turto saugojimo kontrolės tinkamumą. Bažnyčios audito departamentas yra nepriklausomas nuo visų kitų Bažnyčios departamentų bei vykdomų operacijų. Jame dirba atestuoti visuomeniniai buhalteriai, visuomeniniai auditoriai, vidaus auditoriai, informacinių sistemų auditoriai ir kiti kvalifikuoti ekspertai.

Remdamasis atliktų auditų rezultatais, Bažnyčios Audito departamentas mano, kad visais materialiais atžvilgiais 2011 metais Bažnyčios gauti paaukojimai, jos išlaidos ir turėtas turtas buvo apskaitomi ir naudojami, kaip dera pagal buhalterines

apskaitos tvarką, patvirtintus biudžetus bei Bažnyčios taisykles ir procedūras.

Pagarbiai pateikė
Bažnyčios audito departamentas,
Generalinis direktorius
Robertas V. Kentvelas

2011 m. statistinė ataskaita

Pristatė Brukas P. Heilsas

Pirmosios Prezidentūros sekretorius

Pirmoji Prezidentūra Bažnyčios nariams informuoti išleido tokią statistinę ataskaitą apie Bažnyčios augimą ir būklę

Bažnyčios padaliniai

Kuolai	2 946
Misijos	340
Apygardos	608
Apylinkės ir skyriai	28 784

Bažnyčios nariai

Viso narių	14 441 346
2011 metais Bažnyčios įskaiton įrašyta vaikų	119 917
2011 metais pakrikštyta atsivertusiųjų	281 312

Misionieriai

Nuolatiniai misionieriai	55 410
Bažnyčioje tarnaujantys misionieriai	22 299

Šventyklos

2011 metais pašventinta šventyklų	2 (San Salvadoro Salvadore ir Kecaltenango Gvatemaloje)
-----------------------------------	---

2011 m. atšventinta šventyklų	1 (Atlantos šventykla Džordžijos valstijoje)
Veikiančių šventyklų skaičius	136

Nuo praeitos balandžio mėnesio visuotinės konferencijos mirė šie buvę visuotiniai Bažnyčios pareigūnai ir kiti žymūs nariai:

Vyresnieji Merionas D. Henksas, Džekas H. Goslindas Jaun., Monte Dž. Brou, Ronaldas E. Poulmanas, Kytas V. Vilkoksas ir Haroldas Dž. Hilamas – visi buvę Septyniasdešimčių kvorumų nariai;; seserys Džoi F. Evans ir Čiko N. Okazaki, buvusios patarėjos visuotinėje Paramos bendrijos prezidentūroje; sesuo Norma Voloi Zontag, vyresniojo Filipo T. Zontago, buvusio Septyniasdešimties nario žmona; Sesuo Leola Žorže, vyresniojo Loido P. Džordžo, buvusio Septyniasdešimties nario našlė; sesuo Argilija Vilanueva de Alvarez, taip pat buvusio Septyniasdešimties nario vyresniojo Linjo Alvarezo žmona; ir brolis Vendelis M. Smūtas Jaun., buvęs Tabernakulio choro prezidentas.

Vynuogyno darbininkai

Vyresnysis Džefris R. Holandas

Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

Prašau jūsų įsiklausyti į Šventosios Dvasios raginimą, sakantį jums tiesiog dabar, netgi šią akimirką, kad turėtumėte priimti apmokančiąją Viešpaties Jėzaus Kristaus dovaną.

Ką tik Pirmosios Prezidentūros praneštų pašaukimų ir atleidimų šviesoje norėčiau visų vardu pasakyti, kad visuomet atminsime ir mylėsime taip ištikimai tarnavusiuosius, taip pat iš karto išreiškiame meilę ir sveikiname tuos, kurie dabar pašaukti eiti pareigas. Nuoširdžiai dėkojame kiekvienam iš jūsų.

Norėčiau kalbėti apie Gelbėtojo palyginimą, kuriame šeiminkas „anksti rytą išėjo samdytis darbininkų savo vynuogynui“. 6 valandą ryto pasamdęs pirmąją grupę, jis grįžo 9 val., 12 val. ir 3 val. po pietų ir samdė vis daugiau darbininkų, kadangi didėjo būtinybė skubiai nuimti derlių. Raštuose sakoma, kad paskutinį kartą jis atėjo „apie vienuoliką“ valandą (maždaug 5 valandą vakaro) ir pasamdė paskutinę darbininkų grupę. Tada, vos po valandos, visi darbininkai susirinko gauti savo dienos uždarbio. Nelauktai visi gavo *vienodą* atlyginimą, nepaisant to, kad dirbo skirtingą laiką. Iš karto supyko samdytieji pirmiausia, sakydami: „Šitie paskutiniai tedirbo vieną valandą, o tu sulyginai juos su mumis, nešusiais dienos ir kaitros našta.“¹ Skaitydami šį palyginimą galbūt jūs, kaip ir tie darbininkai, jautėte, kad čia buvo padaryta kažkokia neteisybė. Leiskite man trumpai pakalbėti šiuo klausimu.

Visų pirma svarbu pažymėti, kad šiame palyginime *nė su vienu* nebuvo pasielgta neteisingai. Pirmieji darbininkai sutiko su visu tos dienos atlygiu, ir jie jį gavo. Be to, galiu tai tik įsivaizduoti, jie buvo labai dėkingi gavę darbo. Gelbėtojo laikais

paprastas žmogus ir jo šeima negalėjo daryti ką daugiau, kaip gyventi iš to, ką uždirbo tą dieną. Jei nedirbai ar neūkininkavai, ar nežvejotai, ar neprekiavai, tai dažniausiai ir nevalgei. Kai galimų darbininkų yra daugiau nei darbų, tai tiems pirmiesiems pasirinktiems darbininkams pasisekė daugiausiai iš visų darbo laukiančių darbininkų tą rytą.

Iš tikrųjų jei ir turėtume jausti kokį nors gailestį, tai gailėtis, bent pradžioje, turėtume tų vyrų, kurie *nebuvo* pasirinkti, kurie taip pat turėjo maitinti ir rengti savo šeimas. Atrodo, kad sėkmė niekada kai kuriems iš jų nesišypsodavo. Kas kartą apsilankius šeimnininkui, jie visada matydavo, kaip pasirenkami kažkurie kiti darbininkai.

Tačiau prieš pat dienos pabaigą nelauktai šeimnininkas grįžta penktą kartą su nuostabiu 11-os valandos pasiūlymu! Šie paskutiniai ir labiausiai nusivylę darbininkai, vien išgirdę, kad su jais bus teisingai pasielgta, priima darbą net nesužinoję atlygio, žinodami, kad *bet kiek* yra geriau negu nieko, o kaip tik tiek jie iki tol ir teturėjo. Tada, susirinkę gauti savo atlygio, jie apstulbsta gavę tiek pat, kiek visi kiti! Kokie nustebę jie turbūt buvo ir labai labai dėkingi! Tikrai jie niekada nematė tokios atjautos per visas savo darbo dienas.

Būtent taip suprasdami šią istorija turime žvelgti į pirmųjų darbininkų murmėjimą. Kaip jiems sako šeimnininkas palyginime (ir aš tik truputėlį perfrazuuju): „Bičiuliai, aš jūsų neskriaudžiu! Mes juk susiderėjome dėl dienos atlyginimo, gero atlyginimo. Buvote labai laimingi gavę darbo, ir aš esu labai patenkintas tuo, kaip jūs dirbote. Jums iki galo viskas sumokėta. Imkite savo atlygį ir džiauokitės palaima. O dėl kitų – „tikrai tai mano valia su savo pinigais elgtis kaip noriu.“ O tada užduodamas šis veriantis klausimas bet kuriam žmogui, kuris tuo metu ar dabar privalo jį išgirsti: „Kodėl pavydite, jei aš pasirinkau būti geras?“

Broliai ir seserys, mūsų gyvenime ateis metas, kai kažkas kitas gaus nelauktą palaimą ar kokį nors ypatingą pripažinimą. Norėčiau prašyti jūsų neužsigauti – ir jau tikrai nepavydėti – kai sėkmė aplanko kitą žmogų. Mes negauname mažiau, kai kas nors kitas gauna daugiau. Mes nelenktyniaujame vieni su kitais, kad pamatytumėm, kas turtingiausias, kas talentingiausias, kas gražiausias arba netgi kas daugiausia palaimintas. Lenktynės,

kuriose iš *tiesų* dalyvaujame, yra lenktynės prieš nuodėmę, ir, be abejo, pavydas yra viena iš labiausiai paplitusių nuodėmių.

Be to, pavydas yra klaida, kurią vis kartojame. Akivaizdu, kad truputį kenčiame, kai *mus* išstinka kokia *nesėkmė*, bet pavydas verčia mus kentėti, kai bet kokia *sėkmė* aplanko *bet kurį* mūsų pažįstamą! Kokia šauni perspektyva – išgerti dar vieną kvortą acto marinato kas kartą, kai kas nors kitas pasijunta laimingas! Jau nekalbant apie graužatį pabaigoje, kai sužinosime, kad Dievas tikrai yra ir teisingas, ir gailestingas, suteikiantis kiekvienam esančiam su Juo „visus savo turtus“², kaip sakoma Raštuose. Todėl pirmoji pamoka iš Viešpaties vynuogyno tokia: pavydas, raukymasis ar nuotaikos kitiems gadinimas *nepagerinajusių* padėties, lygiai kaip kurio nors kito žmogaus žeminimas nepagerina jūsų paties įvaizdžio. Taigi, būkite malonūs ir dėkingi, kad Dievas yra malonus. Tai būdas gyventi laimingai.

Antroji pamoka, kurią norėčiau pateikti iš šio palyginimo, yra tai, kokią liūdną klaidą kai kurie padarytų, jeigu atsisakytų priimti savo atlyginimą dienos *pabaigoje*, kadangi *anksčiau* tos dienos metu jie buvo susirūpinę tam tikromis manomomis problemomis. Palyginime nepaminėta, kad kas nors būtų sviedęs savo monetą šeiminkui į veidą ir su pykčiu išlėktų visai be pinigų, bet, manau, kuris nors tikrai galėjo taip pasielgti.

Mylimi broliai ir seserys, tai, kas šioje istorijoje įvyko 9 valandą, vidurdienį ar 3 valandą po pietų, pranyksta visuotinai dosnaus atlyginimo didingume dienos pabaigoje. Tikėjimo ugdymo formulė yra tokia: išsilaikyti, dirbti toliau, užbaigti darbus ir leisti, kad ankstesnių valandų rūpesčiai – tikri ar įsivaizduoti – išnyktų galutinio atlygio gausybėje. Nesilaikykite senų problemų ir nuoskaudų – nei prieš save, nei prieš savo artimą ir, galėčiau pridurti, nei prieš šią tikrą ir gyvą Bažnyčią. Jūsų gyvenimo, jūsų artimo gyvenimo ir Jėzaus Kristaus Evangelijos didingumas pasimatys paskutinįją dieną, netgi jei tą didingumą iš pradžių ne visi suvokia. Taigi, nesijaudinkite per daug dėl to, kas įvyko 9 valandą ryto, kai Dievo malonė mėgina jums atlyginti 6 valandą vakaro, kad ir kiek jums teko dirbti tą dieną.

Mes eikvojame tokią brangią emociją ir dvasinę stiprybę užsispyrusiai laikydami prisiminimų apie natą, kurią vaikystėje neteisingai sugrojome rečitalio metu, arba apie tai, ką sutuoktinis pasakė ar padarė prieš 20 metų, nusprenddami tuo jį ar ją kaltinti dar ir kitus dvidešimt metų, arba apie įvykį Bažnyčios istorijoje, kuris paprasčiausiai įrodė, kad mirtingiems žmonėms visada sunkiai sekasi atitikti su jais susijusius nemirtingus lūkesčius. Net jei viena iš tų nuoskaudų ir neatsirado dėl jūsų, ji gali baigtis dėl jūsų. Koks didžiulis atlygis už pastangas jūsų lauks, kada vynuogyno Viešpats pažvelgs jums į akis ir mūsų žemiškos dienos pabaigoje bus suvestos visos sąskaitos.

O tai veda prie mano trečios ir paskutinės pamokos. Šis palyginimas – kaip ir visi palyginimai – iš tikrųjų yra ne apie darbininkus ar atlyginimus, kaip ir kiti palyginimai yra ne apie avis ir ožius. Tai pasakojimas apie Dievo gerumą, Jo kantrybę, atlaidumą ir Viešpaties Jėzaus Kristaus Apmokėjimą. Tai pasakojimas apie dosnumą ir atjautą. Tai pasakojimas apie malonę. Jis pabrėžia mintį, kurią išgirdau prieš daugelį metų, kad neabejotinai būti Dievu Dievui labiausiai patinka todėl, kad Jis gali parodyti gailestingumą, ypač tiems, kurie to nesitiki ir dažnai jaučiasi, kad to nenusipelnė.

Nežinau, kuriam žmogui šioje didžiulėje auditorijoje reikia išgirsti šiame palyginime pateiktą atleidimo žinią, bet kad ir kiek, jūsų manymu, vėluojate, kad ir kiek progų, jūsų manymu, praleidote, kad ir kiek daug klaidų jaučiate padarę, ar kiek talentų, jūsų manymu, neturite, ar kiek toli, jūsų manymu, nuklydote nuo namų, šeimos ir Dievo, aš liudiju, kad jūs *nenuklydote* toliau, negu gali pasiekti dieviška meilė. Jums neįmanoma panerti giliau, nei gali apšviesti beribė Kristaus Apmokėjimo šviesa.

Tiek jūs, kurie dar nesate mūsų tikėjimo, tiek jūs, kurie kažkada buvote, bet nepasilikote su mumis, bet kuriuo atveju nepadarėte nieko, ko nebūtų galima atitaisyti. Nėra tokios problemos, kurios negalėtumėte įveikti. Nėra tokios svajonės, kurios bėgant laikui ir amžinybei negalėtumėte įgyvendinti. Net jeigu jaučiatės pamirštu paskutiniu vienuoliktos valandos darbininku, vynuogyno Viešpats dar stovi kviesdamas. „Visiškai pasitikėdami artinkitės prie malonės sosto“³ ir pulkite Izraelio

Šventajam prie kojų. Ateikite ir sotinkitės prie Viešpaties stalo „be pinigų ir be kainos“⁴.

Kreipiuosi Lehio žodžiais ypač į vyrus ir tėvus, tiek turinčius kunigystę, tiek jos dar neturinčius: „Pabuskite! Ir pakilkite iš dulkių... ir būkite vyrai.“⁵ Ne visuomet, bet dažnai būtent vyrai pasirenka neatsiliepti į kvietimą „ateiti ir stoti į gretas“.⁶ Regis, kad moterys ir vaikai dažniau nori tai daryti. Broliai, susiimkite. Padarykite tai dėl savęs. Padarykite tai dėl tų, kurie jus myli ir meldžiasi, kad atsilieptumėte į tą kvietimą. Padarykite tai dėl Viešpaties Jėzaus Kristaus, sumokėjusio nesuvokiamą kainą dėl tos ateities, kokią Jis nori, kad patirtumėte.

Mylimi broliai ir seserys, tie iš jūsų, kurie esate palaiminti Evangelija daugelį metų dėl to, kad jums nusišypsojo laimė ją surasti anksti, tie iš jūsų, kurie prie Evangelijos atėjote vėliau, palapsniui ir po truputį, ir tie iš jūsų – nariai ir dar ne nariai – kurie galbūt vis dar neturi noro prisijungti, kiekvienam iš jūsų asmeniškai ir visiems kartu aš liudiju apie atnaujinančią Dievo meilės galią ir Jo malonės stebuklą. *Jam rūpi, kokį tikėjimą galiausiai įgysite, o ne kurią valandą tai įvyks.*

Todėl, jei sudarėte sandoras, laikykitės jų. Jeigu jų nesudarėte, sudarykite. Jeigu jas sudarėte ir sulaužėte, atgailaukite ir atitaisykite jas. *Niekada* ne per vėlu, jei tik vynuogyno Šeimininkas sako, kad dar yra laiko. Prašau jūsų įsiklausyti į Šventosios Dvasios raginimą, sakantį jums tiesiog dabar, netgi šią akimirką, kad turėtumėte priimti apmokančiąją Viešpaties Jėzaus Kristaus dovaną ir drauge su Juo džiaugsmingai dirbuotis. Neatidėliokite. Jau vakarėja. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Žr. Mato 20:1–15.
2. Luko 12:44.
3. Hebrajams 4:16.
4. Izaijo 55:1.
5. 2 Nefio 1:14, 21.

6. „We Are All Enlisted“, *Hymns*, no. 250.

Susimąstyti: sakramentas, šventykla ir pasiaukojantis tarnavimas

Vyresnysis Robertas D. Heilsas

Iš Dvylikos Apaštalu Koorumo

*Atsivertusiais ir dvasiškai savarankiškais tampame, kai
pamaldžiai gyvename pagal savo sandoras.*

Gelbėtojas savo mokiniams papasakojo apie sūnų, kuris paliko turtingą tėvą, išėjo į tolimą šalį ir išėikvojo savo palikimą. Kai kilo badas, tas jaunuolis ėmėsi prasčiausio darbo – šėrė kiaules. Jis buvo toks alkanas, kad ketino valgyti net gyvuliams skirtą jovalą.

Būnant toli nuo namų – nuo vietos, kur norėjo būti, – ir skurde, šio jaunuolio gyvenime įvyko kažkas lemtingo. Gelbėtojo žodžiais tariant, jis „susimąstė“.¹ Jis prisiminė, kas esąs, suvokė, ko jam visą tą laiką trūko, ir ėmė trokšti palaiminimų, dosniai teikiamų jo tėvo namuose.

Per savo gyvenimą, tamsos, išbandymų, sielvarto ar nuodėmių akimirkomis, galime pajusti Šventosios Dvasios priminimą, jog iš tiesų esame rūpestingojo mus mylinčio Dangiškojo Tėvo sūnūs ir dukterys, ir imti trokšti tų šventų palaimų, kurias tik Jis gali suteikti. Tokiais laikotarpiais turime stengtis *susimąstyti* ir sugrįžti mūsų Gelbėtojo meilėn.

Šios palaimos teisėtai priklauso visiems Dangiškojo Tėvo vaikams. Šių palaimų troškimas, įskaitant džiaugsmingą ir laimingą gyvenimą, yra esminė Dangiškojo Tėvo plano mums dalis. Pranašas Alma mokė: „Net jeigu negalite nieko daugiau, kaip tik norėti tikėti, leiskite šitam norui veikti jumyse.“²

Mūsų dvasiniams troškimams augant, tampame dvasiškai savarankiški. Kaip galime padėti kitiems, sau ir savo šeimoms stiprinti savo troškimą sekti Gelbėtoju ir gyventi pagal Jo Evangeliją? Kaip galime stiprinti troškimą atgailauti, tapti verti ir ištverti iki galo? Kaip galime padėti savo jaunimui ir jauniems suaugusiems, kad šie troškimai veiktų juose tol, kol jie atsivers ir taps tikrais šventaisiais per Kristaus Apmokėjimą?³

Tampame atsivertę ir dvasiškai savarankiški, kai pamaldžiai gyvename pagal savo sandoras: vertai priimdami sakramentą, būdami verti šventyklos rekomendacijos ir pasiaukojančiai tarnaudami kitiems.

Kad vertai priimtume sakramentą, mes prisimename, kad atnaujiname sandorą, kurią sudarėme krikšto metu. Kad sakramentas kiekvieną savaitę būtų apvalantis patyrimas, turime jam pasiruošti prieš ateidami į sakramento susirinkimą. Tai darome sąmoningai palikdami kasdienes darbus, pramogavimą ir pasaulietiškas mintis bei rūpesčius. Tai darydami atlaisviname vietą savo širdyse ir protuose Šventajai Dvasiai.

Tada esame pasiruošę giliai mąstyti apie Apmokėjimą. Kai ne tik paprasčiausiai galvojame apie Gelbėtojo kentėjimo ir mirties faktus, toks gilus apmąstymas padeda mums suvokti, kad per Gelbėtojo pasiaukojimą turime viltį, galimybę ir stiprybės iš tikrųjų nuoširdžiai keisti savo gyvenimą.

Giedodami sakramento giesmę, dalyvaudami sakramento maldose ir priimdami Kristaus kūno ir kraujo simbolius, mes pamaldžiai prašome atleidimo už savo nuodėmes ir netobulumus. Mes galvojame, ką pažadėjome ir kaip tai vykdėme praeitą savaitę, ir priimame konkrečius asmeninius įsipareigojimus sekti Gelbėtoju ateinančią savaitę.

Gimdytojai ir vadovai, jūs galite padėti jaunimui patirti neprilygstamas sakramento palaimas, suteikdami jiems ypatingas galimybes studijuoti, aptarinėti ir atrasti Apmokėjimo reikšmę savo gyvenime. Tegul jie patys tyrinėja Raštus ir moko vienas kitą iš savo patyrimų.

Tėvai, kunigijos vadovai ir kvorumų prezidentūros turi ypatingą atsakomybę padėti Aarono kunigijai stropiai ruošti vykdyti savo šventas sakramento pareigas. Šis pasiruošimas vykdomas visą savaitę gyvenant pagal Evangelijos standartus.

Kai vaikinai, būdami verti, pagarbiai ruošia, laimina ir dalina sakramentą, jie tiesiogine prasme seka Gelbėtojo pavyzdžiu per Paskutinę vakarienę⁴ ir panašėja į Jį.

Liudiju, kad sakramentas suteikia mums galimybę *susimąstyti* ir patirti galingą širdies permainą⁵ – prisiminti, kas esame ir ko labiausiai trokštame. Kai atnaujiname sandorą laikytis įsakymų, atnaujinama bendrystė su Šventąja Dvasia, kad vestų mus atgal mūsų Dangiškojo Tėvo akivaizdon. Nenuostabu, kad mums įsakyta dažnai susirinkti priimti duonos ir vandens⁶, sakramentą mūsų sieloms.⁷

Kaip ir per sakramentą, mūsų troškimas sugrįžti pas Dangiškąjį Tėvą stiprėja, kai tampame verti gauti šventyklos rekomendaciją. Verti tampame nuolat ir besąlygiškai paklusdami įsakymams. Šis paklusnumas prasideda vaikystėje ir stiprėja ruošimosi metais Aaronu kunigijos bei Merginų organizacijos klasėse. O tada, tikiuosi, kunigai ir Laurės užsibrėžia tikslus ir konkrečiai ruošiasi priimti endaumentą ir būti užantspauduoti šventykloje.

Kokių standartų reikia laikytis norint gauti rekomendaciją? Psalmininkas mums primena:

„Kas gali įkopti į Viešpaties kalną? Kas gali įžengti į jo šventąją buveinę?

Tas, kurio rankos nekaltos ir širdis tyra.“⁸

Vertumas turėti šventyklos rekomendaciją suteikia mums stiprybės laikytis savo šventyklos sandorų. Kaip galime asmeniškai gauti tos stiprybės? Stengiamės gauti liudijimą apie Dangiškąjį Tėvą, Jėzų Kristų, Šventąją Dvasią, Apmokėjimo realumą, pranašo Džozefo Smito ir Sugražinimo tikrumą. Palaikome savo vadovus, elgiamės su savo šeimomis maloniai, liudijame apie tikrąją Viešpaties Bažnyčią, lankome Bažnyčios susirinkimus, gerbiame savo sandoras, vykdome savo, kaip gimdytojų, pareigas ir gyvename dorą gyvenimą. Galite sakyti, jog tai yra tas pats, kaip būti ištikimu pastarųjų dienų šventuoju! Teisingai. Šventyklos rekomendacijos standartai mums nėra nepasiekiami. Tereikia paprasčiausiai ištikimai gyventi pagal Evangeliją ir sekti pranašais.

Tada, kaip endaumentą gavę ir šventyklos rekomendaciją turintys nariai, nusistatome krisčioniško gyvenimo standartus.

Tai apima paklusnumą, pasiaukojantį įsakymų vykdymą, meilę vienas kitam, minčių ir poelgių tyrumą bei pasišventimą Dievo karalystės statymui. Per Gelbėtojo Apmokėjimą ir sekdami šiais pagrindiniais ištikimybės standartais, mes gauname „galią iš aukštybių“⁹, kad galėtume įveikti gyvenimo sunkumus. Mūsų laikais šios dieviškos galios mums reikia labiau nei bet kada anksčiau. Tai galia, kurią gauname tik per šventyklos apeigas. Liudiju, kad bet kokios aukos, kurias sudedame siekdami šventyklos apeigų, atsipirks su kaupu.

Augant mūsų troškimui mokytis ir gyventi pagal Evangeliją, mes natūraliai ieškome galimybių tarnauti vienas kitam. Gelbėtojas sakė Petruui: „O tu sutvirtėjęs stiprink brolius.“¹⁰ Džiaugiuosi, kad mūsų laikų jaunimas turi didelį troškimą tarnauti ir laiminti kitus – keisti šį pasaulį. Jie taip pat trokšta džiaugsmo, kurį neša jų tarnystė.

Tačiau jaunimui sunku suprasti, kaip dabartiniai poelgiai juos arba paruoš, arba padarys netinkamus tarnavimui ateityje. Visų mūsų „būtina pareiga“¹¹ yra padėti jaunimui pasiruošti viso gyvenimo tarnystei, padedant jiems tapti savarankiškiems. Šalia dvasinio savarankiškumo, kurį aptarinėjome, yra materialinis savarankiškumas, apimantis pomokyklinį ar profesinį paruošimą, mokymąsi dirbti ir gyvenimą pagal pajamas. Vengdami skolų ir taupydami pinigus dabar, ruošiamės nuolatinei tarnystei Bažnyčioje ateityje. Materialinio ir dvasinio savarankiškumo tikslas – pastatyti save į aukštesnį lygį, kad galėtume pakylėti kitus vargstančius.

Nepriklausomai nuo mūsų amžiaus, mūsų dabartiniai poelgiai nulemia tai, kiek galėsime būti naudingi ir laimingi ateityje. Poetas mums primena: „Iš visų pasakytų ar parašytų žodžių liūdniausi yra šie: „O juk galėjau!“¹² Tad gyvenkime taip, kad netektų gailėtis dėl to, ką padarėme ar nepadarėme!

Mylimi broliai ir seserys, jaunuolis, apie kurį kalbėjo Gelbėtojas, jaunuolis, kurį vadiname sūnumi palaidūnu, *tikrai parėjo namo*. Jo tėvas neužmiršo jo, bet laukė: „Tėvas pažino jį iš tolo, labai susigraudino, pribėgo ... ir pabučiavo.“¹³ Sūnaus sugrįžimo proga jis liepė atnešti geriausią drabužį, užmauti jam žiedą, papjauti nupenėtą veršį ir džiaugtis.¹⁴ Tai mums primena,

kad joks palaiminimas nebus sulaikytas, jei ištikimai ir ištvėringai eisime namo pas savo Dangiškąjį Tėvą.

Su Jo ir Jo Sūnaus meile širdyje kviečiu kiekvieną iš mūsų įsiklausyti į savo dvasinius troškimus ir *susimąstyti*. Pakalbėkite su savo atspindžiu veidrodyje ir paklauskite: „Kaip aš vykdu savo sandoras?“ Esame teisingame kelyje, jei galime pasakyti: „Kiekvieną savaitę vertai priimu sakramentą, esu vertas turėti šventyklos rekomendaciją ir įžengti į šventyklą, pasiaukojančiai tarnauju ir laiminu kitus.“

Palieku savo ypatingą liudijimą, kad Dievas taip myli kiekvieną iš mūsų, „jog atidavė savo Viengimį Sūnų“¹⁵ apmokėti už mūsų nuodėmes. Jis pažįsta mus ir laukia mūsų, net jei esame dar labai toli. Jei veiksime pagal savo dvasinius troškimus ir susimąstysime, būsime amžinai apglėbti Jo meilės rankomis¹⁶ ir šiltai priimti namo. Tai liudiju šventu mūsų Gelbėtojo Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Luko 15:17.	10. Luko 22:32.
2. Almos 32:27.	11. Doktrinos ir Sandorų 123:11.
3. Mozijo 3:19.	12. John Greenleaf Whittier, „Maud Muller“, <i>The Complete Poetical Works of Whittier</i> (1894), p. 48.
4. Žr. Mato 26:17–28; Luko 22:1–20.	13. Luko 15:20.
5. Almos 5:12; t.p. žr. Mozijo 5:2; Almos 5:13–14.	14. Žr. Luko 15:22–24.
6. Moronio 6:6.	15. Jono 3:16.
7. See Moronio 4:3; Doktrinos ir Sandorų 20:77.	16. 2 Nefio 1:15.
8. Psalmyno 24:3–4.	
9. Doktrinos ir Sandorų 95:8.	

Tikėjimas, dvasios tvirtybė, pasitenkinimas. Žinia vienišioms tėvams

Vyresnysis Deividas S. Baksteris

Iš Septyniadešimties

*Stengiatės auginti savo vaikus šviesoje ir tiesoje,
žinodamos, kad nors ir negalite pakeisti praeities, galite
kurti ateitį.*

Mano žinia skirta vienišioms tėvams Bažnyčioje, kurių didžioji dalis yra vienišos motinos, – jums, narsios moterys, kurios dėl įvairių gyvenimo aplinkybių likote vienos auginti vaikus ir rūpintis namais. Galbūt tapote našlėmis ar išsiskyrėte. Gal su vienišai motinai išskylančiais sunkumais susiduriate dėl to, kad naudojote kūrimo galias nebūdamos santuokoje, bet dabar gyvenate pagal Evangelijos principus ir visiškai pakeitėte savo gyvenimą. Būkite palaimintos už tai, kad vengiate tokių partnersčių, už kurias turėtumėte sumokėti savo dora ir mokinyse. Tai būtų tikrai pernelyg didelė kaina.

Nors kartais galbūt savęs klausiate „kodėl aš?“, tačiau būtent per gyvenimo išmėginimus, kada mūsų charakterį formuoja sunkūs suspaudimai, kada gyvenime tam tikri dalykai vyksta dėl to, kad Dievas gerbia žmogaus valios laisvę, mes augame dievystės link. Kaip pastebėjo vyresnysis Nylas A. Maksvelas, mes negalime nustatyti sumos, arba visko apskaičiuoti, kadangi „neturime visų skaičių“¹.

Kad ir kokios būtų jūsų aplinkybės ar jų priežastys, jūs esate nuostabios. Diena iš dienos susiduriate su gyvenimo sunkumais, atliekate darbą, kuris visuomet buvo skirtas dviems, dažniausiai darydamos jį vienos. Turite būti tiek motina, tiek ir tėvas.

Rūpinatės namais, prižiūrėkite šeimą, kartais sunkiai suduriate galą su galu ir netgi stebuklingai randate galimybių prasmingai tarnauti Bažnyčioje. Auklėjate savo vaikus. Verkiate ir meldžiatės su jais ir dėl jų. Norite jiems paties geriausio, bet kas vakarą nerimaujate, kad geriausių jūsų pastangų nepakanka.

Nors nenorėčiau kalbėti perdaug asmeniškų dalykų, pats esu tokių namų produktas. Didžiąją dalį mano vaikystės ir paauglystės metų mama augino mus viena vargingomis sąlygomis. Pinigai buvo kruopščiai skaičiuojami. Ji kentė vidinę vienatvę, kartais labai ilgėdamasi palaikymo ir draugystės. Tačiau nepaisant viso to, mano motina turėjo orumo, didžiulio ryžto ir škotiško būdo tvirtumo.

Laimei, jos vėlesni metai buvo palaiminti daugiau negu pradžia. Ji ištekėjo už naujo atsivertusiojo, kuris buvo našlys, jie buvo užantspauduoti Anglijos Londono šventykloje, o vėliau ten trumpai tarnavo apeigų darbuotojais. Kartu jie prabuvo beveik ketvirtį amžiaus – laimingi ir patenkinti iki pat mirties.

Yra daugybė jūsų, geros Bažnyčios moterys visame pasaulyje, susiduriančių su panašiomis aplinkybėmis ir metai po metų rodančių tokią pat ištvermę.

Tai nėra būtent tai, ko laukėte ar ką planavote, ko meldėte ar tikėjotės, kai prieš daugelį metų pradėjote savo gyvenimo kelionę. Toje kelionėje duobes ir aplinkkelius, vingius ir posūkius dažniausiai patyrėte dėl to, kad gyvename puolusiame pasaulyje, kuris ir skirtas būti išmėginimų bei išbandymų vieta.

Tuo tarpu stengiatės auginti savo vaikus šviesoje ir tiesoje, žinodamos, kad nors ir negalite pakeisti praeities, galite kurti ateitį. Kartu su tuo gausite atlyginančiąsias palaimas, net jeigu jos nebus iš karto matomos.

Turint Dievo pagalbą jums nereikia bijoti ateities. Jūsų vaikai užaugs ir vadins jus palaimintomis, ir iš daugybės jų pasiekimų kiekvienas prisidės prie jūsų garbės.

Prašome jūsų nemanyti, kad esate kokios nors žemesnės kategorijos Bažnyčios narės, turinčios mažiau teisių į Viešpaties palaimas negu kiti nariai. Dievo karalystėje nėra antrarūšių piliečių.

Tikimės, kad, lankydamosi susirinkimuose ir matydamos iš pažiūros pilnas ir laimingas šeimas ar girdėdamos ką nors

kalbant apie šeimos idealus, jausite dėkingumą, kad galite būti dalimi Bažnyčios, kuri pabrėžia šeimą ir moko apie jos lemiamą vaidmenį Dangiškojo Tėvo laimės plane Jo vaikams; kad tarp pasaulio nelaimių ir moralinio sugedimo turime doktriną, įgaliojimą, apeigas ir sandoras, siūlančias pasauliui didžiausią viltį, taip pat ir viltį, kad jūsų vaikai ir šeimos, kurias jie sukurs, ateityje bus laimingi.

Visuotiniame Paramos bendrijos susirinkime, 2006 m. rugsėjį, Prezidentas Gordonas B. Hinklis papasakojo vienos išsiskyrusios vienišos septynių vaikų, kurių amžius buvo nuo 7 iki 16 metų, motinos istoriją. Ji nuėjo pas savo kaimynę į kitą gatvės pusę, kad kažką jai nuneštų. Ji pasakojo:

„Apsisukusi eiti į namus, galėjau matyti, kaip mano namuose degė šviesa. Mintyse dar skambėjo vaikų žodžiai, prieš kelias minutes pasakyti man einant pro duris. Jie sakė: „Mamyte, ką šiandien valgysime?“, „Ar gali nuvesti mane į biblioteką?“, „Šiandien man reikia popieriaus plakatui“. Pavargusi ir nusikamavusi aš pažvelgiau į savo namus ir pamačiau šviesą kiekviename kambaryje. Pagalvojau apie visus savo vaikus, laukiančius manęs namuose, kad ateičiau ir jais pasirūpinčiau. Našta man pasirodė sunkesnė, negu galėjau išverti.

Atsimenu, kad pro ašaras pažvelgiau į dangų ir pasakiau: „Brangus Tėve, tiesiog negaliu to padaryti šį vakarą. Esu per daug pavargusi. Negaliu su tuo susitvarkyti. Negaliu eiti į namus ir rūpintis visais tais vaikais viena. Ar negalėčiau tiesiog ateiti pas Tave ir pabūti su Tavimi tik vieną naktį? [...]“

Iš tiesų negirdėjau atsakymo žodžių ausimis, tačiau išgirdau juos mintyse. Atsakymas buvo: „Ne, mažutėle, negali ateiti pas mane dabar. [...] Bet aš galiu ateiti pas tave.“²

Ačiū jums, seserys, už viską, ką darote, augindamos savo šeimą ir palaikydamos meilės kupinus namus, kuriuose vyrauja gerumas, ramybė ir progos daryti gera.

Nors dažnai jaučiatės vienišos, iš tiesų niekada nesate *visiškai* vienos. Kiek su kantrybe ir tikėjimu eisite pirmyn, tiek su jumis kartu eis Apvaizda; dangus išlies reikalingas palaimas.

Jūsų perspektyva ir požiūris į gyvenimą pasikeis, kai, užuot liūdėjusios, žvelgsite aukštyn.

Daugelis iš jūsų jau sužinojote tą didžią, visa pakeičiančią tiesą: kai gyvenime lengviname kitų naštas, mūsų pačių naštos tampa lengvesnės. Nors aplinkybės galbūt ir nepasikeitė, bet pasikeitė jūsų požiūris. Savo išmėginimus galite pasitikti su didesniu nuolankumu, daugiau suprantančia širdimi ir gilesniu dėkingumu už tai, ką turite, o ne su troškimu to, ko jums dar trūksta.

Patyrėte, jog dalindamosi savo vilties ištekliais su tais, kurių gyvenimo sąskaitos atrodo ištuštėjusios, mūsų pačių paguodos išdas praturtinamas ir prisipildo; iš tikrųjų „sklidina [tampa mūsų] taurė“ (Psalmyno 23:5).

Dėl teisingo gyvenimo jūs ir jūsų vaikai, atėjus laikui, gali patirti tą palaimą – būti pilnos, amžinosios šeimos dalimi.

Nariai ir vadovai, ar yra dar kas nors, ką galite padaryti, kad parentumėte vienišų tėvų šeimas jų nesmerkdami ir nekritikuodami? Ar galite rūpintis šių šeimų jaunimu, ypač rodydami vaikinams pavyzdį to, ką geri vyrai daro ir kaip geri vyrai gyvena? Kadangi tokiose šeimose nėra tėvo, ar rodote pavyzdį žmogaus, į kurį verta lygiuotis?

Žinoma, yra ir tokių šeimų, kur vaikus vienas augina tėvas. Broliai, mes meldžiamės ir dėl jūsų, jums taip pat reiškiamo pagarbą. Ši žinia skirta ir jums.

Vienišos motinos ir tėvai, liudiju, kad, jei darysite visa, ką galite, tuose sunkiausiuose žmogaus iššūkiuose, dangus šypsosis jums! Iš tikrųjų jūs nesate vieni. Tegul meilės kupina išperkančioji Jėzaus Kristaus galia dabar nušviečia jūsų gyvenimą ir pripildo jus amžino pažado vilties. Turėkite drąsos, tikėjimo ir vilties. Dabartį apmąstykite su dvasios tvirtybe, o į ateitį žvelkite su pasitikėjimu. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Neal A. Maxwell, *Notwithstanding My Weakness* (1981), p. 68.
2. Iš Gordon B. Hinckley, „In the Arms of His Love“, *Liahona* ir *Ensign*, Nov. 2006, p. 117.

Likite Viešpaties teritorijoje!

Vyresnysis Ullis Soaresas

Iš Septyniadešimties

Turėtume kasdien savęs paklausti: „Ar mano veiksmai mane veda į Viešpaties, ar į priešų teritoriją?“

Kartą prezidentas Tomas S. Monsonas pasakė: „Ar galiu pasiūlyti paprastą formulę, pagal kurią galėsite vertinti jus laukiančius pasirinkimus? Ją lengva prisiminti: „Negalite būti teisūs neteisingai elgdamiesi; negalite būti neteisūs teisingai elgdamiesi.“ („Pathways to Perfection“, *Liahona*, July 2002, 112; *Ensign*, May 2002, p.100.) Prezidento Monsono formulė yra paprasta ir aiški. Ji veikia panašiai, kaip veikė Lehiui duota Liahona. Jeigu panaudosime tikėjimą ir stropiai paklusime Viešpaties įsakymams, lengvai rasime tinkamą kryptį kasdieniuose sprendimuose.

Apaštalas Paulius mus moko apie tai, kaip svarbu sėti Dvasioje, o ne kūne. Jis sakė:

„Neapsigaukite! Dievas nesiduoda išjuokiamas. Ką žmogus sėja, tai ir pjaus.

Kas sėja savo kūnui, tas iš kūno pjaus pražūtį, o kas sėja Dvasiai, tas iš Dvasios pjaus amžinąjį gyvenimą.

Nepailskime daryti gera; jei neaptingsime, atėjus metui pjausime derlių!“ (Galatams 6:7–9.)

Sėti Dvasioje reiškia, kad visos mūsų mintys, žodžiai ir veiksmai turi pakylėti mus iki mūsų dangiškųjų gimdytojų dieviškumo lygio. Raštuose kalbama apie kūną kaip prigimtinio žmogaus fizinę ir kūnišką prigimtį, kuri leidžia žmogui jausti kūniškos aistros, troškimų, potraukių ir paskatų įtaką, o ne ieškoti įkvėpimo iš Šventosios Dvasios. Jeigu nebūsime atsargūs,

tos įtakos kartu su pasaulio blogio daromu spaudimu gali atvesti mus prie vulgaraus ir neapgalvoto elgesio, galinčio tapti mūsų charakterio dalimi. Kad galėtume išvengti tų blogų poveikių, turime laikytis to, ką Viešpats apie nepaliaujamą sėjimą Dvasioje nurodė pranašui Džozefui Smitui: „Todėl nepailskite daryti gera, nes jūs dedate didelio darbo pamatą. Ir iš mažų dalykų kyla tai, kas didinga.“ (DS 64:33.)

Kad sustiprintume savo dvasią, turime padaryti, kad būtų „toli nuo [mūsų] visokie šiurkštumai, piktumai, rūstybės, riksmas ir piktžodžiavimai su visomis piktybėmis“ (Efeziečiams 4:31), ir „[būti] išmintingi savo išbandymo dienomis; [nusiplėšti] bet kokį nešvarumą“ (Mormono 9:28).

Studijuodami Raštus sužinome, kad Viešpaties mums duoti pažadai priklauso nuo mūsų paklusnumo ir skatina gyventi teisiai. Tie pažadai turi puoselėti mūsų sielą, teikti mums viltį skatindami nepasiduoti, netgi susiduriant su kasdieniais iššūkiais gyvenant pasaulyje, kurio etinės ir moralinės vertybės nyksta ir tokiu būdu dar stipriau motyvuoja žmones sėti kūne. Tačiau, kaip mums žinoti, kad mūsų pasirinkimai padeda mums sėti Dvasioje, o ne kūne?

Kartą Prezidentas Džordžas Albertas Smitas, atkartodamas savo senelio žodžius, pasakė: „Egzistuoja aiškiai pažymėta demarkacinė linija tarp Viešpaties ir velnio valdų. Jei liksite Viešpaties pusėje, būsite Jo įtakoje ir nenorėsite elgtis neteisingai; bet jei bent per colį peržengsite į velnio valdas, būsite gundytojo valdžioje, ir jeigu jam pavyks, jūs nepajėgsite tinkamai mąstyti ar net protauti, kadangi būsite praradę Viešpaties Dvasią.“ (*Bažnyčios prezidentų mokymai. Džordžas Albertas Smitas* [2011], p. 179.)

Todėl turėtume kasdien savęs paklausti: „Ar mano veiksmai mane veda į Viešpaties, ar į priešų teritoriją?“

Pranašas Mormonas įspėjo savo žmones, kad svarbu sugebėti atskirti gera nuo pikta:

„Taigi viskas, kas gera, ateina iš Dievo; o tai, kas pikta, ateina iš velnio; nes velnias yra Dievo priešas ir nuolat kovoja prieš jį, ir nuolat kviečia ir vilioja nusidėti bei daryti tai, kas pikta.“

Bet štai, kas yra iš Dievo, nuolat kviečia ir vilioja daryti gera.“ (Moronio 7:12–13.)

Kristaus šviesa kartu su Šventosios Dvasios bendryste turi padėti mums nuspręsti, ar mūsų gyvenimo būdas atveda mus į Viešpaties teritoriją, ar ne. Jeigu mūsų nusistatymas yra geras, jis yra įkvėptas Dievo, nes visa, kas gera, ateina iš Dievo. Tačiau, jei mūsų nusistatymas blogas, mes veikiami prieš, nes jis įtikinėja žmones daryti bloga.

Afrikos žmonės palietė mano širdį dėl savo uolumo ir ryžto likti Viešpaties teritorijoje. Netgi nepalankiose gyvenimo aplinkybėse priėmusieji kvietimą ateiti pas Kristų tampa šviesa pasauliui. Prieš kelias savaites lankydamasis vienoje Pietų Afrikos apylinkėje turėjau progą lydėti du jaunus kunigus, vyskupą ir kuolo prezidentą lankant mažiau aktyvius jų kvorumo vaikus. Man paliko didelį išpūdį tų dviejų kunigų parodyta drąsa ir nuolankumas, kada jie pakvietė mažiau aktyvų vaikina grįžti į Bažnyčią. Jiems kalbantis su tais mažiau aktyviais vaikinais, pastebėjau, kad jų veidai atspindėjo Gelbėtojo šviesą, ir tuo pačiu metu jie pripildė šviesa visus aplinkinius. Jie vykdė savo pareigą „[pagelbėti] silpniesiems, [pakelti] nusvirusias rankas bei [sustiprinti] nusilpusius kelius“ (DS 81:5). Dėl savo nusistatymo tie du kunigai buvo Viešpaties teritorijoje ir tarnavo įrankiais Jo rankose, kviesdami kitus daryti tą patį.

Apie tai, ką reiškia sėti Dvasioje ir kas iš tikrųjų patalpina mus Viešpaties teritorijoje, Doktrinos ir Sandorų 20:37 Viešpats taip moko mus: turime nusizeminti prieš Dievą, ateiti su sudužusiomis širdimis ir atgailaujančiomis dvasiomis, paliudyti prieš Bažnyčią, kad tikrai atgailavome dėl visų savo nuodėmių, turime priimti Jėzaus Kristaus vardą, būti apsisprendę tarnauti Jam iki galo, savo darbais parodyti, kad priėmėme Kristaus Dvasią ir krikštu buvome priimti į Jo Bažnyčią. Mūsų nusiteikimas vykdyti tas sandoras paruošia mus gyventi Dievo akivaizdoje kaip išaukštintas esybes. Tų sandorų prisiminimas turi daryti įtaką mūsų elgesiui šeimoje, mūsų bendravimui su kitais žmonėmis ir ypatingai mūsų ryšiui su Gelbėtoju.

Jėzus Kristus nustatė tobulo elgesio pavyzdį, pagal kurį galime kurti savo nusistatymą, kad galėtume vykdyti šias šventas sandoras. Gelbėtojas iš Savo gyvenimo išmetė bet kokią įtaką, kuri galėtų nukreipti Jo dėmesį nuo Jo šventos misijos, ypač kai tarnaudamas čia žemėje Jis buvo prieš arba savo pasekėjų

gundomas. Nors ir niekada nenusidėjo, Jis turėjo sudužusią širdį ir atgailaujančią dvasią, kupiną meilės mūsų Dangiškajam Tėvui ir visiems žmonėms. Jis nusižemino priešais mūsų Tėvą danguje, atsisakė Savo valios, kad įvykdytų tai, ko Tėvas Jo prašė, visame kame iki galo. Netgi didžiausią fizinio ir dvasinio skausmo akimirką, ant Savo pečių nešdamas visos žmonijos nuodėmių našta ir liedamas kraują iš Savo porų, Jis sakė Tėvui: „Tačiau tebūnie ne kaip aš noriu, bet kaip tu.“ (Morkaus 14:36.)

Meldžiuosi, broliai ir seserys, kad galvodami apie sandoras galėtume išlikti stiprūs prieš priešininko ugnines strėles (1 Nefio 15:24), sekdami Gelbėtojo pavyzdžiu, kad galėtume sėti Dvasioje ir likti Viešpaties teritorijoje. Prisiminkime prezidento Monsono formulę: „Negalite būti teisūs neteisingai elgdamiesi; negalite būti neteisūs teisingai elgdamiesi.“ Tai sakau Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Darnoje su tikėjimo muzika

Vyresnysis Kventinas L. Kukas

Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

Dievas myli visus Savo vaikus. Jis nori, kad jie visi pas Jį sugrižtų. Jis trokšta, kad jie visi būtų darnoje su šventa tikėjimo muzika.

Kai mes, visuotiniai įgaliotiniai, visame pasaulyje susitikinėjame su nariais, savo akimis pamatome, kad pastarųjų dienų šventieji yra gėrį skatinanti jėga. Leiskite pagirti jus už viską, ką darote visų žmonių gyvenimams laiminti.

Mes, kurie turime su viešaisiais ryšiais susijusius pavedimus, ypač pastebime daugumos įtakingų vadovų ir žurnalistų Jungtinėse Valstijose bei visame pasaulyje padažnęjusį viešą mūsų Bažnyčios ir jos narių aptarinėjimą. Tam tikri veiksniai smarkiai padidino dėmesį mūsų Bažnyčiai.¹

Daugelis, rašančiųjų apie mūsų Bažnyčią, nuoširdžiai stengiasi suprasti mūsų žmones bei mūsų doktriną. Jie yra mandagūs ir stengiasi būti objektyvūs, už ką esame dėkingi.

Taip pat matome, kad yra daug asmenų, kurie nėra darnoje su šventais dalykais. Vyriausiasis Anglijos Rabinas Lordas Saksas, praeitą gruodį Pontifiko Grigaliaus universitete kalbėdamas Romos katalikų vadovams, atkreipė dėmesį į tai, kad kai kurios pasaulio šalys tapo labai pasaulietiškos. Jis pareiškė, kad vienas iš to kaltininkų yra „agresyvus mokslinio ateizmo tonas, negirdintis tikėjimo muzikos garsų“².

Pirmasis Mormono Knygoje aprašomas didingas regėjimas yra pranašiškas Lehio sapnas apie gyvybės medį.³ Šiame regėjime aiškiai aprašomi nūdienos iššūkiai tikėjimui bei didelė praraja tarp tų, kurie myli, garbina ir jaučia atsakomybę Dievui, ir tų, kurie to nedaro ir to nejaučia. Lehis aprašo kelis tikėjimą ardančius veiksnius, tarp kurių yra išdidumas, tuštybė bei

kvailybė. Tuo pasižymintys žmonės tesidomi vadinamąją pasaulio išmintimi.⁴ Kiti žmonės rodo šiokią tokią susidomėjimą Dievu, bet galiausiai pasimeta pasaulietinėse tamsos ir nuodėmės miglose.⁵ Dar kiti žmonės yra ragavę Dievo meilės ir Jo žodžio, tačiau galiausiai susigėsta, nes iš jų yra juokiamasi, ir atpuola į „uždraustus kelius“⁶.

Bet yra ir tokių žmonių, kurie yra daroje su tikėjimo muzika. Jūs žinote, kas esate. Jūs mylite Viešpatį bei Jo Evangeliją ir nuolat stengiatės ne tik gyventi pagal Jo žinią, bet ir dalintis ja, ypač su savo namiškiais.⁷ Jūs gyvenate daroje su Dvasios pamokymais, jautrūs Dievo žodžio galiai, savo namuose praktikuojate religiją ir stropiai stengiatės būti Kristaus mokiniai, gyvendami kaip Jis.

Suprantame, kad esate labai užimti. Kadangi neturime apmokamos dvasininkijos, Bažnyčios administravimo atsakomybė tenka jums, pasišventusiems nariams. Žinome, kad vyskupijų ir kuolų prezidentūrų nariai bei daugelis kitų vadovų pasišventusiai tarnystei skiria daug valandų. Pagalbinių organizacijų bei kvorumų prezidentūros yra nesavanaudiško pasiaukojimo pavyzdys. Tokia tarnystė ir pasiaukojimas paplitę tarp visų narių – nuo raštininkų, ištikimų namų mokytojų bei lankančių seserų iki Evangelijos mokytojų. Už drąsią tarnystę taip pat esame dėkingi skautų ir lopšelinukų vadovams. Mes visus jus mylime ir dėkojame už tai, ką darote, ir už tai, kas esate!

Pripažįstame, kad yra tokių narių, kurie nelabai domisi ir yra mažiau ištikimi kai kuriems Gelbėtojo mokymams. Trokštame, kad šie nariai visiškai pabustų tikėjimui, kad jie suaktyvėtų ir pasišvestų. Dievas myli visus Savo vaikus. Jis nori, kad jie visi pas Jį sugrižtų. Jis trokšta, kad jie visi būtų daroje su šventa tikėjimo muzika. Gelbėtojo Apmokėjimas yra dovana visiems.

Būtina mokyti ir suprasti, kad mes mylime ir gerbiame visus Lehio minėtus žmones.⁸ Atminkite, kad ne mums teisti. Teisia Viešpats.⁹ Prezidentas Tomas S. Monsonas konkrečiai paprašė, kad „turėtume drąsos susilaikyti ir neteisti kitų“¹⁰. Jis taip pat paprašė, kad kiekvienas ištikimas narys *gelbėtų* jau kartą Evangelijos vaisiaus paragavusius, bet vėliau atkritusius, žmones, o taip pat ir tuos žmones, kurie dar nesurado siauro ir ankšto kelio. Meldžiamės, kad jie įsikabintų į tą lazda ir

paragautų Dievo meilės, pripildysiančios „sielą nepaprastai didelio džiaugsmo“¹¹.

Nors Lehiio regėjimas apima visus žmones, tačiau aukščiausia doktrininė idėja yra amžinoji šeimos reikšmė. „Šeimą įsteigė Dievas. Ji yra pats svarbiausias vienetas šiame laike ir amžinybėje.“¹² Paragavęs gyvybės medžio vaisiaus (Dievo meilės), Lehis troško, kad ir jo „šeima taip pat jo valgytų“¹³.

Mūsų didžiausias troškimas yra užauginti savo vaikus tiesoje ir teisme. Vienas principas, kuris mums padės tai pasiekti, yra vengti būti pernelyg kritiškiems dėl kvailo ar neprotingo, bet nebūtinai nuodėmingo, elgesio. Prieš daugelį metų, kuomet su žmona namuose turėjome vaikų, Vyresnysis Dalinas H. Ouksas mokė, kad svarbu skirti jaunatviškas klaidas, kurias galima ištaisyti, nuo nuodėmių, kurių negalima ignoruoti ir dėl kurių turi būti atgailaujama.¹⁴ Jei mūsų vaikams trūksta išminties, reikia juos pamokyti. Jei nuodėmiaujama – būtina atgailauti.¹⁵ Tai labai padėjo mūsų šeimai.

Religijos praktikavimas namuose laimina mūsų šeimas. Pavyzdys yra ypač svarbus. Tai, kas *esame*, kalba taip garsiai, kad mūsų vaikai gali negirdėti ką sakome. Kai man buvo beveik penkeri metukai, mano mama sužinojo, kad jos jaunėlis brolis žuvo tarnaudamas kariniame laive. Antrojo Pasaulinio karo pabaigoje jo laivas buvo susprogdintas netoli Japonijos krantų.¹⁶ Tokia žinia ją palaužė. Ji pradėjo labai verkti ir nuėjo į savo miegamąjį. Vėliau aš žvilgtelėjau į jos miegamąjį, norėdamas įsitikinti, kad jai viskas gerai. Ji klūpodama prie lovos meldėsi. Mane užliejo didelė ramybė, nes ji mane pamokė melstis ir mylėti Gelbėtoją. Tai buvo jos tipinis pavyzdys man. Su vaikais besimeldžiančios motinos ir tėvai gali būti daug svarbesnis pavyzdys už bet kokį kitą pavyzdį.

Jėzaus Kristaus, mūsų Gelbėtojo, žinia, tarnystė ir Apmokėjimas yra pagrindinis mūsų šeimos mokymas. Jokia kita Raštų eilutė neilustruoja mūsų tikėjimo geriau nei 2 Nefio 25:26: „Ir mes kalbame apie Kristų, mes džiūgaujame Kristumi, mes pamokslaujame apie Kristų, mes pranašaujame apie Kristų, ir mes rašome sulig savo pranašystėmis, kad mūsų vaikai žinotų, į kokį šaltinį jie gali žvelgti savo nuodėmių atleidimo.“

Vienas iš esminių Lechio sapno pamokymų yra tas, kad nariai turi tvirtai laikytis geležinės lazdos, kad išliktų ankštame ir siaurame kelyje, vedančiame prie gyvybės medžio. Nariams būtina skaityti, apmąstyti ir studijuoti Raštus.¹⁷

Mormono Knyga yra nepaprastai svarbi.¹⁸ Žinoma, visuomet atsiras tokių, kurie neįvertins jos reikšmingumo ar net peiks šią šventą knygą. Atsirasdavo ir tokių, kurie pasitelkdavo humorą. Prieš man pradėdant tarnauti misijoje, vienas universiteto profesorius citavo Marko Tveno žodžius, kad jei iš Mormono Knygos išimtume visus „ir buvo taip“, tai „beliktų tik lankstinukas“¹⁹.

Po kelių mėnesių, man jau tarnaujant misionieriumi Londone, Anglijoje, žymus Oksfordo auklėtinis, Londono universiteto dėstytojas, egiptologijos ekspertas semitų kalbų srityse perskaitė Mormono Knygą, parašė Prezidentui Deividui O. Makėjui ir susitiko su misionieriais. Jis pasakė jiems, kad yra įsitikinęs, jog Mormono Knyga tikrai yra žydų mokymo vertimas iš egiptiečių kalbos, vyravusios tais laikais, kurie aprašomi Mormono Knygoje.²⁰ Vienas iš daugybės jo minėtų pavyzdžių buvo jungiamoji frazė „ir buvo taip“, nes būtent taip jis verstų kai kurių senovės semitų raštų frazes.²¹ Profesoriumi buvo pasakyta, kad nors jam ir padėjo jo intelektualinis profesinis supratimas, tačiau dar būtina turėti ir dvasinį liudijimą. Per studijavimą ir maldą jis gavo dvasinį liudijimą ir buvo pakrikštytas. Taigi, kas vienam žymiam humoristui tebuvo pašaipos objektu, kitam mokslo žmogui tapo nepaprastu įrodymu apie Mormono Knygos tikrumą, kurį jam patvirtino Dvasia.

Esminė pasirinkimo laisvės doktrina reikalauja, kad liudijimas apie sugražintąją Evangeliją būtų grindžiamas tikėjimu, o ne tik išoriniu ar moksliniu įrodymu. Apsėstas domėjimasis tuo, kas dar nėra iki galo apreikšta, pvz., kaip įmanomas nekaltas pradėjimas, Gelbėtojo Prisikėlimas ar kaip konkrečiai Džozefas Smitas vertė mūsų Raštus, nebus veiksmingas ir neprisidės prie dvasinio progreso. Tai tikėjimo dalykai. Jei norime, kad apie Raštuose esančias dvasines tiesas mums paliudytų Dvasia, reikia vadovautis pagrindiniu Moronio pamokymu: skaityti, apmąstyti ir tada klausti Dievo, nuoširdžiai ir su tikru ketinimu.²² Be to, jei savo gyvenime taikome Raštų

priesakus ir gyvename pagal Evangeliją, tai esame laiminami Dvasia ir, jausdamiesi džiugūs, laimingi ir ramūs, mėgaujamės Jo gerumu.²³

Akivaizdu, kad skirtumas tarp tų, kurie girdi tikėjimo muziką, ir tų, kurie neturi klausos, atsiranda dėl to, kad vieni aktyviai studijuoja Raštus, o kiti ne. Prieš daugelį metų mane giliai sujaudino mylimo pranašo Spenserio V. Kimbolo akcentuotas poreikis nepailstamai skaityti ir studijuoti Raštus. Jis pasakė: „Supratau, kad jei mano ryšys su dievybe darosi pernelyg paviršutiniškas, jei atrodo, kad manęs nebesiklauso jokia dieviška ausis ir man nebekalba joks dieviškas balsas, tai esu toli, labai toli. O jei pasineriu į Raštus, tai tas atitolimas vis mažėja ir sugrįžta dvasingumas.“²⁴

Viliuosi, kad su savo vaikais reguliariai skaitome Mormono Knygą. Apie tai kalbėjau su savo paties vaikais. Jie sakė pastebėję du dalykus. Pirma, svarbiausias dalykas kasdieniam Raštų skaitymui su šeima yra atkaklumas. Mano dukra pusiau juokais papasakojo apie tai, kaip jai su savo daugiausia paaugliško amžiaus vaikais kas rytą sekasi skaityti Raštus. Kartu su vyru ji atsikelia anksti ryte ir tarsi pro miglą eina įsikabinti į laiptus juosiantį geležinį turėklą, vedantį žemyn, kur jų šeima renkasi skaityti Dievo žodžio. Čia svarbiausias dalykas yra atkaklumas, nepamaiso ir humoro jausmas. Tam reikia didelių kasdienių visų šeimos narių pastangų, tačiau stengtis tikrai verta. Laikinos kliūtys įveikiamos atkaklumu.

Antras dalykas yra tai, kaip mūsų jauniausias sūnus su savo žmona skaito Raštus su savo dar jauna šeima. Du iš keturių jų vaikų dar nemoka skaityti. Su penkiamečiu vaiku jie naudoja penkių pirštų ženklus. Pirmas pirštų ženklas reiškia, kad kai Mormono Knygoje skaitome frazę „Ir buvo taip“, jis turi ją pakartoti. Turiu pripažinti, kad man labai patinka, jog ši frazė kartojasi labai dažnai. Tarp kitko, jei jaunoms šeimoms tai įdomu, antras pirštų ženklas reiškia kartoti frazę „Ir taip matome“; trečią, ketvirtą ir penktą ženklą gimdytojai parenka atsižvelgdami į konkretų skaitomą skyrių.

Žinome, kad Raštų studijavimai su šeima ir šeimos namų vakarai ne visada yra tobuli. Kad ir kokie iššūkiai beiškiltų, nenuleiskite rankų.

Prašau suprasti, kad tikėjimas Viešpačiu Jėzumi Kristumi ir Jo įsakymų laikymasis yra ir visuomet bus svarbiausias mirtingojo gyvenimo išbandymas. Svarbiausia visiems suvokti, kad, jei koks žmogus negirdi tikėjimo muzikos garsų, tai toks žmogus nėra daroje su Dvasia. Pranašas Nefis mokė: „Jūs girdėjote jo balsą ... ; ir jis kalbėjo jums ramiu tyliu balsu, bet jūs buvote bejausmiai, tad negalėjote jausti jo žodžių.“²⁵

Mūsų doktrina aiški: turime būti pozityviai nusiteikę ir džiugūs. Turime akcentuoti savo tikėjimą, o ne savo baimes. Mes džiūgaujame Viešpaties patikiniu, kad Jis stovės šalia mūsų, mus ves ir nukreips.²⁶ Šventoji Dvasia mūsų širdims liudija apie tai, kad Danguje turime mylintį Tėvą, kurio gailingasis mūsų išpirkimo planas dėl Jėzaus Kristaus apmokančios aukos išsipildys visais atžvilgiais.

Naomé V. Rendal, giesmelės „Dievo vaikas aš“ autorė, rašė: „Jo Dvasia mus veda; Jo meilė mums liudija, kad baimė pasitrauks, kai išliksime tikėjime.“²⁷

Tad pasiryškime, kad ir kur esame Lehiio regėjime aprašytame mokinytės kelyje, skatinti didesnę savo ir savo šeimos troškimą siekti neapsakomos Gelbėtojo dovanos – amžinojo gyvenimo. Meldžiu, kad išliktume daroje su tikėjimo muzika. Liudiju apie Jėzaus Kristaus dieviškumą ir Jo Apmokėjimo tikrumą. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Žr. Doktrinos ir Sandorų 1:30.
2. Jonathan Sacks, „Has Europe Lost Its Soul?“ (address delivered on Dec. 12, 2011, at the Pontifical Gregorian University), chiefabb.org/ReadArtical.aspx?id=1843.
3. Žr. 1 Nefio 8.
4. Žr. 1 Nefio 8:27; 11:35.
5. Žr. 1 Nefio 8:23; 12:17.
6. 1 Nefio 8:28.
7. Žr. 1 Nefio 8:12.
8. Gelbėtojas nurodė ieškoti pasiklydusių avelių; žr. Mato 18:12–14.
9. Žr. Jono 5:22; t. p. žr. Mato 7:1–2.
10. Thomas S. Monson, „May You Have Courage“, *Liahona* ir *Ensign*, May 2009, 124.
11. 1 Nefio 8:12.
12. *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 1.1.1.
13. 1 Nefio 8:12.
14. Žr. Dallin H. Oaks, „Sins and Mistakes“, *Ensign*, Oct. 1996, 62. Šią mintį vyresnysis Ouksas išsakė, būdamas Brigamo Jango Universiteto prezidentu, maždaug 1980 m.
15. Žr. Doktrinos ir Sandorų 1:25–27.
16. Žr. Marva Jeanne Kimball Pedersen, *Vaughn Roberts Kimball: A Memorial* (1995). 1941 m. rudenį Vohanas žaidė Brigamo Jango

- universiteto futbolo komandoje pagrindiniu puolėju. 1941 m. gruodžio 8 d., praėjus dienai po Perl Harboro, jis užsirašė į karinį JAV jūrų laivyną. Jis žuvo 1945 m. gegužės 11 d., kai priešai bombardavo USS *Bunker Hill*, ir buvo palaidotas jūroje.
17. Žr. Jono 5:39.
 18. Žr. Ezra Taft Benson, „The Book of Mormon—Keystone of Our Religion“, *Ensign*, Nov. 1986, 4; arba *Liahona* ir *Ensign*, Oct. 2011, 52.
 19. Mark Twain, *Roughing It* (1891), p. 127–128. Kiekvienai naujai kartai Tveno komentarai yra pateikiami kaip koks reikšmingas atradimas. Paprastai nedaug kalbama, kad Markas Tvenas apskritai buvo vienodai nusiteikęs tiek krikščionybės, tiek religijos klausimais.
 20. Žr. 1 Nefio 1:2.
 21. Su Daktaru Ebeidu Sarofimu susitikau Londone, kai jį mokė vyresnieji. Taip pat žr. N. Eldon Tanner, Conference Report, Apr. 1962, p. 53. Daug senovės semitų ir egiptiečių raštų tyrinėtojų pastebėjo pasikartojantį jungiamosios frazės „Ir buvo taip“ naudojimą sakinių pradžioje; žr. Hugh Nibley, *Since Cumorah*, 2nd ed. (1988), p. 150.
 22. Žr. Moronio 10:3–4; labai nedaug kritikų tai išbandė su tikru ketinimu.
 23. Žr. Doktrinos ir Sandorų 59:23.
 24. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), p. 67.
 25. 1 Nefio 17:45; t. p. žr. Ezra Taft Benson, „Seek the Spirit of the Lord“, *Tambuli*, Sept. 1988, 5; *Ensign*, Apr., p. 4: „Viešpaties žodžius dažniausiai išgirstame per jausmus. Jei būsime nuolankūs ir jautrūs, tai Viešpats mums prabils per mūsų jausmus.“
 26. Žr. Doktrinos ir Sandorų 68:6.
 27. „When Faith Endures“, *Hymns*, no. 128.

Kaip gauti apreiškimą ir įkvėpimą asmeniniam gyvenimui

Vyresnysis Ričardas G. Skotas

Iš Dvylikos Apaštalų Koorumo

*Kodėl Viešpats nori, kad Jam melstumėmės ir
prašytume? Todėl, kad būtent taip gaunamas
apreiškimas.*

Kiekvienas stovintis prie šios sakyklos, kad perduotų žinią, jaučia viso pasaulio narių stiprybę ir palaikymą. Esu dėkingas, kad toks pats palaikymas sklinda nuo mylimos bendražygės, esančios kitoje uždangos pusėje. Ačiū tau, Dženyne.

Šventoji Dvasia mums perduoda svarbią ir reikalingą informaciją, kad vestų mus šioje žemiškoje kelionėje. Kai toji informacija yra glausta, aiški ir esminė, tai ji nusipelno apreiškimo vardo. Kai iš eilės gaunami keli raginimai, dažnai žingsnis po žingsnio vedantys mus link vertingo tikslo, šios savo kalbos kontekste tokią informaciją įvardinsiu įkvėpimu.

Kaip apreiškimo pavyzdį galiu pateikti Prezidento Spenserio V. Kimbolo pamokymą, gautą po jo ilgos ir nuolatinės maldos Viešpačiui dėl kunigystės suteikimo visiems vertiems Bažnyčios vyrams, kuri tuo metu buvo prieinama tik kai kuriems iš jų.

Kitas apreiškimo pavyzdys yra Prezidentui Džozefui F. Smitui duotas toks pamokymas: „Tikiu, kad judame pirmyn ir kad esame apsupti dangiškų pasiuntinių bei dangiškų esybių. Mes nuo jų neatskirti. ... Mes glaudžiai susieti su savo giminaičiais, su savo protėviais ... kurie anksčiau mūsų nukeliavo į dvasių pasaulį. Mes negalime jų pamiršti; mes nesiliaujame jų mylėje; visuomet išlaikome juos savo širdyje,

atmintyje, tad esame su jais susaistyti ir suvienyti tokiais ryšiais, kurių negalime nutraukti. [...] Jei taip jaučiamės būdami mirtingi ir apsupti kūniškų silpnybių, ... ar begalima tikriaus ... tikėti, kad visi ištikimieji ir jau Anapilin pasitraukę žmonės ... mus mato geriau, nei mes matome juos; kad jie mus pažįsta geriau, nei mes pažįstame juos. [...] Mes gyvename jų apsuptyje, jie mus mato, jie rūpinasi mūsų gerove, jie dabar myli mus labiau nei bet kada. Nes būtent dabar jie mato mus tykančius pavojus; ... jų meilė mums ir tos gerovės troškimas turi būti didesnis už tą troškimą, kurį mes jaučiame sau.“¹

Per uždangą gali būti sustiprinami ryšiai su tais žmonėmis, kuriuos mes pažįstame ir mylime. Tai padarysime per savo ryžtingas pastangas nuolatos darydami kas teisinga. Ryšį su išėjusiu mylimu asmeniu sustiprinti galime pripažindami, kad tas išsiskyrimas tėra laikinas ir kad šventykloje sudarytos sandoros yra amžinos. Jei sandoroms nuolatos paklusime, tai jos užtikrins amžiną juose slypinčių pažadų pildymąsi.

Labai aiškus apreiškimo atvejis mano gyvenime nutiko tuomet, kai Dvasia mane stipriai ragino paprašyti Dženyn Watkins, kad kartu užsiantspauduotumėme šventykloje.

Viena didžiausių pamokų, kurią kiekvienas turime išmokti, yra prašyti. Kodėl Viešpats nori, kad Jam melstumėmės ir prašytume? Todėl, kad būtent taip gaunamas apreiškimas.

Kai iškyla koks sunkus klausimas, štai ką darau. Aš pasninkauju. Meldžiuosi, kad galėčiau surasti ir suprasti man galinčias padėti Raštų eilutes. Toks procesas yra cikliškas. Pradedu nuo Raštų eilutės skaitymo; apmąstau, ką toji eilutė reiškia, ir meldžiu įkvėpimo. Tuomet apmąstau ir pasimeldžiu, kad suprasčiau, ar supratau viską, ką Viešpats manęs prašo padaryti. Kuo daugiau doktrinos žinau, tuo daugiau supratimo gaunu. Supratau, kad tai yra puikus mokymosi iš Raštų būdas.

Apreiškimo gavimo galimybei didinti yra keli praktiški principai. Pirma, jei pasiduosite pasipiktinimo, įskaudinimo ar atsikalbinėjimo emocijoms, išvargsite Šventąją Dvasią. Tokias emocijas turime pašalinti, nes kitaip apreiškimo gavimo galimybė bus labai maža.

Kitas principas yra būti atsargiems su humoru. Garsus, netinkamas juokelis įžeis Dvasią. Geras humoras padeda

apreiškimui; garsus juokas – nepadedą. Humoro jausmas yra lyg išsigelbėjimo liukas nuo gyvenimo sunkumų.

Kitas apreiškimo priešas yra pasakyto dalyko išpūtimas arba pernelyg garsus to dalyko pateikimas. Atsargi ir tyli kalba didina galimybę gauti apreiškimą.

Kita vertus, dvasinį bendravimą gali labai pagerinti rūpinimasis savo sveikata. Mankšta, pakankamas miegas, tinkama mityba didina mūsų gebėjimą gauti ir suprasti apreiškimą. Nugyvensime mums skirtą laiko tarpą, tačiau, jei rinksimės tinkamai ir apgalvotai, tai pagerinsime ne tik savo tarnystės kokybę, bet ir gerovę.

Svarbu, kad mūsų kasdieniai darbai netrukdytų išgirsti Dvasią.

Apreiškimas gali būti duodamas ir per sapną, kuomet riba tarp miego ir pabudimo beveik nepastebima. Jei nedelsdami pabandykite išsaugoti turinį, tai galėsite jį gana išsamiai aprašyti. Kitu atveju jis greitai išblėsta. Naktinį įkvėpimą dažnai lydi šventumo pojūtis, jaustas viso sapno metu. Mūsų ypač gerbiamus asmenis tiesų mokymui per sapnus Viešpats naudoja todėl, kad mes jais pasitikime ir įsiklausome į jų pamokymus. Bet tai Viešpats moko per Šventąją Dvasią. Per mūsų mylimus ir gerbiamus asmenis sapne Jis moko tik todėl, kad lengviau suprastume ir greičiau atvertume savo širdis.

Vardan savo tikslų Viešpats gali padėti mums prisiminti viską. Tačiau tai nereiškia, kad turėtume nustoti užsirašinėti iš Dvasios gautus pamokymus. Atidus įkvėpimų užrašymas parodo Dievui, kad Jo bendravimas su mumis mums yra šventas. Užsirašymas taip pat padidins gebėjimą prisiminti apreiškimą. Tokius Dvasios pamokymų užrašus reikia nepamesti ir saugoti nuo svetimų žmonių.

Raštuose išraiškingsai patvirtinama tai, kaip nuolat laikantis tiesos galima atverti duris įkvėpimui žinoti ką daryti ir, jei reikia, per dievišką galią pasisemti jėgų. Raštuose pasakojama, kaip žmogų, ištikus bėdai, Viešpats jį sustiprina, ir jis įveikia sunkumus, abejones ir akivaizdžiai neįveikiamus iššūkius. Mąstydami apie šiuos pavyzdžius sulauksite Šventosios Dvasios liudijimo, kad šie pasakojimai yra tikri. Suprasite, kad ir jūs galite sulaukti panašios pagalbos.

Esu matęs tokių, kurie iššūkių akivaizdoje žinojo ką daryti net tada, kai tie iššūkiai nebuvo jų jėgoms. Jie kliovėsi Viešpačiu ir žinojo, kad Jis nukreips juos link neatidėliotinių sprendimų.

Viešpats paskelbė: „O jūs turite būti mokomi iš aukštybių. Šventinkite save ir būsite apdovanoti galia, idant galėtumėte mokyti taip, kaip sakiau.“² Žodžiai *šventinkite save* gali atrodyti neaiškūs. Prezidentas Haroldas B. Ly kartą paaiškino, kad šiuos žodžius galiu pakeisti fraze „laikykites mano įsakymų“. Jei taip skaitysite, patarimas atrodys aiškesnis.³

Įkvėpimą iš Viešpaties gali gauti toks žmogus, kuris visuomet yra tiek protiškai, tiek ir fiziškai švarus bei turi tyrus ketinimus. Viešpats pasitiki tokiu žmogumi, kuris yra paklusnus Jo įsakymams. Tokį asmenį Jis gali įkvėpti žinojimu apie tai, kas turi būti padaryta, ir, esant poreikiui, tam padaryti gali suteikti dieviškos galios.

Kad dvasingumas stiprėtų ir taptų labiau prieinamas, jis turi būti pasodintas teisingoje dirvoje. Išdidumas, išpuikimas bei pasipūtimas yra lyg uolėta dirva, kuri niekada neduos dvasinio vaisiaus.

Nuolankumas yra derlinga žemė, kurioje dvasingumas auga ir duoda įkvėpimo vaisių žinoti ką daryti. Jo dėka galima įgyti dieviškos galios atlikti tai kas būtina. Pagyrimo bei pripažinimo siekiantis asmuo negalės būti mokomas Dvasios. Arogantiškas asmuo, kuris sprendimus priima vadovaudamasis emocijomis, nejaus galingo Dvasios vedimo.

Kai esame pagalbos kitiems instrumentai, tai įkvėpimą gauname daug lengviau, nei galvodami vien apie save. Kai padedame kitiems, Viešpats gali sudaryti mums palankias sąlygas.

Mūsų Dangiškasis Tėvas į Žemę mus siuntė ne tam, kad čia žlugtume, o tam, kad mums šlovingai pasisektų. Tai gali pasirodyti paradoksalu, tačiau būtent todėl kartais labai sunku išgirsti atsakymus į maldas. Kartais gyvenimą bandome pasitikti pasikliaudami savo pačių patirtimi ir sugebėjimais. Apie tai, ką daryti, išmintingiausia sužinoti per maldą ir dievišką įkvėpimą. Savo nuolankumo dėka, esant reikalui, įkvėptam tikslui pasiekti būsime verti gauti dieviškos galios.

Oliveris Kauderis, kaip ir dauguma mūsų, nesuprato, kad Viešpats jau atsakė į maldas. Kad atvertų jo, ir mūsų, akis, Džozefui Smitui buvo duotas šis apreiškimas:

„Palaimintas esi už tai, ką padarei; nes tu teiravaisi manęs; ir štai, kiek kartų manęs teiravaisi, tiek kartų gavai mano Dvasios pamokymų. Jeigu ne tai, tu nebūtum atėjęs ten, kur dabar esi.

Štai, tu žinai, kad manęs teiravaisi ir aš apšviečiau tau protą; ir dabar aš sakau tau tai, kad žinotum, jog buvai apšviestas tiesos Dvasia.“⁴

Jei jūs manote, kad Dievas neatsako į jūsų maldas, apmąstykite šias Raštų eilutes, o tada atidžiai savo pačių gyvenime paieškokite įrodymų, kad galbūt Jis jau jums atsakė.

Du rodikliai, parodantys, kad jausmas ar raginimas ateina iš Dievo, yra ramybė širdyje ir šilti jausmai viduje. Jei seksite mano aptartais principais, būsite pasiruošę kritiškais savo gyvenimo atvejais atpažinti apreiškimą.

Kuo atidžiau seksite dievišku vadovavimu, tuo laimingesni būsite tiek čia, tiek ir amžinybėje, tuo akivaizdesnė bus jūsų pažanga ir pajėgumas tarnauti. Aš ne visiškai suprantu, kodėl taip yra, tačiau tas vadovavimas jūsų gyvenime tikrai nevaržo jūsų valios laisvės. Jūs galite pasirinkti savo sprendimus. Bet atminkite, kad polinkis elgtis teisiai atneša ramybę ir laimę.

Jei pasirenkama neteisingai, per atgailą galima tai ištaisyti. Jei pilnai įvykdomos jos sąlygos, tai Jėzaus Kristaus, mūsų Gelbėtojo, Apmokėjimas išlaisvina iš teisingumo reikalavimų dėl padarytų klaidų. Tai yra nuostabiai paprasta ir nesuvokiamai gražu. Jei ir toliau gyvensite teisiai, tai jums visuomet bus leista žinoti ką daryti. Kartais sužinojimas, ką reikia daryti, iš jūsų gali pareikalauti didelių pastangų ir pasitikėjimo. Tačiau Jums bus apreiškta ką daryti, jei patenkinsite dieviško apreiškimo sąlygas, tai yra gyvensite paklusdami Viešpaties įsakymams, pasikliausite Jo dievišku laimės planu ir vengsite visko, kas tam planui prieštarauja.

Bendravimas su Tėvu Danguje nėra mažmožis. Tai yra šventa privilegija. Jis grindžiamas amžiniais ir nesikeičiančiais principais. Jei tikėsime, būsime paklusnūs ir tinkamai naudosimės valios laisve, tai Dangiškasis Tėvas mums padės.

Teikvėpia jus Viešpats, kad suprastumėte ir pasinaudotumėte tais principais, kurie veda link asmeninio apreiškimo ir įkvėpimo. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Joseph F. Smith, leidinyje Conference Report, 1916 m. balandis, p. 2–3; taip pat žr. *Gospel Doctrine*, 5-as leidimas. (1939), p. 430–431.
2. Doktrinos ir Sandorų 43:16.
3. Žr. *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* (2000), p. 34.
4. Doktrinos ir Sandorų 6:14–15.

Dangaus galios

Vyresnysis Deividas A. Bedneris

Iš Dvylikos Apaštalo Koorumo

Kunigystę turintiems, tiek jauniems, tiek seniems, reikia ir įgaliojimo ir galios – būtinų leidimo ir dvasinės kompetencijos atstovauti Viešpačiui išgelbėjimo darbe.

Mano mylimai broliai, esu dėkingas, kad galime kartu garbinti kaip didelę kunigystę turinčiųjų grupę. Aš myliu jus ir žaviuosi jumis dėl jūsų vertumo ir geros įtakos visame pasaulyje.

Kviečiu kiekvieną iš jūsų pagalvoti, kaip jūs atsakytumėte į šį Prezidento Deivido O. Makėjaus Bažnyčios nariams prieš daugelį metų užduotą klausimą: „Jei dabar kas paklaustų kiekvieno iš jūsų, kaip jūs vienu sakiniu pasakytumėte, kuo Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia labiausiai skiriasi nuo kitų, ką atsakytumėte?“ („The Mission of the Church and Its Members“, *Improvement Era*, Nov. 1956, p. 781.)

Paties Prezidento Makėjaus atsakymas į savo užduotą klausimą buvo: dieviškas kunigystės įgaliojimas. Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia skiriasi nuo kitų bažnyčių, tvirtinančių, kad jų turimas įgaliojimas visais laikais buvo perduodamas per žmones, Raštus ar teologinį išsilavinimą. Mes išsakome skirtingą pareiškimą – kad kunigystės įgaliojimas per dangaus pasiuntinius rankų uždėjimu buvo tiesiogiai suteiktas Pranašui Džozefui Smitui.

Kalbėsiu apie šią dievišką kunigystę ir dangaus galias. Nuoširdžiai meldžiu, kad mums padėtų Viešpaties dvasia, kada kartu mokysimės šių svarbių tiesų.

Kunigystės įgaliojimas ir galia

Kunigystė yra Dievo įgaliojimas, perduotas žemės vyrams, daryti viską, kas reikalinga žmonijos išgelbėjimui (žr. Spencer W. Kimball, „The Example of Abraham“, *Ensign*, June 1975, 3).

Kunigystė yra Dievo priemonė, kuria Viešpats darbuojasi per vyrus, kad išgelbėtų sielas. Vienas iš išskirtinių Jėzaus Kristaus Bažnyčios bruožų, tiek anksčiau, tiek ir dabar, yra Jo įgaliojimas. Negali būti tikros Bažnyčios be dieviško įgaliojimo.

Kunigystės įgaliojimas suteikiamas eiliniams vyrams. Vertumas ir pasiryžimas, o ne patirtis, profesinė kompetencija ar išsilavinimas yra reikalingi, kad galėtų būti suteikta kunigystė.

Kaip įgyjamas kunigystės įgaliojimas, yra aprašyta penktajame tikėjimo teiginyje: „Mes tikime, kad evangelijai skelbti ir jos apeigoms atlikti vyras turi būti pašauktas Dievo per pranašystę bei rankų uždėjimą tų, kurie yra įgalioti.“ Tokiu būdu, vaikinas arba vyras priima kunigystės įgaliojimą ir yra išventinamas į konkrečią pareigybę žmogaus, kuris jau turi kunigystę ir yra įgaliotas vadovo, turinčio būtinius kunigystės raktus.

Iš kunigystę turinčio tikimasi, kad jis naudos šį šventą įgaliojimą pagal Dievo šventą protą, valią ir tikslus. Kunigystėje nėra nieko savanaudiško. Kunigystė visada naudojama tarnauti, laiminti ir stiprinti kitus žmones.

Aukštesnioji kunigystė priimama per iškilmingą sandorą, apimančią įsipareigojimą veikti pagal įgaliojimą (žr. DS 68:8) ir gautą pareigybę (žr. DS 107:99). Turintieji šventą Dievo įgaliojimą esame įgalioti veikti, o ne būti veikiami (žr. 2 Nefio 2:26).

Kunigystė savo esme yra aktyvi, o ne pasyvi.

Prezidentas Ezra Taftas Bensonas mokė:

„Nepakanka, gavus kunigystę, atsilošti ir laukti, kol kas mus pastūmės veikti. Gavę kunigystę, esame įsipareigoję aktyviai ir nekantriai prisidėti prie teismo žemėje, nes Viešpats sakė:

„Bet tas, kuris nieko nedaro, kol jam neįsakyta, ir įsakymą priima abejojančia širdimi, ir vykdo jį vangiai, yra pasmerktas.“ [DS 58:29] (*So Shall Ye Reap* [1960], 21.)

Prezidentas Spenseris V. Kimbolas stipriai pabrėžė aktyvią kunigystės prigimtį. „Žmogus sulaužo kunigystės sandorą ne tik nusižengdamas įsakymams, bet taip pat neįvykdydamas savo

pareigų. Todėl, *kad, sulaužytum šią sandorą, pakanka tik nieko nedaryti.*“ (*The Miracle of Forgiveness* [1969], 96.)

Iš visų jėgų stengdamiesi vykdyti kunigystės pareigas, galime būti palaiminti kunigystės galia. Kunigystės galia yra Dievo galia, veikianti per vyrus ir vaikus, tokius kaip mes, ir reikalauja asmeninio teismo, ištikimybės, paklusnumo ir stropumo. Vaikinas arba vyras gali priimti kunigystės įgaliojimą per rankų uždėjimą, bet neturėti kunigystės galios, jei yra nepaklusnus, nevertas ir nepasiryžęs tarnauti.

„Kunigystės teisės neatsiejamai susijusios su dangaus galiomis ir... dangaus *galios* negali būti nei kontroliuojamos, nei valdomos kitaip, kaip tik pagal teismo principus.

Jos gali būti mums suteiktos, tai tiesa; bet kai imame dangstyti savo nuodėmes arba tenkinti savo išdidumą, savo tuščią garbėtrošką, arba taikyti kontrolę ar valdžią, ar prievartą žmonių vaikų sieloms bent kiek neteisiais, štai, dangūs atsitraukia; Viešpaties Dvasia nuliūdinta; o kai ji atsitraukusi, amen to žmogaus kunigystei, arba valdžiai.“ (DS 121:36–37; kursyvas pridėtas.)

Broliai, jei vaikinas arba vyras gauna kunigystės įgaliojimą, bet nesistengia daryti, kas būtina, kad būtų vertas kunigystės galios, Viešpačiui tai yra nepriimtina. Kunigystę turintiems, tiek jauniems, tiek seniems, reikia ir įgaliojimo ir galios – būtinų leidimo ir dvasinės kompetencijos atstovauti Viešpačiui išgelbėjimo darbe.

Mano tėvo pamoka

Aš augau ištikimos mamos ir nuostabaus tėvo šeimoje. Mano mama buvo pionierių, viską paaukojusių Bažnyčiai ir Dievo karalystei, palikuonė. Mano tėvas nebuvo mūsų Bažnyčios narys ir, būdamas jaunas, norėjo tapti katalikų kunigu. Galiausiai jis, užuot pasirinkęs teologijos seminariją, nusprendė daryti karjerą įrankių gamybos srityje.

Didelę savo santuokinio gyvenimo dalį mano tėvas lankėsi Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios susirinkimuose kartu su savo šeima. Tiesa sakant, daugelis mūsų apylinkės žmonių nė nenutuokė, kad mano tėvas nebuvo Bažnyčios narys. Jis žaidė ir treniravo mūsų apylinkės mažojo beisbolo komandą, prisidėjo prie skautų veiklų ir palaikė mano

motiną jos įvairiausiuose pasaulimuose ir pareigose. Noriu papasakoti apie iš tėvo išminktą didžią pamoką apie kunigystės įgaliojimą ir galią.

Būdamas mažas kelis kartus per savaitę klausdavau tėvo, kuomet jis pasikrikštys. Kaskart man užklausus, jis meiliai, bet tvirtai atsakydavo: „Deividai, neketinu prisijungti prie Bažnyčios dėl tavo mamos, tavęs ar bet kurio kito. Aš prisijungsiu prie Bažnyčios, kai žinosiu, kad taip pasielgti yra teisinga.“

Manau, buvau jau paauglys, kai įvyko štai šis pokalbis su mano tėvu. Mes ką tik grįžome iš Bažnyčios, kur kartu dalyvavome susirinkimuose, ir aš paklausiau tėvo, kada jis pasikrikštys. Nusišypsojęs jis tarė: „Tu visada manęs klausai, kada aš pasikrikštysiu. Šiandiena aš užduosiu klausimą tau.“ Aš greitai ir su jauduliu nusprendžiau, kad dabar tai jau judame pirmyn!

Mano tėvas tęsė: „Deividai, tavo Bažnyčia moko, kad kunigystė buvo paimta nuo žemės prieš daug laiko ir per dangaus pasiuntinius buvo sugrąžinta Pranašui Džozefui Smitui, taip?“ Aš atsakiau, kad tai tiesa. Tuomet jis tarė: „Tai štai mano klausimas. Kiekvieną savaitę kunigystės susirinkime girdžiu, kaip vyskupas ar kitas kunigystės vadovas primena, prašo ir maldauja vyrų, kad vykdytų savo namų mokymą ir kad vykdytų savo kunigystės pareigas. Jeigu jūsų Bažnyčia iš tiesų turi sugrąžintą Dievo kunigystę, tuomet kodėl tavo Bažnyčioje yra tiek daug vyrų, kurie, vykdydami savo religines pareigas, niekuo nesiskiria nuo mano bažnyčios vyrų?“ Mano jauname prote stoji visiška tylą. Negalėjau deramai atsakyti savo tėvui.

Manau, mano tėvas klydo vertindamas mūsų Bažnyčios turimo Dieviško įgaliojimo tikrumą pagal vyrų, su kuriais bendravo mūsų apylinkėje, trūkumus. Bet man įstrigo jo klausime išsakytas teisingas supratimas, kad šventą Dievo kunigystę turintys vyrai turėtų skirtis nuo kitų vyrų. Vyrai, turintys kunigystę, nėra savaime geresni už jos neturinčius, bet jie turėtų elgtis kitaip. Vyrai, turintys kunigystę, turėtų ne tik priimti kunigystės įgaliojimą, bet taip pat turėtų tapti verti ir ištikimi Dievo galios nešėjai. „Būkite švarūs, jūs, kurie nešate Viešpaties indus“ (DS 38:42).

Niekada nepamiršiu pamokų apie kunigystės įgaliojimą ir galią, išmuktų iš savo tėvo, gero ne mūsų tikėjimo žmogaus, kuris tikėjosi daugiau iš vyrų, kurie skelbėsi turį Dievo kunigystę. Tas sekmadienio popietės pokalbis su savo tėvu, vykęs prieš daug metų, įžiebė man norą būti „geru berniuku“. Nenorėjau būti prastas pavyzdys ir tuo trukdyti savo tėvui pažinti sugrąžintąją Evangeliją. Aš paprasčiausiai norėjau būti geru berniuku. Viešpačiui reikia, kad visi mes, turintys Jo įgaliojimą, būtume garbingi, dori ir geri berniukai visada ir visur.

Jums gali būti įdomu sužinoti, kad po daugelio metų mano tėvas buvo pakrikštytas, ir atitinkamu metu aš turėjau galimybę suteikti jam Aarono ir Melchizedeko kunigystes. Vienas iš mano geriausių gyvenimo patyrimų buvo stebėti, kaip mano tėvas priima įgaliojimą ir galiausiai kunigystės galią.

Aš dalinuosi su jumis šia svarbia pamoka, kurią išmokau iš savo tėvo, norėdamas pabrėžti paprastą tiesą. Kunigystės įgaliojimo priėmimas rankų uždėjimu yra svarbi pradžia, bet to nepakanka. Išventinimas suteikia įgaliojimą, bet reikalingas teisumas, kad veiktume su galia, stengdamiesi pakylėti sielas, mokyti ir liudyti, laiminti ir patarti, ir plėsti išgelbėjimo darbą.

Šiame svarbiame žemės istorijos laikotarpyje, jūs ir aš, turintys kunigystę, turime būti teisūs vyrai ir naudingi įrankiai Dievo rankose. Turime pakilti kaip Dievo vyrai. Jums ir man praverstų pasimokyti iš Nefio, Helamano anūko ir pirmojo iš dvylikos mokinių, Gelbėtojo pašauktų Jo tarnystės tarp nefitų pradžioje: „Ir [Nefis] mokė juos daugelio dalykų; ...Ir Nefis mokė su galia ir didele valdžia.“ (3 Nefio 7:17)

„Prašau, padėkite mano vyrui suprasti“

Baigdamas savo pokalbius dėl šventyklos rekomendacijos, kuriuos vesdavau kaip vyskupas ir kaip kuolo prezidentas, aš dažnai klausdavau ištekėjusių seserų, kaip geriausiai galėčiau pasitarnauti joms ir jų šeimoms. Šių ištikimų moterų atsakymų pastovumas buvo pamokomas ir keliantis nerimą. Seserys retai kada skųsdavosi ar kritikuodavo, bet jos dažnai atsakydavo taip: „Prašau, padėkite mano vyrui suprasti savo, kaip kunigystės vadovo, pareigas mūsų namuose. Aš su džiaugsmu imuosi iniciatyvos Raštų studijavimo, šeimos maldos ir šeimos namų vakaro metu ir nesiliausiu to dariusi. Tačiau norėčiau, kad mano

vyras būtų lygiavertis partneris ir teiktų stiprų kunigystės vadovavimą, kurį tik jis gali teikti. Prašau, padėkite mano vyrui tapti mūsų namų patriarchu ir kunigystės vadovu, kuris pirmininkautų ir gintų.“

Dažnai mąstau apie šių seserų nuoširdumą ir jų prašymą. Šiandien kunigystės vadovai girdi panašius nuogaštavimus. Daugelis žmonių norėtų, kad jų vyrai turėtų ne tik kunigystės įgaliojimą, bet ir kunigystės galią. Kristaus ir Evangelijos kupinus namus jos norėtų kurti traukdamos bendrą jungą kartu su ištikimu vyru ir kunigystę turinčiu bendražygiu.

Broliai, pažadu, kad jeigu jūs ir aš pamaldžiai apmąstysime šių seserų prašymus, Šventoji Dvasia padės mums matyti save tokius, kokie iš tikrųjų esame (žr. DS 93:24), ir padės mums pastebėti tai, ką turime pakeisti ir patobulinti. Dabar yra laikas veikti!

Būkite teisumo pavyzdžiai

Šį vakarą atkartosiu Prezidento Tomo S. Monsono, kuris kvietė mus, turinčius kunigystę, būti „teisumo pavyzdžiais“, pamokymus. Jis mums nuolatos kartojo, kad vykdomė Viešpaties pavedimą ir turime teisę į Jo pagalbą, jei esame verti (žr. „Teisumo pavyzdžiai“, 178-osios Visuotinės metinės konferencijos medžiaga, 2008 m. balandžio 5 d.). Jūs ir aš turime kunigystės įgaliojimą, kuris šiame laikmetyje buvo sugrąžintas į žemę per dangaus pasiuntinius – per Joną Krikštytoją, Petrą, Jokūbą ir Joną. Todėl kiekvienas vyras, priėmęs Melchizedeko kunigystę, gali atsekti savo asmeninę įgaliojimo liniją iki pat Viešpaties Jėzaus Kristaus. Viliuosi, kad esame dėkingi už šį nuostabų palaiminimą. Meldžiu, kad būtume švarūs ir verti atstovauti Viešpačiui, kai naudojame Jo šventą įgaliojimą. Kiekvienas iš mūsų būkime verti kunigystės galios.

Liudiju, kad šventa kunigystė tikrai buvo sugrąžinta į žemę šiomis pastarosiomis dienomis ir yra Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčioje. Taip pat liudiju, kad Prezidentas Tomas S. Monsonas yra Pirmininkaujantis aukštasis kunigas, vadovaujantis aukštajai Bažnyčios kunigystei (žr. DS 107:9, 22, 65–66, 91–92), ir yra vienintelis asmuo žemėje, turintis ir įgaliotas naudotis visais kunigystės raktais. Apie tai iškilmingai liudiju Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Tikras augimas per aktyvinimą

Vyskupas Ričardas K. Edžlis

Neseniai atleistas Pirmasis patarėjas Pirmininkaujančioje Vyskupijoje

Sielų gelbėjimas yra darbas, kurį vykdyti Gelbėtojas pašaukė mus visus.

Pastaraisiais mėnesiais didesnis dėmesys buvo skirtas „tikram augimui“ Bažnyčioje – padėti visiems norintiems priimti ir laikytis sandorų bei gelbstinčių apeigų ir gyventi, pasak Almos, su galinga permaina širdyje (žr. Almos 5:14). Vienas iš prasmingiausių ir svarbiausių būdų tikram Bažnyčios augimui pasiekti yra surasti ir padėti sugrįžti tiems, kurie pasikrikštijo, bet nuklydo į mažiau aktyvių būseną, kurioje negalioja palaiminimai ir gelbstinčios apeigos. Nepriklausomai nuo mūsų konkretaus pašaukimo – namų mokytojo, lankančios mokytojos, sekmadieninės mokyklos mokytojo, vyskupo, tėvo, motinos ar vyriausiojo įgaliotinio – visi galime sąmoningai įsijungti į sugrąžinimo darbą. Galiausiai atvesti visus – mūsų šeimos narius, nepriklausančius Bažnyčiai, mažiau aktyvius, nusidėjėlius – pas Kristų, kad priimtų gelbstinčias apeigas, yra visų mūsų bendras dieviškas pašaukimas.

Maždaug prieš 30 metų, man tarnaujant kuolo prezidentūroje, vieną sekmadienį mums paskambino vienas iš ištikimų mūsų vyskupų. Jis paaiškino, kad jo apylinkė taip greitai išaugo, kad jis nebegali rasti prasmingų pašaukimų visiems vertiems savo nariams. Jis mus prašė padalinti apylinkę. Kol laukėme tokio patvirtinimo, kaip kuolo prezidentūra nusprendėme aplankyti tą apylinkę ir pašaukti visus tuos nustabius vertus brolius ir seseris tarnauti kuolo misionieriais.

Maždaug trečia mano pašnekovė buvo jauna vietinio universiteto studentė. Kelias minutes pasikalbėjęs, išsakaiu jai pašaukimą tarnauti misioniere. Keletą akimirų tvyrojo tylą. Tada ji atsakė: „Prezidente, argi nežinote, kad esu neaktyvi Bažnyčioje?“

Dabar jau aš, keletą akimirų patylėjęs, atsakaiu: „Ne, nežinojau, kad buvote neaktyvi.“

Ji tarė: „Buvau neaktyvi daugelį metų.“ Tada pridūrė: „Argi nežinote, kad, pabuvus neaktyviu, ne taip lengva sugrįžti?“

Aš atsakaiu: „Ne. Jūsų apylinkė pradeda darbą 9 ryto. Jūs ateinate į bažnyčią ir būnate su mumis.“

Ji atsakė: „Tai ne taip lengva. Neramu dėl daugelio dalykų. Neramu, ar kas nors pasitiks, ar teks sėdėti per susirinkimus vienai ir nepastebėtai. Neramu, ar priims ir kas bus naujieji draugai.“

Ašaroms riedant jos skruostais, ji tęsė: „Žinau, kad mano mama ir tėtis ilgus metus meldėsi dėl manęs, kad sugrįžčiau į Bažnyčią.“ Tada, po tylos akimirkos, ji tarė: „Tris pastaruosius mėnesius meldžiausi, kad rasčiau drašos, stiprybės ir būdą sugrįžti į aktyvų Bažnyčios gyvenimą.“ Tada ji paklausė: „Prezidente, ar manote, kad šis pašaukimas galėtų būti atsakymas į tas maldas?“

Ašarodamas atsakaiu: „Manau, kad Viešpats atsakė į jūsų maldas.“

Ji ne tik priėmė pašaukimą. Ji tapo gera misioniere. Esu tikras, kad ji suteikė daug džiaugsmo ne tik sau, bet ir savo gimdytojams bei kitiems šeimos nariams.

Per šį ir kitus panašius pokalbius supratau ir prisiminiau keletą dalykų:

- Supratau, kad daug neaktyvių narių turi mylimus žmones, kurie kasdien ant kelių prašo Viešpatį padėti išgelbėti jų mylimą žmogų.
- Supratau, kad mažiau aktyviam žmogui nėra visai lengva ar paprasta tiesiog imti ir sugrįžti į Bažnyčią. Jiems reikia pagalbos. Jiems reikia palaikymo. Jiems reikia draugiškumo.

- Supratau, kad yra mažiau aktyvių narių, kurie stengiasi ir nori rasti kelią į aktyvų dalyvavimą Bažnyčios gyvenime.
- Supratau, kad daugelis mažiau aktyvių narių priims pašaukimus, jei jų paprašysime.
- Supratau, kad su mažiau aktyviais nariais turime elgtis, kaip su lygiais ir laikyti juos mylinčio Dievo sūnumis ir dukromis.

Vėliau ne kartą galvojau, kaip galėjo baigtis tas pokalbis, jei būčiau elgęsis su ja, kaip su mažiau aktyvia Bažnyčios nare. Paliuku spręsti jums.

Aktyvinimas visada buvo svarbi Viešpaties darbo dalis. Nors aktyvinimas yra kiekvieno nario atsakomybė, už vadovavimą šiam darbui yra atsakingi asmenys, turintys Aarono ar Melchizedeko kunigystę. Galiausiai, juk tai ir yra kunigystės tarnavimo prasmė – visiems padėti aukštinti sandoras, padėti jausti ramybę, laimę ir asmeninę vertę.

Turbūt prisimenate skaitę Mormono Knygoje, kad Alma jaunesnysis, sužinojęs apie zoramininkų atsimetimą nuo Bažnyčios, suorganizavo aktyvinimo komandą padėti šiems žmonėms sugrįžti. Imdamasis savo užduoties, Alma meldė Viešpatį tokiais žodžiais:

„O Viešpatie, ar nesuteiktum mums sėkmės atvedant juos *vėl* pas tave Kristuje.

Štai, o Viešpatie, jų sielos yra brangios, ir *daugelis iš jų yra mūsų broliai*; todėl duok mums, o Viešpatie, galios ir išminties, kad galėtume vėl atvesti šiuos savo brolius pas tave.“ (Almos 31:34–35; kursyvas pridėtas.)

Prieš keletą mėnesių, po susitikimo su naujai atsivertusiais, mažiau aktyviais ir suaktyvintais nariais, prie manęs priėjo mano amžiaus vyras ir tarė: „Aš didžiąją savo gyvenimo dalį buvau mažiau aktyvus. Atkritau nuo Bažnyčios vaikystėje. Bet dabar esu sugrįžęs ir su žmona dirbu šventykloje.“

Norėdamas jį nuraminti, kad dabar viskas gerai, atsakiau maždaug taip: „Viskas gerai, kas gerai baigiasi.“

Jis atsakė: „Deja, ne viskas gerai. Aš sugrįžau į Bažnyčią, bet praradau visus savo vaikus ir vaikaičius. O dabar matau, kaip prarandu provaikaičius – visi jie ne Bažnyčioje. Ne viskas gerai.“

Mūsų šeimoje yra protėvis, kuris prisijungė prie Bažnyčios Europoje ankstyvosiomis Bažnyčios dienomis. Vienas sūnus tapo neaktyvus. Sesuo Edžli ir aš bandėme nustatyti neaktyvius šio protėvio palikuonis.

Mudviem su žmona buvo nesunku suprasti, kad per tas šešias kartas, įvertinus pagrįstas prielaidas, galėjo būti prarasta apie 3 000 šeimos narių. Dabar paimkime dar porą kartų. Netektis teoriškai siektų 20 000–30 000 mūsų Dangiškojo Tėvo vaikų.

Įsakymas padėti sugrįžti paremtas viena iš pagrindinių Bažnyčios doktrinų.

„Atminkite, kad Dievo akyse sielų vertė yra didžiulė; nes štai Viešpats, jūsų Išpirkėjas, iškentėjo mirtį kūne; taigi jis iškentėjo *visų žmonių* skausmą, idant *visi žmonės galėtų ateiti pas jį...*“

Ir jei būtų taip, kad visas savo dienas dirbtumėte, šaukdami atgailą šiems žmonėms, ir atvestumėte pas mane tik vieną sielą, koks didis būtų jūsų džiaugsmas su ja mano Tėvo karalystėje!“ (DS 18:10–11, 15; kursyvas pridėtas.)

Man teko privilegija savo gyvenime padėti sugrįžti keliems mažiau aktyviems nariams. Dabar padėdamas žmogui sugrįžti į aktyvumą Bažnyčioje, išsivaizduoju ne vieną sielą – regiu šešias, septynias ar daugiau kartų – tūkstančius sielų. Ir tada pagalvoju apie tą eilutę: „Jei... atvestumėte pas mane tik vieną sielą, koks didis būtų jūsų džiaugsmas.“ (DS 18:15.)

Savo Apaštalams Viešpats sakė: „Pjūtis didelė, o darbininkų maža.“ (Mato 9:37.) Darbininkų neturi būti maža. Turime tūkstančius gabių, vertų kunigystę turinčių vyrų ir milijonus kitų atsidavusių Bažnyčios narių visuose pasaulio kraštuose. Turime veikiančias apylinkių tarybas, kunigijos kvorumus, Paramos bendrijas ir kitas organizacijas – visos jos gavo pavedimą padėti nariams sugrįžti. Sielų gelbėjimas yra darbas, kurį vykdyti Gelbėtojas pašaukė mus visus.

Anksčiau citavau maldą, kurią Alma ir jo bendražygiai sukalbėjo, norėdami padėti sugrįžti zoraminkams. Antrojo Pasaulinio Karo metais maždaug 500 JAV kareivių ir juos rėmusių vietinių buvo įkalinti karo belaisvių stovykloje. Siekiant išvaduoti juos nuo kančių ir mirties pavojaus, buvo surinktas

maždaug 100 JAV savanorių karių būrys tiems kaliniams išvaduoti. Kai tie savanoriai buvo surinkti, jų vadas davė jiems maždaug tokį nurodymą: „Ši vakarą, vyrai, susitiksime su savo religiniais vadovais, atsiklaupsite ir prisieksite Dievui, kad iki paskutinio atodūsio kovosite, kad šie vyrai daugiau nė minutės nekenėtų.“ (Žr. Hampton Sides, *Ghost Soldiers: The Forgotten Epic Story of World War II's Most Dramatic Mission* [2001], 28–29.) Ta sėkminga gelbėjimo operacija buvo skirta išgelbėti iš fizinių ir laikinų kančių. Nejuo būsimė mažiau uolūs, stengdamiesi išgelbėti tuos, kurių laukia dvasinės ir amžinos pasekmės? Nejuo parodysime mažesnę atsidavimą Viešpačiui?

Baigdamas priminsiu, kad mūsų, kaip tikros Kristaus Bažnyčios narių, atsidavimas kyla iš fakto, kad Viešpats kentėjo už kiekvieną iš mūsų – nepriklausantį Bažnyčiai žmogų, mažiau aktyvų narį, net nusidėjėlį ir kiekvieną mūsų šeimo narį. Tikiu, kad tūkstančius žmonių galime atvesti mėgautis Evangelijos teikiamu džiaugsmu, ramybe, palaima, ir šimtus tūkstančių, net milijonus jų būsimų kartų palikuonių. Tikiu, kad laimėsime dėl to, kad tai Viešpaties Bažnyčia ir dėl to, jog dėl kunigystės galios ir narystės esame pašaukti laimėti. Tai liudiju jums Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Aarono kunigija, kelkitės ir naudokite Dievo galią

Adrianas Ochoja

Antrasis patarėjas visuotinėje Vaikinių organizacijos prezidentūroje

kunigystė turi būti naudojama gero darymui. Jūs pašaukti „keltis ir sušvisti“, o ne slėpti savo šviesą tamsoje.

Neseniai lankiausi Pietų Afrikoje, kur viešėjau Tabiso, kuris buvo pirmasis padėjėjas kunigų kvorume, Kagiso apylinkėje, namuose. Tabisas kartu su vyskupu, kuris pirmininkauja ir turi to kvorumo raktus, meldėsi dėl mažiau aktyvių kvorumo narių, siekdami įkvėpimo žinoti, ką reikėtų aplankyti ir kaip jiems padėti. Pajutę raginimą apsilankyti Tabelo namuose, jie pakvietė ir mane vykti kartu.

Prasmukę pro agresyvių sargybinį šunį, patekome į ramaus jaunuolio Tabelo svetainę. Jis nustojo lankyti Bažnyčią, nes sekmadieniais užsiiminėjo kitais darbais. Jis jaudinosi, tačiau džiaugėsi mūsų vizitu ir net pasikvietė savo šeimą prisijungti prie mūsų. Vyskupas išreiškė savo meilę tai šeimai ir troškimą padėti jiems tapti amžinąja šeima per užantspaudavimą šventykloje. Tai palietė jų širdis ir galėjome stipriai jausti Šventąją Dvasią, vedusią kiekvieną žodį ir kiekvieną emociją.

Visgi Tabiso žodžiai buvo svarbiausi mūsų apsilankyme. Pamaniau, kad šis jaunas kunigas kalbėjo angelų kalba – meilingus žodžius, kuriuos mes visi puikiai galėjome suprasti, tačiau kurie ypatingai palietė jo draugą. Jis sakė: „Man visada patiko Bažnyčioje kalbėtis su tavimi. Visada buvai man malonus. Ir tu juk žinai, kad be tavęs mes praktiškai nebeturime futbolo komandos. Tu esi puikus žaidėjas.“

„Atsiprašau, – atsakė Tabelas. – Aš grįšiu pas jus, vaikinai.“

„Tai bus nuostabu, – tarė Tabisas. – Ir ar pameni, kaip kadaise ruošdavomės tarnauti misijoje? Ar galėsime ir vėl tai daryti?“

„Taip, – atkartojė Tabelas. – Aš noriu sugrįžti.“

Tikriausiai vienas džiaugsmingiausių patyrimų, tarnaujant patarėju visuotinėje Vaikinių organizacijos prezidentūroje, yra matyti, kaip Aarono kunigija visame pasaulyje naudojasi Aarono kunigystės galia. Tačiau kartais su liūdesiu širdyje pastebiu, kad yra daug jaunuolių, nesuprantančių, kiek daug gero jie gali nuveikti su turima galia.

Kunigystė yra paties Dievo galia ir įgaliojimas tarnauti Jo vaikams. Ak, jei tik kiekvienas jaunuolis, kiekvienas turintis Aarono kunigystę, galėtų pilnai suvokti, kad jo kunigystė turi angelų tarnavimo raktus. Jei tik jie galėtų suprasti, kad turi šventą pareigą padėti savo draugams atrasti kelią pas Gelbėtoją. Jei tik jie žinotų, kad Dangiškasis Tėvas suteiks jiems galios aiškinti sugražintos Evangelijos tiesas taip aiškiai ir nuoširdžiai, kad kiti pajus nepaneigiamą Kristaus žodžių teisingumą.

Brangūs Bažnyčios vaikinai, leiskite jums užduoti klausimą, kuris, viliuosi, išliks jūsų širdyse visą gyvenimą. Kokią didesnę galią jūs galite įgyti žemėje nei Dievo kunigystę? Kokia galia gali būti stipresnė už galimybę padėti mūsų Dangiškajam Tėvui keičiant savo artimo gyvenimą, pagelbstint jam pakeliui į amžinąją laimę per išsivalymą nuo nuodėmių ir prasižengimų?

Kaip ir bet kuri galia, kunigystė turi būti naudojama gero darymui. Jūs pašaukti „keltis ir sušvisti“ (žr. DS 115:5), o ne slėpti savo šviesą tamsoje. Tik narsuoliai bus priskaičiuoti prie išrinktųjų. Kada naudosite savo šventos kunigystės galią, jūsų narsa ir pasitikėjimas savimi augs. Jaunuoliai, jūs žinote, jog esate geriausi tuomet, kai tarnaujate Dievui. Jūs žinote, kad esate laimingiausi tuomet, kai esate uoliai užsiėmę daryti gera. Aukštinkite kunigystės galią, būdami švarūs ir būdami verti.

Prisidedu prie Vyresniojo Džefrio R. Holando kvietimo, kuriį iš šios sakyklos išgirdote prieš šešis mėnesius. Jis sakė: „Trokštu, kad jauni ir seni vyrai, kuriems šis mūšis tarp gėrio ir blogio nėra svetimas, išitrauktų ir prabilėtų. Esame kare. ... Prašau būti stipresniais ir labiau pasišventusiais liudytojais, liudytojais ne tik prieš blogį ... , bet ir gėrio liudytojais, Evangelijos liudytojais ir

Dievo liudytojais.“ („Visi esame pašaukti“, Vyresnysis Džefris R. Holandas, *181-osios Visuotinės pusmetinės konferencijos medžiaga*, 2011 m. spalio 1 d.)

Taip, Aarono kunigija, esame kare. Ir šiame kare geriausia gynyba prieš blogį yra aktyviai skatinti teisumą. Negalite klausytis nepadorių žodžių ir apsimesti, kad negirdite. Negalite vienas ar kartu su kitais stebėti nešvankius vaizdus ir apsimesti, kad jų nematote. Negalite liestis prie nešvarių dalykų ir apsimesti, kad tai nieko tokio. Negalite būti vangūs, kuomet Šėtonas siekia sunaikinti tai, kas gera ir tyra. Vietoj to, drąsiai kovokite už jums žinomą tiesą! Kuomet girdite ar matote tai, kas laužo Viešpaties standartus, atminti kas esate – Paties Dievo armijos karys, kuriam suteikta Jo šventos kunigystės galia. Nėra geresnio ginklo nugalėti priešą, melų tėvą, nei tiesa, kuri sklis iš jūsų lūpų, kada naudosite kunigystės galią. Dauguma jūsų bendraamžių gerbs jus už jūsų drąsą ir dorumą, bet ne visi. Tačiau tai nesvarbu. Jūs įgysite Dangiškojo Tėvo pagarbą ir pasitikėjimą, nes panaudojate Jo galią, kad įvykdytumėte Jo tikslus.

Kviečiu kiekvieną Aarono kunigystės prezidentūrą vėl iškelti laisvės vėliavą ir suburti, ir vesti savo kuopas. Išnaudokite savo kunigystės galią, kviesdami aplinkinius ateiti pas Kristų per atgailą ir krikštą. Turite Dangiškojo Tėvo įpareigojimą ir galią tai daryti.

Prieš du metus lankydamasis Čilės Santjago mieste, susižavėjau Danieliumi Olate, jaunuoliu, kuris dažnai mokė kartu su misionieriais. Paprašiau jo, kad man rašytų, tad, jam leidus, norėčiau perskaityti jo neseniai atsiųsto elektroninio laiško dalį: „Man ką tik sukako šešiolika metų ir sekmadienį buvau išsventintas į kunigo pareigybę. Tą pačią dieną aš pakrikštijau draugę; ji vardu Karolina. Aš mokiau ją Evangelijos, ir ji reguliariai lankė Bažnyčią, net gavo Asmeninio tobulėjimo apdovanojimą, tačiau jos gimdytojai neleido jai pasikrikštyti iki pat tol, kol su manimi nesusipažino ir aš neįgijau jų pasitikėjimo. Ji norėjo, kad aš ją pakrikštyčiau, tad turėjo vieną mėnesį lukterėti, kol man sueis šešiolika. Man gera, kad galėjau padėti tokiam puikiam žmogui pasikrikštyti, ir esu laimingas, kad būtent aš ją pakrikštijau.“

Danielius yra tik vienas iš daugelio kitų pasaulio vaikų, gyvenančių sulig jiems patikėta Dievo galia. Kitas yra Luizas Fernandas iš Hondūro, kuris pastebėjo, kad jo draugas vaikšto pavojingu keliu. Jis pasidalino su juo savo liudijimu, kuris tiesiogine prasme išgelbėjo jo draugo gyvybę („A Change of Heart“, lds.org/youth/video). Olavo iš Brazilijos yra kitas pavyzdys. Tikras sėslusis savo namų tarnas (žr. DS 84:111) Olavo įkvėpė savo mamą vėl tapti visiškai aktyvia Bažnyčioje (žr. „Reunited by Faith“, lds.org/youth/video). Tokių ir daug kitų panašių pasakojimų galite rasti Bažnyčios jaunimui skirtame tinklapyje youth.lds.org. Tarp kitko, internetas, spauda ir kitos technologijos yra Viešpaties įrankiai, kuriuos Jis davė jums, kad padėtų jums vykdyti savo kunigystės pareigas plečiant tiesos ir dorovingumo įtaką.

Brangūs vaikinai, naudodami Aarono kunigystę mano apibūdintu būdu, jūs ruošiatės savo ateities atsakomybėms. Tačiau darote net dar daugiau nei tik tai. Kaip Jonas Krikštytojas, tas pavyzdingas Aarono kunigystę turintis žmogus, jūs taip pat ruošiate Viešpaties kelią ir lyginate Jo kelius. Kai drąsiai skelbiate atgailos ir krikšto Evangeliją, kaip tai darė Jonas, jūs ruošiate žmones Viešpaties atėjimui (žr. Mato 3:3; DS 65:1–3; 84:26–28). Jums dažnai kalbama apie jūsų didį potencialą. Na, dabar atėjo laikas tą potencialą išnaudoti, panaudoti Dievo duotus sugebėjimus laiminti kitus, išvesti juos iš nežinios į šviesą ir paruošti Viešpaties kelią.

Bažnyčia jums išleido vadovėlį „Pareiga Dievui“, kad padėtų jums mokytis ir vykdyti savo pareigas. Dažnai jį studijuokite. Atsiklaupkite, atsiribokite nuo technologijų ir siekite Viešpaties vadovavimo. Tuomet kelkitės ir naudokite Dievo galią. Aš pažadu, kad jūsų Dangiškasis Tėvas atsakys jums, kaip elgtis gyvenime ir kaip padėti kitiems.

Pacituosiu Prezidento Tomo S. Monsono žodžius: „Niekada nenuvertinkite toli siekiančios jūsų liudijimo įtakos. ... jūs galite pastebėti, kas nepastebima. Kai turite matančias akis, girdinčias ausis ir jaučiančią širdį, jūs galite ieškoti ir gelbėti savo bendraamžius.“ („Būk pavyzdys“, 2005 m. balandžio mėnesio Visuotinės konferencijos medžiaga.)

Aš liudiju jums, kad kunigystės galia yra tikra. Savo liudijimą įgijau pats, naudodamas kunigystę. Aš mačiau, kaip stebuklas po stebuklo buvo atliekami Aarono kunigystės galia. Aš mačiau angelų tarnavimo galią, kai ištikimi Aarono kunigystę turintys broliai kalba dvasios pripildytus vilties žodžius, atveriančius kitų širdis šviesos ir meilės troškimui. Jėzaus Kristaus, mūsų vadovo ir Gelbėtojo, vardu. Amen.

Mūsų tarnavimo kunigystėje *motyvas*

Prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas

Antrasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje

*Evangelijos bei kunigystės motyvų supratimas padės
suvokti viso to dievišką tikslumą.*

Branginu šią nuostabią galimybę susitikti su kunigijos broliais ir kartu su jumis džiūgauti Jėzaus Kristaus Evangelijos stebuklu ir grožiu. Leiskite pagirti jus už jūsų tikėjimą, jūsų gerus darbus ir jūsų neblėstantį teisumą.

Visi esame siejami bendro ryšio – mus visus į Dievo kunigystę išventino broliai, kuriems patikėtas šventosios kunigystės įgaliojimas ir galia. Tai anaip tol nėra nereikšmingas palaiminimas. Tai yra šventa atsakomybė.

Motyvo galia

Pastaruojų metu mažiau apie du svarbius pašaukimus, kuriuos Bažnyčioje gavau kartu su kunigyste.

Pirmąjį pašaukimą gavau būdamas diakonu. Kartu su šeima lankėme Frankfurto skyrių Vokietijoje. Tame mažame skyriuje buvome palaiminti matydami daug nuostabių žmonių. Vienas jų buvo mūsų skyriaus prezidentas Brolis Landšulcas. Labai juo žavėjausi, nors jis ir atrodydavo šiek tiek per rimtas, per oficialus ir dažniausiai dėvėjo tamsų kostiumą. Prisimenu, kaip paauglystėje su savo draugais juokaudavome dėl savo skyriaus prezidento senamadiškumo.

Šiandien šie prisiminimai man sukelia juoką, nes labai tikėtina, kad šiuolaikinis Bažnyčios jaunimas tą patį galvoja apie mane.

Vieną sekmadienį Prezidentas Landšulcas panoro su manimi pasikalbėti. Pirmiausia pamaniau: „Ką blogo padariau?“ Mintyse greitai pergalvojau daug dalykų, dėl kurių galėjau būti įkvėptai iškviestas skyriaus prezidento pokalbiui su diakonu.

Prezidentas Landšulcas pasikvietė mane į nedidelę klasę – mūsų maldos namuose nebuvo atskiro kabineto skyriaus prezidentui – kur jis pašaukė mane tarnauti diakonų kvorumo prezidentu.

„Tai svarbios pareigos“, – tarė jis, o tada neskubėdamas paaiškino kodėl. Jis paaiškino, ko jis ir Viešpats iš manęs tikisi ir kaip galiu sulaukti pagalbos.

Neprisimenu visko, ką jis tuomet man sakė, bet gerai prisimenu, kaip jaučiausi. Jam bekalbant mane užliejo šventa, dieviška Dvasia. Jutau, kad tai tikrai yra Gelbėtojo Bažnyčia. Taip pat jutau, kad mane pašaukti jį įkvėpė Šventoji Dvasia. Pamenu, kad po pokalbio iš tos nedidukės klasės išėjau gerokai užteljęs.

Nuo tos dienos praėjo beveik 60 metų, bet aš vis dar branginu tuos pasitikėjimo ir meilės jausmus.

Galvodamas apie šią istoriją bandžiau prisiminti, kiek tuo metu mūsų skyriuje buvo diakonų. Jei atmintis neapgauna, tai manau, kad buvo tik du. Nors gali būti, kad ir tai labai perdėtai pasakyta.

Bet iš tikrųjų man buvo nesvarbu, ar buvo vienas, ar tuzinas diakonų. Jaučiausi pagerbtas ir norėjau tarnauti kaip įmanoma geriau, kad nenuvilčiau nei savo skyriaus prezidento, nei Viešpaties.

Dabar pagalvoju, kad tas prezidentas galėjo mane toms pareigoms pašaukti visai neteikdamas tam didelės reikšmės. Mane pašaukti naujuoju diakonų kvorumo prezidentu jis galėjo ir kur nors koridoriuje arba per kokį nors kunigijos susirinkimą.

Tačiau jis skyrė man laiko ir padėjo suprasti, ne tik *ką* turėjau daryti savo naujame pašaukime, bet, kas buvo kur kas svarbiau, *kodėl* turėjau tai daryti, t. y. tų darbų motyvą.

To niekada neužmiršiu.

Šio pasakojimo tikslas nėra parodyti, kaip Bažnyčioje pašaukti narius (nors tai tikrai gera pamoka, kaip tinkamai tai daryti). Dalinuosi ja todėl, kad man tai yra pavyzdys apie tai,

kaip kunigijos vadovai gali galingai motyvuoti, kaip sužadinti dvasią ir įkvėpti veikti.

Mes turime nuolat prisiminti tas amžinas priežastis, dėl kurių mums įsakyta veikti. Pagrindiniai Evangelijos principai turi būti mūsų gyvenimo audeklo dalimi, ir kartais tai gali reikšti, kad jų mokytis prireiks vėl ir vėl. Tai nereiškia, kad šis procesas turi būti rutiniškas ir nuobodus. Priešingai, mokydami esminių Evangelijos principų namuose ar Bažnyčioje, padarykime, kad entuziazmo dėl Evangelijos liepsna bei liudijimo ugnis įneštų šviesos, šilumos ir džiaugsmo tiems, kuriuos mokome.

Visi – nuo neseniai išventinto diakono iki jau seniai išventinto aukštojo kunigo – turime sąrašus *darytinų darbų*, kuriuos turime atlikti eidami savąsias kunigystės pareigas. Tas sąrašas yra svarbus ir neturėtume jo ignoruoti. Tačiau tik per tarnavimo kunigystėje *motyvą* mes galime pajusti užsidegimą, aistrą ir kunigystės galią.

Darytini darbai kunigystės tarnystėje moko mus ką daryti. Tų darbų *motyvas* įkvėpia mūsų sielą.

Darytini darbai informuoja, bet tų darbų *motyvas* – transformuoja.

„Gerų“ darytinų darbų gausumas

Kitas pašaukimas kunigystėje, apie kurį galvojau, man teko po daugelio metų, kai jau turėjau savo šeimą. Buvome sugrižę vėl gyventi Frankfurte, Vokietijoje; tuomet buvau neseniai paaukštintas darbo pareigose, o tai reikalavo daugiau laiko ir dėmesio. Tokiu užimtu gyvenimo metu Vyresnysis Džozefas B. Virtlinas pašaukė mane būti kuolo prezidentu.

Pokalbyje su juo dėl pašaukimo galvojau apie daugelį dalykų, o ypač apie tai, kur rasiu laiko vykdyti tokį pašaukimą. Nors jaučiausi nuolankiai ir pagerbtas dėl tokio pašaukimo, bet minutėlę sudvejojau, ar galėsiu jį priimti. Bet ir toji abejonė greitai dingo, nes žinojau, kad Vyresnįjį Virtliną pašaukė Dievas ir kad jis darė Viešpaties darbą. Man neliko nieko kito, kaip priimti pašaukimą.

Būna dienų, kai į nežinią turime žengti tikėdami, pasikliaudami, kad Dievas, žengus pirmą žingsnį, ves mus tvirtu grindiniu po kojomis. Būtent todėl su džiaugsmu priėmiau tą pašaukimą ir žinojau, kad Dievas manimi pasirūpins.

Tomis dienomis, kai tik pradėjau eiti kuolo prezidento pareigas, turėjome privilegiją būti mokomi vienu geriausių mokytojų ir vadovų Bažnyčioje – tokių vyrų kaip Vyresnysis Raselas M. Nelsonas ir Prezidentas Tomas S. Monsonas, atvykusių į mūsų kraštą. Jų mokymai buvo lyg rasa iš dangaus ir įkvėpimas mums. Aš vis dar turiu tuos užrašus, kuriuos rašiau tų mokymų metu. Tie Broliai mums parodė *viziją* apie tai, ką reiškia kurti Dievo karalystę per asmeninių liudijimų stiprinimą ir šeimų stiprinimą. Jie padėjo suprasti, kaip konkrečiomis aplinkybėmis ir konkrečiu laiku galime pritaikyti Evangelijos tiesą ir principus. Kitaip tariant, įkvėpti vadovai padėjo mums suprasti Evangelijos *motyvus*, tad turėjome pasirinkti rankoves ir kibti į darbą.

Netrukus supratome, kad kuolo prezidentūra galėtų nuveikti daug darbų; tiek daug, kad jei nebūtume įkvėptai susidėlioję prioritetų, tai būtume pražiopsoję pačius svarbiausius darbus. Atsirado dėl pirmumo besivaržančių dalykų, nukreipiančių mūsų dėmesį nuo Brolių parodytos vizijos. Buvo daug „gerų“ darytinių darbų, bet ne visi jie buvo svarbiausi.

Išmokome svarbią pamoką: pats darbų gerumas nebūtinai turi būti priežastimi eikvoti savo laiką ir išteklius. Mūsų veiklos, iniciatyvos ir planai turi būti įkvėpti ir pagrįsti tarnavimo kunigystėje *motyvu*, o ne tik kokia nors prašmatnia momentine mada. Kitaip mes blaškysimės, sekinsime savo energiją, įsisuksime į savo pačių hobių, dvasinius ar materialius interesus, bet taip tik atitolsime nuo mokinytės esmės.

Broliai, visi žinome, kad turime save disciplinuoti, jei norime išlikti dėmesingi tiems dalykams, kurie geriausiai ugdo meilę Dievui ir artimui, pagyvina santuokas, sustiprina šeimas ir stato Dievo karalystę žemėje. Lyg kokį vaismedį su daug šakų ir gausia lapija, mūsų gyvenimą irgi reikia reguliariai genėti, kad užtikrintumėme tinkamą savo energijos ir laiko panaudojimą vykdant tikrąją tikslą – duoti gerą tarnavimo mūsų Viešpačiui vaisių!¹

Jūs nepalikti vieni

Tai kaip žinoti ką rinktis? Už pasirinkimą atsakome patys. Tačiau mums įsakyta dėl to stropiai studijuoti Raštus, įsiklausyti į pranašų žodžius ir su tikėjimu dėl to rimtai, atsidavusiai melstis.

Broliai, Dievas yra ištikimas. Per Šventąją Dvasią mūsų protams ir širdims Jis pasakys, kurį kelią rinktis kiekvienu konkrečiu savo gyvenimo momentu.

Jei mūsų širdis tyra, jei siekiame ne savo šlovės, o Visagalio Dievo šlovės, jei siekiame vykdyti Jo valią, jei trokštame laiminti savo šeimą ir artimą – tai kelyje mes nebūsime palikti vieni. Prezidentas Monsonas mums dažnai primena: „Kai vykdome Viešpaties darbą, turime teisę į Viešpaties pagalbą.“²

Dangiškasis Tėvas „[eis] prieš jūsų veidą. [Jis bus] jūsų dešinėje ir jūsų kairėje, ir [Jo] Dvasia bus jūsų širdyse, ir [Jo] angelai aplink jus, kad jus palaikytų“³.

Veikimo galia

Mano brangūs broliai, dangiškos palaimos už tarnystę kunigystėje išsilieja tada, kai stropiai veikiame, noriai aukojamės ir trokštame daryti tai, kas teisinga. Būkime tie, kurie veikia, o ne tie, kurie veikiami. Pamokslavimas yra gerai, bet pamokslai, kurie neveda prie veiksmo, yra lyg laužas be šilumos arba troškulio nemalšinantis vanduo.

Tik per doktrinos pritaikymą auga gryninančioji Evangelijos liepsna, o kunigystės galia įžiebia mūsų sielas.

Tomas Edisonas, žmogus, kuris pasaulį nutvieskė švytinčia elektros šviesa, pasakė, kad „idėjos vertė slypi jos panaudojamume“⁴. Panašiai ir su Evangelijos doktrina – ji tampa vertinga tik tuomet, kai ją naudojame.

Neturime leisti, kad kunigystės doktrinos skurstų mūsų širdyse ir nebūtų pritaikytos mūsų gyvenime. Jei yra kokia nors santuoka ar šeima – galbūt net mūsų pačių – kurią reikia gelbėti, nelaukime sudėję rankas. Dėkokime Dievui už laimės planą, į kurį įeina tikėjimas, atgaila, atleidimas ir vis naujos pradžios. Jei taikysime kunigystės doktrinas, tai mes, vyrai, tėvai ir sūnūs, galėsime išnaudoti kunigystės *motyvą* bei jo galią atgaivinant ir apsaugant amžinųjų šeimų grožį ir šventumą.

Visuotinė konferencija visada yra geras laikas tiek klausytis, tiek ir veikti. Tad būkime „žodžio vykdytojai, o ne vien klausytojai“⁵. Broliai, kviečiu jus apmąstyti Dievo tarnų žodžius, išsakytus šį savaitgalį. Tada klaupkitės ant kelių. Paprašykite Dievo, mūsų Dangiško Tėvo, apšviesti jūsų protą ir paliesti jūsų širdį. Melskite Dievo, kad jis vestų jus kasdieniame gyvenime,

vykdant pareigas Bažnyčioje bei konkrečiuose iššūkiuose. Sekite Dvasios mokymais – neatidėliokite to. Jei visa tai darysite, pažadu, kad Viešpats nepaliks jūsų vienu kelyje.

Ir toliau būkite kantrūs

Žinome, kad nepaisant mūsų gerų ketinimų, ne viską pavyksta padaryti pagal planą. Klystame tiek gyvenime, tiek tarnaudami kaip kunigai. Kartais mes suklumpame ir nuviliame.

Kai Viešpats pataria mums „kantriai [tęsti], kol [būsime] ištobulinti“⁶, Jis leidžia suprasti, kad tam prireiks laiko ir atkaklumo. Evangelijos bei kunigystės *motyvu* supratimas padės suvokti viso to dievišką tikslumą. Tai mus sustiprins ir motyvuos daryti gerus darbus, net kai jie yra sunkūs. Jei nenukrypsime nuo pagrindinių gyvenimo pagal Evangeliją principų, tai būsime palaiminti aiškumu, išmintimi ir vadovavimu.

„Argi mes neisime pirmyn tokiame svarbiame reikale?“⁷
Taip, broliai, mes eisime!

Jei vadovausimės Šventąja Dvasia, tai klaidos mus pamokys. Jei suklupsime, galėsime pakilti. Jei nusilpsime, galėsime eiti toliau. Mes niekada nedvejosime; mes niekada nepasiduosime.

Lyg galingoji amžinosios Dievo kunigystės brolija mes pakilsime, suremsime pečius, susitelksime į sugražintosios Jėzaus Kristaus Evangelijos principus ir pasišventę, su meile dėkodami tarnausime savo Dievui ir artimui.

Dievas gyvas!

Mano brangūs broliai, liudiju jums šiandien, kad Dievas Tėvas ir Jo Sūnus Jėzus Kristus yra gyvi. Jie yra tikri! Jie egzistuoja!

Jūs nepalikti vieni. Jūs rūpите Tėvui Danguje, Jis trokšta jus laiminti ir išlaikyti teisme.

Tikrai žinokite, kad Dievas ir šiais laikais kalba žmonijai. Jis prabils jums!

Pranašas Džozefas Smitas matė tai, ką jis sakė matęs. Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia į žemę buvo sugražinta Visagalio Dievo galia ir įgaliojimu.

Meldžiu, kad mes, Jo kunigystės turėtojai, niekada nepamirštume mūsų tarnavimo kunigystėje *motyvo* ir

naudotumėmės sugrąžintosios Evangelijos principais, nes jie keičia gyvenimus tų žmonių, kuriems tarnaujame.

Jei taip darysime, tai begalinė Apmokėjimo galia mūsų dvasią ir charakterį valys, grynins ir taurins tol, kol tapsime tokiais vyrais, kokiais turime tapti. Apie tai liudiju šventu Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Mato 7:18.
2. Tomas S. Monsonas, „Išmokti, daryti, būti“, 2008 m. spalio Visuotinės konferencijos medžiaga.
3. Doktrinos ir Sandorų 84:88.
4. Thomas Edison, in Elbert Hubbard, *Little Journeys to the Homes of Good Men and Great, Book 2* (1910), p. 155.
5. Jokūbo 1:22.
6. Doktrinos ir Sandorų 67:13.
7. Doktrinos ir Sandorų 128:22.

Sandorą priėmusios šeimos

Prezidentas Henris B. Airingas

Pirmasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje

Jūsų šeimai nėra ir nebus nieko svarbesnio už užantspaudavimo palaiminimus.

Esu dėkingas už tai, kad galiu būti su jumis šiame susirinkime, į kurį yra pakviesti visi turintieji Dievo kunigyستę žemėje. Esame palaiminti Prezidento Tomo S. Monsono pirmininkavimu. Kaip Bažnyčios Prezidentas, jis yra vienintelis gyvas žmogus, atsakingas už šeimų užantspaudavimo ir visų tų kunigyستės apeigų, reikalingų pasiekti amžinąjį gyvenimą – didžiausią dovaną iš visų Dievo dovanų, raktus.

Šį vakarą klausosi vienas tėvas, kuris grįžo iš neaktyvumo, nes visa širdimi nori tos dovanos patikinimo. Jiedu su žmona myli abu savo vaikus, berniuką ir mergytę. Kaip ir kiti gimdytojai jis gali numatyti dangišką laimę, skaitydamas šiuos žodžius: „Ir tie patys santykiai, kurie yra tarp mūsų čia, bus tarp mūsų ir ten, tik jie bus sujungti su amžinąja šlove, kuria dabar negalime mėgautis.“¹

Tas šį vakarą su mumis besiklausantis tėvas žino kelią, vedantį į ta šlovingą tikslą. Jis nėra lengvas. Jis jau tai žino. Jis pareikalavo tikėjimo Jėzumi Kristumi, gilios atgailos ir jo širdies pasikeitimo, įvykusio maloniam vyskupui padedant jam pajauti meilingą Viešpaties atleidimą.

Nuostabūs pasikeitimai tęsėsi jam nuvykus į šventyklą gauti endaumento, kurį Viešpats išaiškino tiems, kuriuos apdovanojo galia pirmojoje šio Evangelijos laikotarpio šventykloje. Tai buvo Kirtlande, Ohajuje. Viešpats apie tai sakė:

„Tam aš daviau jums įsakymą, kad turite keliauti į Ohajų; ir ten aš jums duosiu savo įstatymą; ir ten būsite apdovanoti galia iš aukštybių;

ir iš ten... nes aš laikau paruošęs didelį darbą, nes Izraelis bus išgelbėtas, ir aš vesiu juos, kur panorėsiu, ir jokia galia nesustabdys mano rankos.“²

Mano neseniai suaktyvinto draugo ir visos kunigijos laukia didis darbas – vesti į išgelbėjimą tą Izraelio dalį, už kurią esame ar būsime atsakingi – savo šeimas. Mano draugas ir jo žmona žinojo, kad tam reikia būti užantspauduotiems Melchizedeko kunigystės galia Dievo šventoje šventykloje.

Jis paprašė manęs atlikti užantspaudavimą. Jiedu su žmona norėjo, kad tai būtų atlikta kuo greičiau. Bet, artėjant visuotinei konferencijai, būdamas labai užimtas paprasčiau, kad pora ir jų vyskupas suderintų tinkamą laiką su mano sekretoriumi.

Įsivaizduokite, kaip nustebau ir apsidžiaugiau, kada tas tėvas bažnyčioje pasakė man, kad užantspaudavimas paskirtas balandžio 3 dieną. Tą dieną, 1836 metais, į Kirtlando šventylą buvo atsiųstas Elija, perkeltasis pranašas, kad Džozefui Smitui ir Oliveriui Kauderiui suteiktų užantspaudavimo galią. Tie raktai yra Bažnyčioje dabar ir liks iki laiko pabaigos.³

Tai tas pat dieviškas įgaliojimas, kurį Viešpats suteikė Petru, pažadėdamas: „Tau duosiu dangaus karalystės raktus; ką tu suriši žemėje, bus surišta ir danguje, ir ką atriši žemėje, bus atrišta ir danguje.“⁴

Elijos sugrįžimas palaimino visus, turinčius kunigystę. Vyresnysis Haroldas B. Ly tai išaiškino visuotinėje konferencijoje, cituodamas Prezidento Džozefo Fildingo Smito žodžius. Atidžiai klausykite: „Aš turiu kunigystę; jūs, čia esantys broliai, turite kunigystę; mes gavome Melchizedeko kunigystę, kurią turėjo Elija bei kiti pranašai, o taip pat Petras, Jokūbas ir Jonas. Tačiau, nors ir turime įgaliojimą krikštyti, nors turime įgaliojimą uždėti rankas Šventosios Dvasios dovanai suteikti, išventinti kitus ir visa tai daryti, tačiau, neturėdami užantspaudavimo galios, negalime nieko, nes tai, ką darytume, negaliojūt.“

Prezidentas Smitas tęsė:

„Aukštesniosios apeigos, didesni palaiminimai, kurie privalomi išaukštinimui Dievo karalystėje, ...gali būti gaunami tam tikrose vietose. [...] Joks žmogus neturi teisės to atlikti, negavęs įgaliojimo tai daryti iš raktus turinčio žmogaus. [...]

Žemėje nėra žmogaus, turinčio teisę eiti ir atlikti bet kokias Evangelijos apeigas, jei to nesankcionuoja Bažnyčios Prezidentas, turintis raktus. Jis davė mums įgaliojimą; jis mūsų kunigystei suteikė užantspaudavimo galią, nes jis turi tuos raktus.“⁵

Tą patį patvirtino prezidentas Boidas K. Parkeris, rašydamas apie užantspaudavimo galią. Žinojimas, kad tie žodžiai tiesa, guodžia mane, kaip ir tą šeimą, kurią užantspauduosiu balandžio 3 dieną: „Petras turėjo gauti tuos raktus. Jis turėjo gauti užantspaudavimo galią, tą įgaliojimą surišti (užantspauduoti) arba atrišti žemėje, kad tai įvyktų danguje. Šie raktai priklauso Bažnyčios Prezidentui – pranašui, regėtojui ir apreiškėjui. Toji šventa užantspaudavimo galia dabar yra Bažnyčioje. Suvokiantiems šio įgaliojimo svarbą nėra nieko už jį vertingesnio. Nėra nieko, kas būtų artimiau prižiūrima. Vienu metu žemėje yra palyginti nedaug žmonių, turinčių užantspaudavimo galią – kiekvienoje šventykloje yra brolių, kuriems ji suteikta. Niekas negali gauti jos kitaip, kaip tik per pranašą, regėtoją ir apreiškėją bei Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios Prezidentą.“⁶

Atėjus Elijai, ne tik buvo duota galia kunigystei, bet ir turėjo būti atgręžtos širdys: „Elijos dvasia, galia ir pašaukimas glūdi tame, kad jums suteikiama galia turėti Melchizedeko kunigystės ir Dievo karalystės žemėje pilnatvės apreiškimų, apeigų, pranašavimų, galių ir endaumentų raktus; ir gauti, priimti bei atlikti visas Dievo karalystei priklausančias apeigas, net iki tėvų širdžių atgręžimo į vaikus, o vaikų širdžių – į tėvus, netgi esančių danguje.“⁷

Mano draugas ir jo šeima jau patyrė tą širdies atsigręžimo jausmą. Jūs galėjote jį patirti šiame susirinkime. Jūs galėjote įsivaizduoti, kaip aš įsivaizdavau, savo tėvo arba motinos veidą. Tai galėjo būti brolis arba sesuo. Tai galėjo būti dukra arba sūnus.

Jie gali būti dvasių pasaulyje arba tolimuose žemynuose. Tačiau jausmas, kad ryšiai su jais yra tikri, nes esate ar galite būti surišti su jais per kunigystės apeigas, kurias gerbs Dievas, atnešė džiaugsmą.

Melchizedeko kunigystę turintys tėvai iš užantspauduotų šeimų buvo mokomi, ką turi daryti. Jūsų šeimai nėra ir nebus nieko svarbesnio už užantspaudavimo palaiminimus. Nėra nieko

svarbiau, kaip gerbti Dievo šventykloje sudarytas ar būsimas savo santuokos ir šeimos sandoras.

Kaip tai daryti, yra aišku. Šventoji Pažado Dvasia per mūsų paklusnumą ir pasiaukojimą turi užantspauduoti mūsų šventyklos sandoras, kad jos išsipildytų ateinančiame pasaulyje. Prezidentas Haroldas B. Ly, cituodamas Melviną Dž. Balardą, paaiškino, ką reiškia būti užantspauduotiems Šventąja Pažado Dvasia: „Galime apgauti žmones, bet negalime apgauti Šventosios Dvasios, ir mūsų palaiminimai nebus amžini, jei nebus užantspauduoti ir Šventąja Pažado Dvasia. Šventoji Dvasia perskaito žmonių mintis bei širdis ir suteikia užantspauduojantį patvirtinimą virš jų galvų ištartiems palaiminimams. Tuomet tai yra surišama, patvirtinama ir įsigalioja.“⁸

Kada mudu su seserimi Airing buvome užantspauduoti Jutos Logano šventykloje, tada nesuvokiau visos to pažado prasmės. Aš vis dar stengiuosi suprasti viską, ką tai reiškia, nors mudu su žmona beveik prieš 50 metų, mūsų santuokos pradžioje, nusprendėme, kiek galėdami kviesti Šventąją Dvasią į savo gyvenimus ir į mūsų šeimą.

Būdamas jaunas tėvas, užantspauduotas šventykloje, ir su širdimi, atgręžta į savo žmoną ir jauną šeimą, pirmą kartą sutikau Prezidentą Džozefą Fildingą Smitą. Pirmosios Prezidentūros tarybos kambaryje, kur buvau pakviestas, man atėjo nenuginčijamas patvirtinimas, kada Prezidentas Haroldas B. Ly, kalbėdamas apie šalia jo sėdintį Prezidentą Smitą, manęs paklausė: „Ar tiki, kad šitas vyras galėtų būti Dievo pranašas?“

Prezidentas Smitas buvo ką tik atėjęs į kambarį ir dar netaręs nė žodžio. Esu amžiams dėkingas, jog dėl to, kas nuskambėjo mano širdyje, galėjau tvirtai atsakyti: „Aš žinau, kad jis yra pranašas.“ Ir žinojau taip aiškiai, kaip žinau, jog saulė šviečia, kad jis turėjo užantspauduojančią kunigystės galią visai žemei.

Tas potyris man ir mano žmonai jo žodžiams suteikė didžią galią, kada 1972 m. balandžio 6 d. visuotinės konferencijos sesijoje Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas davė tokį nurodymą: „Viešpats nori, kad šeimos vienetas būtų stiprinamas ir išsaugojamas. Meldžiame tėvų, kaip šeimos galvų, užimti savo teisėtą vietą. Prašome, kad motinos palaikytų ir remtų savo vyrus ir būtų šviesa savo vaikams.“⁹

Leiskite pasiūlyti keturis dalykus, ką galite daryti kaip kunigystę turintis tėvas, kad pakeltumėte ir vestumėte savo šeimą namo vėl būti su Dangiškuoju Tėvu ir Gelbėtoju.

Pirma, įgykite ir išlaikykite tikrą liudijimą, kad su mumis yra kunigystės raktai ir juos turi Bažnyčios Prezidentas. Kasdien melskitės dėl to. Atsakymas ateis, atnešdamas padidėjusį pasiryžimą vesti savo šeimą su vilties kupinu jausmu, ir padės patirti daugiau laimės savo tarnystėje. Būsime džiugesni ir optimistiškesni, didesnė palaima savo žmonai ir šeimai.

Antras reikalavimas: mylėkite savo žmoną. Prireiks tikėjimo ir nuolankumo, kad gyvenimo sunkumuose galėtumėte jos poreikius iškelti virš savųjų. Jūsų pareiga aprūpinti ir puoselėti šeimą ir ją, tuo pat metu tarnaujant kitiems. Kartais tai gali pareikalauti visos jūsų turimos energijos ir jėgų. Amžius ir ligos gali padidinti jūsų žmonos poreikius. Pažadų jums, kad jeigu net tada pasirinksite jos poreikius iškelti virš savųjų, jūsų meilė jai augs.

Trečia, įpareigokite visą šeimą mylėti vienas kitą. Prezidentas Ezra Taftas Bensonas mokė:

„Žvelgiant iš amžinosios perspektyvos, išgelbėjimas yra šeimos reikalas. [...]

Labiau už bet ką vaikams reikia žinoti ir jausti, kad jie yra mylimi, reikalingi ir vertinami. Juos reikia dažnai tuo įtikinėti. Žinoma, tą vaidmenį turi atlikti gimdytojai, bet dažniausiai motinos tai daro geriausiai.“¹⁰

Dar vienas svarbus jausmo, kad esi mylimas, šaltinis – tai meilė, jaučiama iš kitų vaikų šeimoje. Nuolatinis brolių ir seserų rūpinimasis vieni kitais bus įmanomas tik su nepaliaujamomis gimdytojų pastangomis ir Dievo pagalba. Iš savo šeimos gyvenimo žinote, kad tai tiesa. Ir tai nuolat patvirtina Mormono Knygoje aprašyti šeimyniniai konfliktai, su kuriais susidūrė Lehis ir jo žmona Sarija.

Galime vadovautis jų patirta sėkme. Jie taip gerai mokė Jėzaus Kristaus Evangelijos ir darė tai taip nepaliaujamai, kad vaikų ir netgi kai kurių palikuonių širdys iš kartos į kartą buvo suminkštintos Dievui ir vienas kitam. Pavyzdžiui, Nefis ir kiti rašė ir tiesė pagalbos ranką šeimos nariams, kurie buvo jų priešai.

Kartais Dvasia suminkštindavo tūkstančių žmonių širdis ir neapykantą pakeisdavo meile.

Tai, kaip vadovaujame šeimos maldoms ir šeimos laikui, tokiam kaip šeimos namų vakarai, gali būti vienas iš būdų, kaip galite pakartoti tėvo Lechio sėkmę. Suteikite vaikams progų melstis dėl kitų, esančių maldos rate, kuriems reikia palaimų. Nedelskite, pastebėję nesantarvės užuomazgas, ir neleiskite, kad nesavanaudiško tarnavimo, ypač vieni kitiems, apraiškos liktų nepastebėtos. Kada jie vieni dėl kitų melsis ir vieni kitiems tarnaus, širdys bus suminkštintos ir atgręžtos vienos į kitą ir į jų gimdytojus.

Ketvirta galimybė Viešpaties būdu vadovauti savo šeimai pasitaiko, kada prireikia drausminimo. Mes galime vykdyti savo pareigą pataisyti Viešpaties būdu ir tada vesti savo vaikus link amžinojo gyvenimo.

Jūs prisiminsite žodžius, bet turbūt nebūsime matę, kaip jie veikia Melchizedeko kunigystę turinčiam asmeniui ruošiant savo šeimą gyventi patiriant tokius santykius, kokie bus celestialinėje karalystėje. Prisimenate tuos žodžius. Jie taip gerai žinomi:

„Jokia galia ar įtaka negali, arba neturi, būti palaikoma kunigyste kitaip kaip tik įtikinimu, didžiu kantrumu, gerumu, romumu ir neveidmainiška meile,

maloningumu ir tyru žinojimu, kurie didžiai išplečia sielą be veidmainystės ir klastos, –

tinkamu laiku, kai įkvepia Šventoji Dvasia, griežtai papeikiant, o po to parodant dar didesnę meilę tam, kurį papeikei, kad jis nelaikytų tavęs savo priešu;

kad jis žinotų, jog tavo ištikimybė stipresnė už mirties raiščius.“¹¹

Tada mums, tėvams Sionėje, ateina didžiai vertingas pažadas: „Šventoji Dvasia bus tavo nuolatinė bendražygė, ir tavo skeptras bus nekintantis teismo ir tiesos skeptras; ir tavo viešpatavimas bus nesibaigiantis viešpatavimas, ir be prievartos jis plūs į tave per amžių amžius.“¹²

Mums tai yra aukštas standartas, bet, kada su tikėjimu suvaldome savo pyktį ir sutvardome savo išdidumą, Šventoji Dvasia suteikia Savo patvirtinimą ir šventi pažadai bei sandoros tampa neabejotini.

Jums tai pavyks per tikėjimą, kad Viešpats sugrąžino kunigystės raktus, kurie vis dar yra pas mus, per tikrą meilės ryšį su savo žmona, Viešpačiui padedant, atgręžti jūsų vaikų širdis vienas į kitą ir į jų gimdytojus, ir per meilę, vedančią jus pataisyti ir paskatinti Dvasią kviečiančiu būdu.

Žinau, kad Jėzus yra Kristus ir mūsų Gelbėtojas. Liudiju, kad šiandien Prezidentas Tomas S. Monsonas turi visus kunigystės raktus žemėje. Myliu ir palaikau jį. Myliu ir meldžiuosi už jus. Šventu Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Doktrinos ir Sandorų 130:2.
2. Doktrinos ir Sandorų 38:32–33.
3. Žr. Joseph Fielding Smith, *Sealing Power and Salvation*, Brigham Young University Speeches of the Year (Jan. 12, 1971), speeches.byu.edu.
4. Mato 16:19.
5. Harold B. Lee, iš Conference Report, Oct. 1944, p. 75.
6. Boydas K. Parkeris, „Šventoji šventykla“, *Liahona and Ensign*, Oct. 2010, p. 34.
7. *Bažnyčios prezidentų mokymai*. Džozefas Smitas (2010), p. 299–300.
8. Melvin J. Ballard, quoted by Harold B. Lee, iš Conference Report, Oct. 1970, p. 111.
9. Joseph Fielding Smith, „Counsel to the Saints and to the World“, *Ensign*, July 1972, p. 27.
10. Ezra Taft Benson, „Salvation—a Family Affair“, *Tambuli*, Nov. 1992, 3, 4; *Ensign*, July 1992, p. 2, 4. | v11
11. Doktrinos ir Sandorų 121:41–44.
12. Doktrinos ir Sandorų 121:46.

Norintys ir verti tarnauti

Prezidentas Tomas S. Monsonas

Stebuklų nutinka visur, kur kunigystė yra suprantama, jos galia yra gerbiama ir tinkamai naudojama ir pasitelkiamas tikėjimas.

Mano mylimi broliai, kaip gera vėl su jumis susitikti. Kai dalyvauju visuotiniame kunigijos susirinkime, aš visuomet apmąstau kelių kilnių Dievo vadovų mokymus, išsakytus visuotiniuose Bažnyčios kunigijos susirinkimuose. Dauguma jau gavo savo amžiną atlygį, bet dėl savo švytinčio proto, dėl savo gilios sielos ir širdies šilumos jie mums davė įkvėptus pamokymus. Šį vakarą pasidalinsiu keliais jų mokymais apie kunigystę.

Iš Pranašo Džozefo Smito: „Kunigystė – tai nesibaigiantis principas. Ji egzistavo su Dievu nuo amžinybės ir egzistuos iki amžinybės, be dienų pradžios ir metų pabaigos.“¹

Iš Prezidento Vilfordo Vudrafo žodžių mokomės: „Šventoji kunigystė yra kanalas, per kurį Dievas bendrauja ir sprendžia reikalus su žmonėmis žemėje; o dangaus pasiuntiniai, kurie lankėsi žemėje ir bendravo su žmogumi, yra vyrai, kurie dar būdami kūne turėjo ir gerbė kunigystę; ir viskas, ką Dievas padarė dėl žmogaus išgelbėjimo nuo pat žmogaus atėjimo į žemę iki pasaulio išpirkimo, buvo padaryta ir bus daroma amžinosios kunigystės dėka.“²

Prezidentas Džozefas F. Smitas toliau aiškino: „Kunigystė yra ... vyrui suteikta Dievo galia, per kurią, Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios vardu, žemėje jis gali teisėtai veikti vardan žmonijos šeimos išgelbėjimo; šis įgaliojimas įgyjamas ne savavališkai ar skolinantis jį iš jau mirusių ir išėjusių kartų, šis

įgaliojimas šiomis mūsų dienomis žmogui ateina per tarnaujančius angelus ir dvasias iš aukščiau, *tiesiai iš Visagalio Dievo akivaizdos*.“³

Ir galiausiai Prezidentas Džonas Teiloras: „Kas yra kunigystė? ... Tai Dievo valdžia tiek žemėje, tiek ir danguje, nes būtent per šią galią, jėgą ar principą valdoma viskas, kas yra žemėje ir danguje, ir šia galia viskas paremta bei išlaikoma. Per ją viskas valdoma – vadovaujama viskam – viskas išlaikoma – ir su ja susiję viskas, su kuo yra siejamas Dievas ir tiesa.“⁴

Kokie mes palaiminti, kad čia esame šiomis paskutiniosiomis dienomis, kada Dievo kunigystė yra žemėje. Kokie privilegijuoti mes esame, kad turime šią kunigystę. Kunigystė yra ne tiek dovana, kiek pavedimas tarnauti, privilegija pakylėti ir proga laiminti kitų žmonių gyvenimus.

Su šiomis galimybėmis ateina atsakomybės ir pareigos. Man labai patinka ir branginu kilnųjį žodį *pareiga* ir viską, kas su juo susiję.

Eidamas vienokias ar kitokias pareigas, vienokiomis ar kitokiomis aplinkybėmis kunigijos susirinkimuose lankausi jau 72 metus – nuo tada, kai būdamas 12 metų buvau išventintas į diakonus. Laikas tikrai žingsniuoja į priekį. Pareiga irgi nuo jo neatsilieka. Pareiga nei blėsta, nei mažėja. Katastrofiškai konfliktai ateina ir praeina, bet karas dėl žmonių sielų neatslūgsta. Lyg trimito šauksmas jus, mane ir visur esančią kunigiją pasiekia šis Viešpaties žodis: „Todėl tegul dabar kiekvienas vyras mokosi savo *pareigų* ir kuo stropiausiai darbuotis pareigybėje, kurion paskirtas.“⁵

Šis pareigos šauksmas atėjo Adomui, Nojui, Abraomui, Mozei, Samueliui, Dovydui. Jis atėjo Pranašui Džozefui Smitui ir kiekvienam iš jo įpėdinių. Šis pareigos šauksmas atėjo berniukui Nefiui, kuriam per jo tėvą Lehį Viešpats nurodė su savo broliais sugrįžti Jeruzalėn ir iš Labano paimti skaitvario plokšteles. Nefio broliai murmėjo, sakydami, kad iš jų prašoma sunkaus dalyko. Koks buvo Nefio atsakymas? Jis tarė: „Aš eisiu ir padarysiu tai, ką Viešpats įsakė, nes žinau, kad Viešpats neduoda įsakymų žmonių vaikams, neruošdamas jiems kelio atlikti tai, ką jis jiems įsako.“⁶

Kai tas šauksmas ateina jums ir man, kaip mes reaguojame? Ar mes murmame, kaip tai darė Lamanas ir Lemuelis, sakydami „sunku yra tai, ko pareikalavai iš mūsų“?⁷ O gal kartu su Nefiu asmeniškai pareiškiamo: „Eisiu. Padarysiu.“? Ar norėsime tarnauti ir paklusti?

Kartais Dievo išmintis atrodo kvaila arba pernelyg sunki. Tačiau viena iš didingiausių ir vertingiausių pamokų, kurią galime išmokyti žemiškame gyvenime, yra ta, kad kai Dievas kalba, o žmogus paklūsta, tas žmogus visuomet bus teisus.

Kai galvoju apie žodį *pareiga* ir kaip savo pareigos vykdymas gali praturtinti mūsų ir kitų gyvenimus, aš prisimenu šiuos garsaus poeto ir rašytojo žodžius:

*„Miegodamas sapnavau,
Kad gyvenimas – tai džiaugsmas.
Pabudęs pamačiau,
Kad gyvenimas – tai pareiga.
Pradėjau veikti ir pamačiau,
Kad pareiga ir yra džiaugsmas.“⁸*

Robertas Luisas Styvensonas tai pasakė kitais žodžiais. Jis sakė: „Žinau, ką reiškia malonumas, nes gerai padirbėjau.“⁹

Jei vykdysime savo pareigas ir išnaudosime savo turimą kunigystę, mes atrasime tikrąjį džiaugsmą. Mes jausime pasitenkinimą, kad atlikome savo užduotis.

Buvome mokomi konkrečių mūsų turimos kunigystės pareigų – tiek Aarono, tiek Melchizedeko kunigystėje. Raginu jus apmąstyti tas pareigas ir padaryti viską, ką galite, kad jas įvykdytumėte. Kad tai padarytume, kiekvienas turime būti vertas. Turėkime pasiruošusias, švarias rankas bei geranoriškas širdis, kad galėtume dalyvauti teikiant tai, ką mūsų Dangiškasis Tėvas norėtų, kad kiti iš Jo gautų. Jei nesame verti, galime prarasti kunigystės galią, o jeigu ją prarasime, prarasime ir išaukštinimo esmę. Tad būkime verti tarnystės.

Prezidentas Haroldas B. Ly, vienas iš nuostabiausių mokytojų Bažnyčioje, sakė: „Kai žmogus gauna kunigystę, jis tampa Viešpaties įgaliotiniu. Šis pašaukimas jam turi reikšti Viešpaties pavedimo vykdymą.“¹⁰

Antrojo Pasaulinio karo metu, 1944 m. pradžioje, nutiko su kunigyste susijęs įvykis. Tai nutiko Jungtinių Valstijų jūrų pėstininkams užimant Maršalo Saloms priklausantį Kvadžaleino atolą, esantį Ramiajame Vandenyne, maždaug pusiaukelėje tarp Australijos ir Havajų. Apie nutikimą papasakojo vienas Havajų laikraščiu dirbantis korespondentas – ne Bažnyčios narys. 1944 m. laikraščio straipsnyje jis rašė apie matytą įvykį, kurį, jo aiškinimu, kartu su juo dar matė ir kiti korespondentai, iš paskos sekę antrąją prie Kvadžaleino atolo besiantinančią jūrų pėstininkų grandį. Beartėdami jie pamatė jauną, akivaizdžiai sunkiai sužeistą jūrų pėstininką, plūduriuojantį veidu į vandenį. Seklus vanduo aplink jį buvo paraudęs nuo jo kraujo. Tada jie pamatė, kaip prie sužeistojo draugo artinasi kitas jūrų pėstininkas. Jis irgi buvo sužeistas, nes jo kairioji ranka bejėgiškai kabojo prie šono. Jis pakėlė plūduriuojančio jūrų pėstininko galvą, kad šis neprigertų. Panikos apimtu balsu jis šaukėsi pagalbos. Korespondentai, žiūrėdami į jo laikomą vaikina, atsišaukė: „Sūnau, niekuo jam jau nebeпадėsime.“

Korespondentas rašė: „O tada išvydau tai, ko niekada iki tol nebuvo matęs. Tas vaikinai, pats sunkiai sužeistas, šiaip ne taip nuplaukė į krantą, kartu su, regis, jau negyvu kolegos jūrų pėstininko kūnu. Savo draugo galvą jis padėjo sau ant kelių. Koks nepaprastas tai buvo vaizdas – du mirtinai sužeisti vaikinai, abu ... švarūs, gražiai atrodantys jaunuoliai, net ir kančios kupinoje situacijoje. Vienas tų vaikinių veidu pasilenkė prie antrojo ir tarė: „Jėzaus Kristaus vardu ir kunigystės galia aš įsakau tau nemirti tol, kol nesurasiu gydytojo.“ Korespondentas savo straipsnį užbaigė taip: „Trise [tie du jūrų pėstininkai ir aš] esame ligoninėje. Gydytojai nežino ... [kaip jie liko gyvi], tačiau aš žinau.“¹¹

Stebuklų nutinka visur, kur kunigystė yra suprantama, jos galia yra gerbiama ir tinkamai naudojama ir pasitelkiamas tikėjimas. Kai tikėjimas pakeičia abejonę, kai nesavanaudiška tarnystė sunaikina savanaudiškus siekius, tai Dievo galia įvykdomi Jo tikslai.

Jei mes, turintys kunigystę, reaguosime į gautus pavedimus, tai pareigos šauksmas pas mus ateis nejučia. Prezidentas Džordžas Albertas Smitas, kuklus, tačiau veiksmingas vadovas,

pareiškė: „Turite pareigą pirmiausia sužinoti, ko iš jūsų nori Viešpats, o tada savo šventosios kunigystės galia ir stiprybe taip išaukštinti savo pašaukimą artimųjų akyse, kad žmonės su malonumu sektų jums.“¹²

Toks pareigos šauksmas – nors ir mažiau dramatiškesnis, bet vis tiek išgelbėjęs sielą – man atėjo 1950 metais, kai tik ką buvau pašauktas vyskupu. Kaip vyskupas turėjau daug ir įvairių atsakomybių ir kaip įmanydamas stengiausi daryti viską, ko manęs prašė. Jungtinės Valstijos tuomet buvo išitraukusios jau į kitą karą. Kadangi dauguma mūsų narių tuomet tarnavo kariuomenėje, iš Vyriausiosios Bažnyčios Valdybos visiems vyskupams atėjo nurodymas, kad visiems karininkams užprenumeruotume *Church News* ir *Improvement Era*, tuometinius Bažnyčios leidinius. Be to, buvo paprašyta, kad kiekvienas vyskupas kas mėnesį kiekvienam savo apylinkės kariškiui asmeniškai parašytų po laišką. Mūsų apylinkė turėjo 23 uniformuotus vyrus. Kunigystės kvorumai po šiokių tokių pastangų parūpino lėšų leidinių prenumeratai. Aš ėmiausi užduoties, net pareigos, kas mėnesį rašyti 23 asmeniškus laiškus. Net po šitiek metų aš vis dar turiu tų laiškų kopijas ir gautus atsakymus. Skaitydamas tuos laiškus aš visuomet pravirkstu. Tikras džiaugsmas skaityti kario priesaiką gyventi pagal Evangeliją, jūreivio ir jo šeimos sprendimą išlaikyti tikėjimą.

Vieną vakarą vienai apylinkės sesei perdaviau 23-jų to mėnesio laiškų pluoštelį. Jos užduotis buvo pasirūpinti laiškų išsiuntimu ir atnaujinti vis besikeičiančių adresų sąrašą. Ji pažvelgė į vieną voką ir nusišypsojusi paklausė: „Vyskupe, ar jums neatsibosta? Štai dar vienas laiškas Broliui Braisonui. Tai jau 17-tas laiškas jam, ir dar negavote jokio atsakymo.“

Aš atsakiau: „Na, galbūt šį mėnesį sulauksiu.“ Pasirodo, tą mėnesį *tikrai* sulaukiau. Jis pirmą kartą atsakė į mano laišką. Jo laišką laikausi atminimui ir labai branginu. Jis tarnavo labai toli esančiame krante, izoliuotas, išsiilgęs namų ir vienišas. Jis rašė: „Brangus vyskupe, nesu mėgėjas rašyti laiškus.“ (Tą *patį* prieš kelis mėnesius būčiau ir jam pasakęs.) Tęsiu jo laišką: „Dėkoju už *Church News* ir žurnalus, bet labiausiai dėkoju už jūsų asmeninius laiškus. Aš atverčiau naują gyvenimo lapą. Buvau įšventintas į

kunigus Aarono kunigystėje. Mano širdis pilna. Esu laimingas žmogus.“

Dėl Brolio Braisono džiaugėsi ir jo vyskupas. Supratau, kaip praktiškai pritaikyti šią patarlę: „Puikiai pareiḡat atlik. Kita Viešpačiui palik.“¹³

Po kelių metų, lankydamasis Solt Leiko Kotonvudo kuole, kuriam prezidentavo Džeimsas E. Faustas, pasidalinau šiuo pasakojimu, nes norėjau padrąsinti mūsų karininkus. Po susirinkimo prie manęs priėjo gražus jaunuolis. Jis paėmė mano ranką ir paklausė: „Vyskupe Monsonai, ar pamenate mane?“

Staiga supratau, kas jis toks. „Broli Braisonai!, – sušukau aš. – Kaip laikaisi? Ką veiki Bažnyčioje?“

Šiltai ir su akivaizdžiu pasididžiovimu jis atsakė: „Laikausi gerai. Tarnauju mūsų vyresniųjų kvorumo prezidentūroje. Dar kartą dėkoju už jūsų rūpestį manimi ir už tuos jūsų man siųstus laiškus, kuriuos branginu.“

Broliai, pasauliui reikia jūsų pagalbos. Ar darome viską, ką turėtume daryti? Ar atmename Prezidento Džono Teiloro žodžius: „Jei neišaukštinsite savo pašaukimų, tai Dievas laikys jus atsakingus už tuos žmones, kuriuos galėjote išgelbėti vykdydami savo pareiḡą.“¹⁴ Yra kojų, kurias reikia sutvirtinti; yra rankų, už kurių reikia paimti; yra protų, kuriems reikalingi padrąsinantys žodžiai; yra širdžių, kurias reikia įkvėpti; yra sielų, kurias reikia išgelbėti. Jūsų laukia amžinybės palaimos. Kunigystės tarnystėje jūs turite privilegiją būti ne žiūrovai, o dalyviai. Tad įsiklausykime į šį įkvėpiantį priminimą iš Jokūbo laiško: „Būkite žodžio vykdytojai, o ne vien klausytojai, apgaudinėjantys patys save.“¹⁵

Mokykimės savo pareiḡų ir jas apmąstykite. Noriai ir vertai imkimės tarnystės. Vykdydami savo pareiḡą sekime Mokytojo pėdomis. Jei jūs ir aš seksime Jėzaus nueitu keliu, suprasime, kad Jis yra daugiau nei Betliejaus kūdikėlis; daugiau nei staliaus sūnus; daugiau nei didingiausias iš kada begyvenusių mokytojų. Mes pamatysime Jį kaip Dievo Sūnų, mūsų Gelbėtoją ir mūsų Išpirkėją. Sulaukęs pareiḡos šauksmo, Jis tarė: „Tėve, tebus tavo valia, ir šlovė tebus tavo per amžius.“¹⁶ Kad ir mes taip darytume, meldžiu Jo šventu vardu, Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. *Bažnyčios prezidentų mokymai. Džozefas Smitas* (2010), p. 101.
2. *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* (2004), p. 38.
3. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), p. 139–140; kursyvas pridėtas.
4. *Teachings of Presidents of the Church: John Taylor* (2001), p. 119.
5. Doktrinos ir Sandorų 107:99; kursyvas pridėtas.
6. 1 Nefio 3:7; t. p. žr. 1–5 eil..
7. Žr. 1 Nefio 3:5.
8. Rabindranath Tagore, in William Jay Jacobs, *Mother Teresa: Helping the Poor* (1991), p. 42.
9. Robert Louis Stevenson, in Elbert Hubbard II, comp., *The Note Book of Elbert Hubbard: Mottoes, Epigrams, Short Essays, Passages, Orphic Sayings and Preachments* (1927), p. 55.
10. *Stand Ye in Holy Places: Selected Sermons and Writings of President Harold B. Lee* (1976), p. 255.
11. In Ernest Eberhard Jr., „Giving Our Young Men the Proper Priesthood Perspective“, typescript, July 19, 1971, 4–5, Church History Library.
12. George Albert Smith, in Conference Report, Apr. 1942, p. 14.
13. Henry Wadsworth Longfellow, „The Legend Beautiful“, in *The Complete Poetical Works of Longfellow* (1893), p. 258.
14. *Teachings: John Taylor*, p. 164.
15. Jokūbo 1:22.
16. Mozės 4:2.

Gailestingieji susilauks gailestingumo

Prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas

Antrasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje

Kai mūsų širdys prisipildo Dievo meilės, mes tampame „malonūs, gailestingi, atlaidūs vieni kitiems, kaip ir Dievas Kristuje jums buvo atlaidus“.

Brngūs mano broliai ir seserys, neseniai gavau laišką iš susirūpinusios mamos, kuri prašė, kad per visuotinę konferenciją pakalbėčiau tema, padėsiančia konkrečiai jos dviems vaikams. Tarp jų išaugo praraja, ir jie nustojo kalbėtis vienas su kitu. Motina sielvartavo. Savo laiške ji tikino mane, kad visuotinės konferencijos kalba šia tema sutaikintų jos vaikus ir visas susitvarkytų.

Nuoširdus šios geros sesers prašymas buvo tik vienas iš daugelio pastarųjų mėnesių Dvasios paraginimų man, jog šiandien turėčiau keletą žodžių tarti tema, keliančia vis didesnį nerimą – ne vien susirūpinusiai mamai, bet ir daugeliui Bažnyčios narių, iš tikrųjų visam pasauliui.

Esu sujaudintas šios mylinčios mamos tikėjimo, kad visuotinės konferencijos kalba gali padėti išgydyti jos vaikų tarpusavio santykius. Esu tikras, kad ji pasitiki ne tiek kalbėtojo sugebėjimais, kiek „Dievo žodžio galia“, kuris „veikia žmonių protus stipriau nei kas kita“¹. Brangi sese, meldžiu, kad Dvasia paliestų jūsų vaikų širdis.

Dėl ko santykiai sugenda

Įtempti ir išardyti santykiai yra seni kaip pasaulis. Sentėvis Kainas buvo pirmasis, kuris leido kartėlio ir piktumo vėžiui būti

jo širdį. Savo širdies dirvoje jis puoselėjo pavydą ir neapykantą ir leido šiems jausmams bręsti tol, kol padarė neįtikėtiną dalyką – užmušė savo brolių ir galiausiai tapo Šėtono melu tėvu.²

Nuo tų pirmųjų dienų pavydo ir neapykantos dvasia vedė mus prie kai kurių tragiškiausių įvykių žmonijos istorijoje. Ji sukurstė Saulių prieš Dovydą, Jokūbo sūnus prieš savo brolių Juozapą, Lamaną ir Lemuelį prieš Nefį ir Amalikiją prieš Moronį.

Manau, jog ta naikinanti priešiško, piktumo ir keršto dvasia vienaip ar kitaip yra paveikusi kiekvieną žmogų žemėje. Gal net pasitaiko akimirku, kai tą dvasią pastebime savyje. Kai jaučiamės įskaudinti, pikti ar pavydūs, yra gana lengva teisti kitus žmones, dažnai priskiriant jų veiksmams tamsius motyvus, kad pateisintume savo pasipiktinimo jausmus.

Doktrina

Be abejo, žinome, kad tai yra blogai. Doktrina yra aiški. Visi priklausome nuo Gelbėtojo. Nė vienas iš mūsų negalime išsigelbėti be Jo. Kristaus Apmokėjimas yra beribis ir amžinas. *Mūsų* nuodėmių atleidimas įvyksta tam tikromis sąlygomis. Turime atgailauti ir turime būti pasiruošę atleisti kitiems. Jėzus mokė: „Turite vienas kitam atleisti; nes tas, kuris neatleidžia... stovi pasmerktas priešais Viešpatį; nes jame pasilieka didesnė nuodėmė“³ ir „palaiminti gailestingieji, nes jie susilauks gailestingumo“⁴.

Žinoma, šie žodžiai atrodo visiškai priimtini, kai taikomi kam nors kitam. Labai aiškiai ir lengvai galime suvokti baisias pasekmes, kylančias dėl to, kad *kiti* teisia ir puoselėja pagiežą. Ir, žinoma, mums nepatinka, kai žmonės teisia mus.

Bet kas dėl mūsų pačių išankstinio nusistatymo ir nuoskaudų, mes dažnai pateisiname savo pyktį kaip teisų ir savo sprendimus kaip patikimus ir vienintelius tinkamus. Nors negalime matyti kito širdies, manome, kad pažįstame blogą motyvą ar net blogą žmogų, vos jį pamatę. Savo pykčiui darome išimtis, nes manome, kad tokiu atveju, turime visą reikalingą informaciją, kad galėtume kažką niekinti.

Savo Laiške romiečiams apaštalas Paulius rašė, jog tas, kuris teisia kitus, yra nepateisinamas. Jis paaiškino, jog teisdami kitus, mes pasmerkiame save, nes visi yra nusidėję.⁵ Atsisakymas atleisti yra sunki nuodėmė – nuodėmė, dėl kurios Gelbėtojas mus

įspėjo. Paties Jėzaus mokiniai „ieškodavo dingsties vienas prieš kitą ir neatleisdavo vienas kitam savo širdyse; ir dėl šio blogio jie būdavo spaudžiami ir skaudžiai drausminami“⁶.

Šiuo klausimu mūsų Gelbėtojas kalbėjo taip aiškiai, kad belieka mažai vietos asmeninėms interpretacijoms. „Aš, Viešpats, atleisiu tam, kuriam atleisiu, bet iš jūsų *reikalaujama* atleisti *visiems* žmonėms.“⁷

Ar galėčiau čia pridėti komentarą? Kai Viešpats reikalauja, kad atleistume visiems žmonėms, tai apima ir mus pačius. Kartais iš visų pasaulio žmonių pats neatlaidžiausias, bet tuo pat metu ir tas, kuriam galbūt labiausiai reikia mūsų atleidimo, yra žmogus, kurį matome žiūrėdami į veidrodį.

Apibendrinimas

Iš tikrųjų šį pamokslą apie kitų teisimą galima būtų pasakyti vienu žodžiu. Kai kyla neapykanta, apkalbinėjimas, nepaisymas, niekinimas, pagieža ar noras pakenkti, prašau naudokitės tokiu patarimu:

Liaukitės!

Tai taip paprasta. Tiesiog turime liautis teisę kitus ir pakeisti kritiškas mintis ir jausmus nuoširdžia meile Dievui ir Jo vaikams. Dievas yra mūsų Tėvas. Esame Jo vaikai. Visi esame broliai ir seserys. Tiesą sakant, nežinau, kaip šią mintį *neteisk kitų* suformuluoti taip aiškiai, įtaigiai ir įtikinamai, kad ją įsisąmonintumėte. Galiu cituoti Raštus, galiu bandyti aiškinti doktriną, galiu net pacituoti neseniai matytą automobilio bamperio lipduką. Jis buvo priklijuotas ant galo automobilio, kurio vairuotojas atrodė kiek netašytas, bet lipduko žodžiai mokė svarbios pamokos. Jie bylojo: „Neteisk manęs dėl to, kad nusidedu kitaip nei tu.“

Turime pripažinti, kad visi esame netobuli – kad gyvename iš Dievo malonės. Argi visi nesame kažkada nuolankiai ėję prie Jo malonės sosto ir prašę malonės? Argi visa širdimi netroškome, kad mūsų pasigailėtų – kad mums būtų atleista už visas mūsų padarytas klaidas ir nuodėmes?

Kaip gi visi, priklausydami nuo Dievo gailestingumo, galime kitiems bent kiek atsakyti malonės, kurios taip karštai trokštame patys? Mylimi broliai ir seserys, argi neturėtume atleisti, kadangi norime, kad ir mums būtų atleista?

Dievo meilė

Ar tai sunku?

Žinoma, taip.

Atleisti sau ir kitiems nelengva. Iš tikrųjų daugeliui iš mūsų tai reiškia iš esmės pakeisti savo nusistatymą ir mąstymą – netgi pakeisti širdį. Bet štai gera žinia. Ši „galinga permaina“⁸ širdyje yra būtent tai, ką atnešti mums skirta Jėzaus Kristaus Evangelija.

Kaip tai įvyksta? Per Dievo meilę.

Kai mūsų širdys prisipildo Dievo meilės, mums atsitinka kažkas gero ir tauraus. Mes vykdome „Jo įsakymus, o Jo įsakymai nėra sunkūs. Juk kiekvienas, kuris gimęs iš Dievo, nugali pasaulį“⁹.

Kuo daugiau leidžiame Dievo meilei valdyti mūsų mintis ir jausmus – kuo daugiau mūsų meilei Dangiškajam Tėvui leidžiame skleisti mūsų širdyse – tuo lengviau mums mylėti kitus tyra Kristaus meile. Kai atveriamo savo širdis šildančiai Dievo meilės aušrai, priešiško ir pavydo tamsa bei šaltis galiausiai išnyksta.

Kaip visada Kristus yra mūsų pavyzdys. Savo mokymais ir gyvenimu Jis parodė mums kelią. Jis atleido nelabiems, vulgariems ir jam pakenkti siekusiems žmonėms.

Jėzus sakė, kad lengva mylėti tuos, kurie mus myli. Netgi nedorėliai gali *tai* daryti. Jėzus Kristus mokė aukštesnio įstatymo. Jo žodžiai skamba per amžius ir yra skirti mums mūsų laikais. Jie skirti visiems, kurie trokšta būti Jo mokiniai. Jie skirti jums ir man: „Mylėkite savo priešus ir melskitės už savo persekiotojus.“¹⁰

Kai mūsų širdys prisipildo Dievo meilės, mes tampame „malonūs, gailestingi, atleidūs vieni kitiems, kaip ir Dievas Kristuje jums buvo atlaidus“¹¹.

Tyra Kristaus meilė gali pašalinti pasipiktinimo ir keršto žvynus nuo mūsų akių, leisdama mums matyti kitus taip, kaip mūsų Dangiškasis Tėvas mato mus: kaip ydingus ir netobulus mirtinguosius, turinčius vertę ir potencialą, kurių net negalime įsivaizduoti. Kadangi Dievas mus taip myli, mes taip pat turime mylėti ir atleisti vieni kitiems.

Mokinio kelias

Brangūs mano broliai ir seserys, apmąstykite šiuos klausimus sau patikrinti:

Ar slepiate savyje pagiežą kam nors?

Ar apkalbate, net jei tai, ką sakote, gali būti tiesa?

Ar atskiriate, atstumiate arba baudžiate kitus už jų poelgius?

Ar slaptoje kam nors pavydite?

Ar norite kam nors pakenkti?

Jei į bet kurį klausimą atsakėte „taip“, galite pritaikyti ankstesnį vieno žodžio pamokslą: liaukitės!

Kaltinimų ir nedraugiškumo pasaulyje yra lengva imti ir mesti akmenis. Bet prieš darydami tai, prisiminkime žodžius To, kuris yra mūsų Mokytojas ir pavyzdys: „Kas iš jūsų be nuodėmės, tegu pirmas sviedžia ... akmenį.“¹²

Broliai ir seserys, palikime savo akmenis.

Būkime malonūs.

Atleiskime.

Kalbėkime taikingai vienas su kitu.

Tegul mūsų širdis pripildo Dievo meilė.

„Darykime gera visiems.“¹³

Gelbėtojas pažadėjo: „Duokite, ir jums bus duota; saikas geras, prikimštas, sukratytas ir su kaupu... Kokiu saiku seikite, tokiu jums bus atseikėta.“¹⁴

Argi vien šio teiginio neturėtų pakakti, kad visas savo pastangas skirtume gerumo, atlaidumo ir tikrosios meilės darbams, o ne neigiamam elgesiui?

Kaip Jėzaus Kristaus mokiniai atsakykime į piktumą gerumu.¹⁵ Nesiekime atkeršyti, kitaip sakant, nesiduokime pikto nugalimi.

„Juk parašyta: Mano kerštas, aš atmokėsiu, – sako Viešpats.

Verčiau, jei tavo priešininkas alksta, pavalgydink jį, jei trokšta, pagirdyk jį...

Nesiduok pikto nugalimas, bet nugalėk pikta gerumu.“¹⁶

Atminkite: galiausiai būtent gailestingieji susilauks gailestingumo.¹⁷

Kaip Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios nariai, kur bebūtume, garsėkime kaip žmonės, kurie myli vienas kitą.¹⁸

Mylėkite vieni kitus

Broliai ir seserys, šiame gyvenime pakaks širdgėlos ir sielvarto, net jei neprisidėsime prie to savo užsispyrimu, tulžingumu ir piktumu.

Esame netobuli.

Mus supantys žmonės yra netobuli.¹⁹ Žmonės daro tai, kas erzina, nuvilia ir piktina. Šiame mirtingame gyvenime visada bus taip.

Tačiau turime pamiršti savo nuoskaudas. Iš dalies šis mirtingas gyvenimas skirtas to išmokti. *Tai Viešpaties kelias.*

Atminkite, dangaus gyventojams bus bendra tai, kad jiems bus atleista. Ir jie atleis.

Padėkite savo naštas prie Gelbėtojo kojų. Neteiskite. Leiskite Kristaus Apmokėjimui pakeisti ir išgydyti jūsų širdį. Mylėkite vienas kitą. Atleiskite vienas kitam.

Gailestingieji susilauks gailestingumo.

Apie tai liudiju vardu To, kuris taip besąlygiškai ir tobulai mylėjo, kad atidavė savo gyvybę už mus, savo draugus. Šventu Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Almos 31:5.	10. Mato 5:44; taip pat žr. eil. 45–47.
2. Žr. Mozės 5:16–32.	11. Efeziečiams 4:32.
3. Doktrinos ir Sandorų 64:9.	12. Jono 8:7.
4. Mato 5:7.	13. Galatams 6:10.
5. Žr. Romiečiams 2:1.	14. Luko 6:38.
6. Doktrinos ir Sandorų 64:8.	15. Žr. Mato 5:39–41.
7. Doktrinos ir Sandorų 64:10;
kursyvas pridėtas.	16. Romiečiams 12:19–21.
8. Mozijo 5:2.	17. Žr. Mato 5:7.
9. 1 Jono 5:3–4.	18. Jono 13:35.
	19. Žr. Romiečiams 3:23.

Dėkui Dievui

Vyresnysis Raselas M. Nelsonas

Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

Būtų daug geriau, jeigu visi galėtų labiau suvokti Dievo globą ir meilę ir reikštų tą dėkingumą Jam.

Brangūs broliai ir seserys, ačiū jums už jūsų palaikančią paramą ir pasišventimą. Kiekvienam iš jūsų reiškiamo savo dėkingumą ir meilę.

Neseniai mes su seserimi Nelson grožėjomės tropinėmis žuvimis, plaukiojančiomis nedideliame privačiame akvariume. Įvairiausių formų ir dydžių ryškiaspalvės žuvys šmėkščiojo pirmyn atgal. Paklausiau netoliese buvusios prižiūrėtojos: „Kas šioms gražioms žuvims parūpina maistą?“

Ji atsakė: „Aš.“

Tuomet paklausiau: „Ar jos kada jums padėjo?“

Ji atsakė: „Dar ne!“

Prisiminiau kai kuriuos man pažįstamus žmones, kurie taip pat pamiršta savo Kūrėją ir savo tikrąją „gyvybės duoną“.¹ Jie diena iš dienos gyvena, nesusimąstydami apie Dievą ir Jo gerumą jiems.

Būtų daug geriau, jeigu visi galėtų geriau suvokti Dievo apvaizdą ir meilę ir reikštų deramą dėkingumą Jam. Amonas mokė: „Reikškime padėkas [Dievui], nes jis vykdo teisumą per amžius.“² Tai, kiek esame jam dėkingi, rodo tai, kiek jį mylime.

Dievas yra mūsų dvasių Tėvas.³ Jis turi pašlovintą, išstobulintą kūną iš mėsos ir kaulų.⁴ Prieš gimdami gyvenome su Juo danguje.⁵ O kai Jis sukūrė mus fiziškai, buvome sukurti pagal Dievo atvaizdą, kiekvienas turėdamas asmeninį kūną.⁶

Pagalvokite apie mūsų fizinį išlaikymą. Jis tikrai atsijustas dangaus. Mums būtinus orą, maistą ir vandenį gauname kaip dovanas iš mylinčio Dangiškojo Tėvo. Žemė buvo sukurta, kad

palaikytų mūsų trumpą mirtingąją kelionę.⁷ Gimstame turėdami sugebėjimą augti, mylėti, vesti ir sudaryti šeimas.

Santuoka ir šeima yra įsteigtos Dievo. Šeima yra svarbiausias visuomenės padalinys laike ir amžinybėje. Pagal didį Dievo laimės planą šeimos gali būti užantspauduotos šventykloje ir paruoštos grįžti gyventi per amžius Jo šventoje akivaizdoje. Tai yra amžinasis gyvenimas! Tai išpildo didžiausius žmogaus sielos troškimus – įgimtą troškimą amžinai bendrauti su mylimais savo šeimos niais.

Esame Jo dieviško tikslo dalis. Jis sako: „Mano darbas ir mano šlovė – įgyvendinti žmogaus nemirtingumą ir amžinąjį gyvenimą.“⁸ Kad pasiektų tuos tikslus, „Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą“⁹. Tas poelgis buvo didžiausias Dievo meilės pasireiškimas. „[Jis] juk nesiuntė savo Sūnaus į pasaulį, kad jis pasaulį pasmerktų, bet kad pasaulis per jį būtų išgelbėtas.“¹⁰

Dievo amžinojo plano centre yra Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus misija.¹¹ Jis atėjo išpirkti Dievo vaikų.¹² Dėl Viešpaties Apmokėjimo prisikėlimas (arba nemirtingumas) tapo realybe.¹³ Dėl Apmokėjimo amžinasis gyvenimas tapo galimybe visiems, kurie pasiruoš. Jėzus taip aiškino:

„Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas. Kas tiki mane, nors ir numirtų, bus gyvas.

Ir kiekvienas, kuris gyvena ir tiki mane, neragaus mirties per amžius.“¹⁴

Dėkui Dievui už Viešpaties Apmokėjimą ir Jo prisikėlimo dovaną – už tą didingą Velykų žinią!

Fizinės dovanos

Mūsų Dangiškasis Tėvas myli Savo vaikus.¹⁵ Jis palaimino kiekvieną fizinėmis ir dvasinėmis dovanomis. Noriu pakalbėti apie kiekvieną iš jų. Giedodami „Dievo vaikas aš“, pagalvokite apie jums Jo dovanotą fizinį kūną. Daug nuostabių jūsų kūno savybių liudija apie jūsų „dievišką prigimtį“¹⁶.

Kiekvienas jūsų kūno organas yra nuostabi Dievo dovana. Kiekvienoje akyje yra automatiškai fokusuojantis lęšis. Nervai ir raumenys valdo abi akis ir sukuria trimatį vaizdą. Akys siejasi su smegenimis, kurios įrašo matytus vaizdus.

Jūsų širdis yra neįtikėtinai siurblys.¹⁷ Jame yra keturi subtilūs vožtuvai, kurie kontroliuoja kraujo tėkmės kryptį. Tie vožtuvai atsiveria ir užsiveria daugiau nei 100 tūkstančių kartų per dieną – 36 milijonus kartų per metus. Tačiau, jeigu jų nepaveikia liga, tokią įtampą jie gali atlaikyti beveik neribotą laiką.

Pagalvokite apie kūno apsauginę sistemą. Kad apsisaugotų nuo sužalojimų, jis jaučia skausmą. Atsiliepdamas į infekciją, jis išskiria antikūnius. Oda teikia apsaugą. Ji perspėja apie galimą sužalojimą dėl didelio karščio ar šalčio.

Kūnas atnaujina savo pasenusias ląsteles ir reguliuoja savo gyvybinių sudedamųjų lygį. Kūnas išsigydo įpjovimus, sumušimus ir lūžusius kaulus. Jo gebėjimas daugintis yra dar viena šventa Dievo dovana.

Prisiminkime, kad, siekiant mūsų dieviško likimo, nereikia tobulo kūno. Tiesą sakant, kai kurios ypatingiausios dvasios yra patalpinamos silpnuose arba netobuluose kūnuose. Dažnai didžią dvasinę stiprybę išsiugdo žmonės, turintys fizinių iššūkių, būtent todėl, kad jie juos turi.

Bet kuris, studijuojantis žmogaus kūno veikimą, tikrai „matė Dievą, judantį savo didybėje ir galybėje“¹⁸. Kadangi kūną valdo dieviškas įstatymas, bet koks gijimas ateina dėl paklusnumo tam įstatymui, kuriuo tas palaiminimas pagrįstas.¹⁹

Tačiau kai kurie žmonės klaidingai mano, kad tos nuostabios fizinės savybės atsirado atsitiktinai arba kaip kažkur įvykusio didelio sprogo rezultatas. Paklauskite savęs: „Ar sprogoimas spauduvėje galėtų sukurti žodyną?“ Tikimybė yra *labai* menka. Tačiau net jeigu taip ir būtų, jis niekada negalėtų išsigydyti savo suplyšusių lapų arba padauginti savo paties naujų leidimų!

Jeigu kūno gebėjimas normaliai funkcionuoti, apsisaugoti, taisyti, tvarkyti ir regeneruoti būtų neribotas, gyvenimas čia tęstųsi amžinai. Taip, mes būtume įstrigę čia žemėje! Mūsų Kūrėjas, pasigailėdamas mūsų, pasirūpino senėjimu ir kitais procesais, kurie galiausiai baigiasi mūsų fizine mirtimi. Mirtis kaip ir gimimas yra gyvenimo dalis. Raštuose mokoma, kad „buvo netikslinga, kad žmogus būtų išgelbėtas iš šios laikinosios mirties, nes tai sugriautų didį laimės planą“²⁰. Grįžti pas Dievą per vartus, kuriuos vadiname mirtimi, yra džiaugsmas tiems, kurie Jį myli ir pasiruošę su Juo susitikti.²¹ Galiausiai ateis laikas,

kada „dvasia ir kūnas bus vėl sujungti į... tobulą formą; tiek galūnė, tiek ir sąnarys bus atstatyti į savo deramą kūno pavidalą“²², kad daugiau niekada nebūtų atskirti. Dėkui Dievui už šias fizines dovanas!

Dvasinės dovanos

Kad ir koks svarbus kūnas, jis tarnauja kaip palapinė žmogaus amžinajai dvasiai. Mūsų dvasios egzistavo ikimirtingojoje būtyje²³ ir toliau gyvens kūnui mirus.²⁴ Dvasia teikia kūnui gyvybę ir individualumą.²⁵ Šiame ir ateinančiame gyvenimuose dvasia ir kūnas, sujungti kartu, tampa neįkainojama gyva siela.

Kadangi žmogaus dvasia yra tokia svarbi, jos vystymasis turi amžinas pasekmes. Ji stiprėja, kuomet nuolankioje maldoje bendraujame su mūsų mylinčiu Dangiškuoju Tėvu.²⁶

Visos savybės, pagal kurias vieną dieną būsime teisiami, yra dvasinės.²⁷ Jos apima meilę, dorumą, sąžiningumą, užuojautą ir tarnystę kitiems.²⁸ Jūsų dvasia, sujungta su jūsų kūnu ir apgyvendinta jame, geba vystyti ir rodyti tas savybes taip, kad tai yra gyvybiškai svarbu jūsų amžinam tobulėjimui.²⁹ Dvasinis tobulėjimas pasiekiamas per tikėjimo, atgailos, krikšto, Šventosios Dvasios dovanos ir ištvėrimo iki galo, įskaitant endaumento ir užantspaudavimo apeigų šventykoje žingsnius.³⁰

Taip, kaip kūnui reikia kasdienio maisto išgyvenimui, taip ir dvasiai reikia maitinimo. Dvasia maitinama amžinąją tiesa. Praeitais metais šventėme 400-ąsias Karaliaus Jokūbo Biblijos vertimo metines. Ir jau beveik 200 metų, kaip turime Mormono Knygą. Dabar ji ar jos dalys yra išverstos į 107 kalbas. Dėl šių ir kitų brangių Raštų žinome, kad Dievas yra mūsų Amžinasis Tėvas ir kad Jo Sūnus Jėzus Kristus yra mūsų Gelbėtojas ir Išpirkėjas. Dėkui Dievui už šias dvasines dovanas!

Evangelijos dovanos

Žinome, kad daugelio Evangelijos laikotarpių pranašai, tokie kaip Adomas, Nojus, Mozė ir Abraomas – visi mokė apie mūsų Dangiškojo Tėvo ir Jėzaus Kristaus dieviškumą. Mūsų Evangelijos laikotarpį įvedė Dangiškasis Tėvas ir Jėzus Kristus, kai 1820 m. Jie pasirodė pranašui Džozefui Smitui. 1830 m. buvo

suorganizuota Bažnyčia. Dabar po 182 metų tebesame sandoros įpareigoti nešti Evangeliją „kiekvienai tautai, giminei, liežuviui ir liaudžiai“³¹. Kai tai darome, laiminami yra tiek duodantieji, tiek gaunantieji.

Mūsų pareiga mokyti Jo vaikus ir sužadinti juose Dievo suvokimą. Prieš daug metų karalius Benjaminas sakė:

„Tikėkite Dievą; tikėkite, kad jis yra ir kad jis sukūrė visa tiek danguje, tiek ir žemėje; tikėkite, kad jis turi visą išmintį ir visą galią tiek danguje, tiek ir žemėje; [...]

Tikėkite, kad jums reikia atgailauti dėl savo nuodėmių ir jas palikti, ir nusižeminti priešais Dievą; ir nuoširdžiai prašyti, kad jis jums atleistų; ir dabar, jei tikite visu tuo, žiūrėkite, kad tai vykdytumėte“³².

Dievas yra toks pat vakar, šiandien ir per amžius, bet mes – ne. Kiekvieną dieną mums tenka iššūkis pasinaudoti Apmokėjimo galia, kad galėtume tikrai pasikeisti, tapti panašesni į Kristų ir pasiruošti išaukštinimo dovanai, ir gyventi amžinai su Dievu, Jėzumi Kristumi ir savo šeimomis³³. Dėkui Dievui už šias galias, privilegijas ir Evangelijos dovanas!

Liudiju, kad Jis gyvas, kad Jėzus yra Kristus ir kad tai yra Jo Bažnyčia, sugražinta šiomis pastarosiomis dienomis, kad įvykdytų savo dievišką paskirtį. Šiandien mums vadovauja prezidentas Tomas S. Monsonas, kurį iš visos širdies mylime ir palaikome, kaip palaikome jo patarėjus ir Dvylika Apaštalų pranašais, regėtojais ir apreiškėjais. Tai liudiju šventu Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Jono 6:35,48; taip pat žr. 51 eilutę.	12. Žr. Almos 11:40.
2. Almos 26:8; taip pat žr. Almos 7:23.	13. Žr. 2 Nefio 9:6–7, 20–22.
3. Žr. Apaštalų darbų 17:27–29.	14. Jono 11:25–26.
4. Žr. Doktrinos ir Sandorų 130:22.	15. Žr. 1 Nefio 17:40; 1 Jono 4:10.
5. Žr. Mozės 6:51; Romiečiams 8:16; Hebrajams 12:9; Jeremijo 1:4–5.	16. 2 Petro 1:4.
6. Žr. Pradžios 2:7; 1 Korintiečiams 15:44; Mozės 3:7.	17. Širdis per dieną pravaro maždaug 7570 litrų.
7. Žr. 1 Nefio 17:36.	18. Doktrinos ir Sandorų 88:47.
8. Mozės 1:39.	19. Žr. Doktrinos ir Sandorų 130:21. Iš tiesų tas dieviškas įstatymas yra nenuginčijamas.
9. Jono 3:16.	20. Almos 42:8.
10. Jono 3:17.	21. Psalmių autorius išreiškė Dievo požiūrį: „Viešpaties akyse brangi
11. Jo tikslai yra glaustai apibendrinti 3 Nefio 27:13–22.	

- yra šventųjų mirtis“ (TŽB Psalmynas 116:15); taip pat žr. Mokytojo 12:7.
22. Almos 11:43; taip pat žr. Mokytojo 12:7; Almos 40:23; Doktrinos ir Sandorų 138:17.
 23. Žr. Doktrinos ir Sandorų 93:38.
 24. Žr. Almos 40:11; Abraomo 3:18.
 25. Dvasia panaši į kūnišką asmenybę (žr. Doktrinos ir Sandorų 77:2).
 26. Žr. 3 Nefio 14:9–11.
 27. Dvasia, o ne kūnas yra aktyvi, atsakinga sielos dalis. Be dvasios kūnas miręs (žr. Jokūbo 2:26). Todėl tai dvasia renkasi gera ar bloga ir bus atsakinga tiek už teigiamas, tiek ir neigiamas turimas savybes paskutiniajame teisme (žr. Almos 41:3–7).
 28. Tokios kaip tikėjimas, dorybė, pažinimas, susivaldymas, kantrybė, broliškas maloningumas, dievotumas, tikroji meilė, nuolankumas ir stropumas (žr. Doktrinos ir Sandorų 4:6).
 29. Žr. 2 Nefio 2:11–16, 21–26; Moronio 10:33–34.
 30. Tai yra Kristaus doktrina (žr. 2 Nefio 31:11–21) .
 31. Mozijo 15:28; taip pat žr. 1 Nefio 19:17; 2 Nefio 26:13; Mozijo 3:20; 15:28; 16:1; Almos 37:4; Doktrinos ir Sandorų 1:18–23; 77:11; 133:37.
 32. Mozijo 4:9–10.
 33. „Amžin[asis] gyvenim[as]... yra didžiausia iš visų Dievo dovanų“ (Doktrinos ir Sandorų 14:7).

Ypatingos pamokos

Vyresnysis Ronaldas A. Rasbandas

Iš Septyniiasdešimčių prezidentūros

Viliuosi ir meldžiuosi, kad toliau oriai neštume savo naštas ir tiestume pagalbos ranką tiems tarp mūsų, kurie kenčia.

Pastaruosius 20 mėnesių mūsų šeima yra laiminama privilegija turėti labai ypatingą kūdikį.

Mažasis Pakstonas, mūsų anūkelis, gimė su labai reta chromosomų delecija, genetiniu sutrikimu, kuris tiesiogine to žodžio prasme išskiria jį tarp šimtų milijonų žmonių. Gimus Pakstonui, mūsų dukrai ir jos vyrui prasidėjo gyvenimą keičianti kelionė nežinomais keliais. Ši patirtis tapo sunkiu išbandymu gaunant su amžinybėmis susijusias ypatingas pamokas.

Ką tik kalbėjęs vyresnysis Raselas M. Nelsonas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo mokė:

„Dėl dažniausiai nežinomų priežasčių kai kurie žmonės gimsta su fiziniais trūkumais. Tam tikros kūno dalys gali būti nenormalios. Gali netinkamai funkcionuoti reguliuojančios sistemos. Ir visų mūsų kūnai pajungti ligoms ir mirčiai. Nepaisant to, fizinis kūnas yra neįkainojama dovana. [...]

Kad įvykdytume dievišką paskirtį, nereikalingas tobulas kūnas. Tiesą sakant, kai kurios mieliausios dvasios gyvena silpnuose kūnuose. [...]

Galų gale ateis metas, kada kiekviena „dvasia ir kūnas bus vėl sujungti į savo tobulą formą; tiek galūnė, tiek ir sąnarys bus atstatyti į savo deramą kūno pavidalą“ (Almos 11:43). Tuomet Jėzaus Kristaus Apmokėjimo dėka galime tapti išstobulinti Jame.“¹

Visi jūs, kurie patiriate sunkumus, rūpesčius, nusivylimus ar širdgėlą dėl jums brangaus žmogaus, žinokite: su beribe meile ir

nesibaigiančia užuojauta Dievas, mūsų Dangiškasis Tėvas, myli tą jūsų į bėdą papuolusi žmogų ir taip pat myli jus!

Kas nors, susidūręs su tokia kančia, galėtų paklausi: „Kaip Visagalis Dievas galėjo leisti, kad taip atsitiktų?“ O tada iškiltų tas, kaip atrodo, neišvengiamas klausimas: „Kodėl tai atsitiko man?“ Kodėl turime patirti ligas ir įvykius, kurie sužaloja ar anksti pašaukia namo brangius šeimos narius, ar prideda jiems skausmo kupinų metų? Kodėl tokia širdgėla?

Tokiomis akimirkomis galime atsisukti į didį laimės planą, kurio autorius yra mūsų Dangiškasis Tėvas. Kai buvo pristatytas ikižemiškajame gyvenime, tas planas paskatino mus šaukti iš džiaugsmo.² Paprastai kalbant, šis gyvenimas yra parengiamasis mokymas amžinajam išaukštinimui, o tas procesas reiškia bandymus ir išmėginimus. Visada taip buvo, nė vienas žmogus nėra išimtis.

Pasikliovimas Dievo valia yra esminė mūsų mirtingojo gyvenimo dalis. Kai klausimų daug, o atsakymų mažai, tikėdami Jį mes remiamės Kristaus Apmokėjimo galia tais laikais.

Po Savo prisikėlimo lankydamasis Amerikos žemynuose, mūsų Gelbėtojas Jėzus Kristus visus žmones kvietė taip:

„Ar yra tarp jūsų ligonių? Atveskite juos čionai. Ar yra luošų ar aklų, ar raišų, ar sužalotų, ar raupsuotų arba sudžiūvusių, arba kurčių ar bet kaip varginamų? Atveskite juos čionai, ir aš juos išgydysiu, nes aš atjaučiu jus; mano vidus kupinas gailėstingumo. [...]

Ir buvo taip, kad jam tai pasakius, visa minia sutartinai priėjo su savo ligoniais ir kenčiančiais, ir luošais, ir aklais, ir nebyliais, ir su visais tais, kurie buvo kaip nors varginami; ir kai jie buvo atvesti pas jį, jis išgydė kiekvieną jų.“³

Didelės stiprybės galime pasisemti iš žodžių „visa minia... priėjo“ – *visa*, broliai ir seserys! *Visi* susiduriame su iššūkiiais. Toliau eina frazė: „Kurie buvo kaip nors varginami“. Visi mes tokie esame, ar ne?

Netrukus po to, kai gimė brangusis Pakstonas, žinojome, kad Dangiškasis Tėvas palaimins mus ir pateiks mums ypatingų pamokų. Kai mudu su jo tėvu uždėjome savo pirštus ant jo mažutės galvelės, suteikdami jam pirmąjį iš daugybės kunigystės

palaiminimų, man į galvą atėjo žodžiai iš devintojo Jono skyriaus: „Jame turi apsireikšti Dievo darbai.“⁴

Dievo darbai neabejotinai apsireiškia per Pakstoną.

Mokomės kantrybės, tikėjimo ir dėkingumo per tarnavimo balzamą, begalines stiprių emocijų valandas, atjautos ašaras ir maldas bei meilės išreiškimą brangiems namiškiams bėdoje, ypač Pakstonui ir jo gimdytojams.

Prezidentas Džeimsas E. Faustas, mano vaikystės kuolo prezidentas, sakė: „Aš didžiai vertinu tuos mylinčius gimdytojus, kurie stoviškai kenčia ir nugali savo sielvartą ir širdgėlą dėl vaiko, kuris gimė su rimta protine arba fizine negalia ar kuriam tokia išsivystė. Dažnai tas sielvartas tęsiasi kiekvieną dieną, be palengvėjimo, visą gimdytojo ar vaiko gyvenimą. Visai neretai gimdytojams reikia nepaprastai rūpintis slaugant tokį vaiką, ir tai niekada nesibaigia, vyksta dieną naktį. Ilgus metus daugelio motinų rankos ir širdys skauda, joms guodžiant savo ypatingą vaiką ir lengvinant jo kančias.“⁵

Patys buvome liudininkai, kaip Pakstono šeimoje pasireiškė tyra Gelbėtojo meilė, ir ta meilė prieinama visiems, kaip tai aprašyta Mozijo knygoje: „Ir dabar buvo taip, kad naštos, kurios buvo užkrautos ant Almos ir jo brolių, buvo padarytos lengvos; taip, Viešpats sustiprino juos, kad jie galėjo lengvai nešti savo naštas, ir jie džiugiai ir kantriai pasidavė Viešpaties valiai.“⁶

Vieną vakarą pirmomis Pakstono gyvenimo dienomis buvome naujagimių intensyviosios slaugos skyriuje, nuostabiame Primary Childrens' s Medical Center [Vaikų medicinos centre], Solt Leik Sityje, Jutoje, žavėdamiesi, kaip pasiaukojančiai dirba gydytojai, seselės ir slaugytojos, skirdami Pakstonui visą dėmesį. Paklausiau dukters, kaip už visa tai sugebėsime sumokėti, ir spėdamas pasakiau tam tikrą sumą. Šalia stovėjęs gydytojas užsiminė, kad aš visiškai neatspėjau ir kad mažojo Pakstono slaugymas kainuos gerokai daugiau, nei aš paskaičiavau. Sužinojome, kad didelė dalis ligoninėje vykdomo slaugymo išlaidų padengiama kitų žmonių dosniomis laiko ir piniginių dovanomis. Tie žodžiai privertė mane pajusti nuolankumo dvasią, kai galvojau, kokia vertinga yra ši smulkutė, mažytė siela taip rūpestingai jį prižiūrintiems žmonėms.

Tai man priminė žinomą misionierišką Raštų ištrauką, kurios prasmę supratau naujai: „Atminkite, kad Dievo akyse sielų vertė yra didžiulė.“⁷

Ašaros man ištryško, kai maščiau, kaip smarkiai mūsų Dangiškasis Tėvas ir Jo Mylimas Sūnus Jėzus Kristus myli kiekvieną iš mūsų, labai aiškiai pažinęs, kokia Dievui yra sielų vertė, tiek materiale prasme, tiek dvasine.

Pakstono šeima sužinojo, kad juos supa nesuskaičiuojami dangiški ir žemiški tarnaujantieji angelai. Kai kurie, reikalui atsiradus, tyliai ir nepastebimai įeidavo ir be garso išeidavo. Kiti stovėdavo prie durų su maistu, skalbdavo skalbinius, paimdavo iš mokyklos kitus šeimos vaikus, paskambindavo išsakyti padrašinančio žodžio ir ypač meldavosi dėl Pakstono. Taip gavome dar vieną ypatingą pamoką: jei pamatytumėt skęstantį žmogų, ar klaustumėt, ar jam reikia pagalbos? Ar būtų geriau šokti į vandenį ir išgelbėti jį iš gilių vandenių? Vien siūlymas, nors dažnai išsakomas ir su gerais norais, „Pasakyk man, jei prireiks pagalbos“ iš tikrųjų visai nėra pagalba.

Ir toliau mokomės, kokia tai svarbi vertybė: žinoti ir domėtis, kas vyksta mūsų aplinkinių gyvenimuose, sužinodami ne tik tai, kaip svarbu padėti, bet ir patirdami didžiulį džiaugsmą, kuris ateina, kai padedame kitiems.

Prezidentas Tomas S. Monsonas, kuris pats yra puikus pavyzdys to, kaip reikia pakylėti suspaustusius, sakė: „Telaimina Dievas visus, besistengiančius būti savo brolio sargais, kurie duoda, kad palengvintų kančias, kurie visu juose esančiu gėriu stengiasi padaryti pasaulį geresnį. Ar pastebėjote, kad tokie žmonės šypsosi plačiau? Jų žingsniai tvirtesni. Juos gaubia pasitenkinimo aura... nes žmogus negali, prisidėdamas prie pagalbos kitiems, pats nepatirti gausios palaimos.“⁸

Nors susidursime su išmėginimais, negandomis, širdgėla, negaliomis ir visokiausiais suspaudimais, mūsų rūpestingas mylintis Gelbėtojas visuomet bus su mumis. Jis pažadėjo:

„Nepaliksiu jūsų našlaičiais – ateisiu pas jus. [...]

Duodu jums savo ramybę. Ne taip aš ją duodu, kaip duoda pasaulis. Tenebūgštauja jūsų širdys ir teneliūdi!“⁹

Kokie esame dėkingi mūsų Dangiškajam Tėvui už mūsų šaunuolį Pakstoną. Per jį Viešpats apreiškia Savo darbus ir toliau mums pateikia tas vertingas, šventas ir ypatingas pamokas.

Norėčiau baigti mėgstamos giesmės žodžiais:

*„Kovoje kartu lig galo triūsime visi;
Džiaugiamės mes! Džiaugiamės mes!
Laukia Kristaus armijos karūna skaisti;
Iškovosim ją per pergales.“¹⁰*

Broliai ir seserys, viliuosi ir meldžiuosi, kad toliau oriai neštume savo naštas ir tiestume pagalbos ranką tiems tarp mūsų, kurie kenčia ir kuriuos būtina pakylėti ir padrašinti. Dėkokime Dievui už Jo palaimas ir dar kartą mūsų Tėvui danguje įsipareigokime nuolankiai tarnauti Jo vaikams. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Russell M. Nelson, „We Are Children of God“, *Liahona*, Jan. 1999, 103; *Ensign*, Nov. 1998, p. 85, 86.
2. Žr. Jobo 38:7.
3. 3 Nefio 17:7, 9.
4. Jono 9:3.
5. James E. Faust, „The Works of God“, *Ensign*, Nov. 1984, p. 54.
6. Mozijo 24:15.
7. Doktrinos ir Sandorų 18:10.
8. Thomas S. Monson, „Our Brothers' Keepers“, *Ensign*, June 1998, p. 39.
9. Jono 14:18, 27.
10. „We Are All Enlisted“, *Hymns*, no. 250.

Pranašų vizija apie Paramos bendriją: tikėjimas, šeima, parama

Džiulė B. Bek

Neseniai atleista visuotinė Paramos bendrijos prezidentė

Tikėjimas, šeima ir parama – šie trys paprasti žodžiai išreiškia pranašų viziją apie Bažnyčios seseris.

Pastaraisiais metais gaunu įkvėpimą dažnai kalbėti apie Paramos bendriją – jos tikslus ir ypatumus¹, jos istorijos vertę², jos darbą bei partnerystę su vyskupais ir Melchizedeko kunigystės kvorumais.³ Atrodo, kad dabar būtų svarbu skirti šiek tiek dėmesio Paramos bendrijos vizijai, kokią ją mato pranašai.⁴

Viešpaties pranašai nuolat mokė vyresnius ir aukštesnius kunigus apie jų tikslus ir pareigas, lygiai taip pat jie kalbėjo apie savo viziją Paramos bendrijos seserims. Iš gaunamų patarimų aišku, kad Paramos bendrijos tikslas yra stiprinti tikėjimą ir asmeninį dorovingumą, stiprinti šeimas ir namus ir surasti tuos, kuriems reikia pagalbos, ir padėti jiems. *Tikėjimas, šeima ir parama* – šie trys paprasti žodeliai apibendrina pranašų viziją Bažnyčios seserims.

Nuo Sugražinimo pradžios pranašų vizija atspindėjo stiprias, ištikimas, ryžtingas moteris, suprantančias savo amžiną vertę ir tikslą. Įsteigęs Paramos bendriją, Pranašas Džozefas Smitas pirmajai jos prezidentei nurodė „pirmininkauti šiai bendrijai, rūpinantis vargšais – tenkinant jų norus bei rūpinantis šios institucijos reikalais“⁵. Šią organizaciją jis matė kaip „išskirtinę bendriją, atsiribojusią nuo pasaulio blogybių“⁶.

Brigamas Jangas, antrasis Bažnyčios Prezidentas, mokė savo patarėjus ir Dvylikos Apaštalų Kvorumą mokyti vyskopus „leisti

[seserims] įvairiose apylinkėse suorganizuoti Moterų paramos bendrijas“. Jis pridūrė: „Kai kas gali manyti, kad tai mažmožis, bet taip nėra.“⁷

Prezidentas Džozefas F. Smitas vėliau sakė, kad Paramos bendrija – „sukurta Dievo, Jo įpareigota, Jo įsteigta ir Jo paskirta“⁸, o ne „vyro ar moters“, kaip kitos pasaulio organizacijos. Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas seserims pasakė, kad joms „buvo suteikta galia ir valdžia padaryti daug gero“⁹. Jis sakė: „Jūs esate pasaulyje didžiausios moterų organizacijos narės; Dievo karalystei žemėje ši organizacija yra gyvybiškai svarbi, ji sumanyta ir valdoma taip, kad padėtų ištikimiems nariams gauti amžinąjį gyvenimą mūsų Tėvo karalystėje.“¹⁰

Plati įtakos sfera

Kasmet šimtai tūkstančių moterų tampa šio nuolat besiplečiančio „seserų rato“¹¹ dalimi. Tapusi bendrijos nare, sesuo, kur ji begyventų ar kokiose pareigose betarnautų, tebelieka Paramos bendrijos narė. Jos niekas neužmiršta.¹² Dėl svarbių Paramos bendrijos tikslų Pirmoji Prezidentūra pareiškė pageidavimą, kad merginos tai organizacijai pradėtų ruošti dar gerokai prieš aštuonioliktąjį gimtadienį.¹³

Paramos bendrija nėra programa. Ji – oficiali Viešpaties Bažnyčios dalis „Dievo paskirta“ mokyti, stiprinti ir įkvėpti seseris jų tiksluose, kurie susiję su tikėjimu, šeima ir parama. Paramos bendrija yra Pastarųjų dienų Šventųjų moterų gyvenimo būdas, jos įtaka juntama už sekmadieninės pamokos ir kitų bendrų susirinkimų ribų. Bendrija seka Viešpačiu Jėzumi Kristumi bei Jo Apaštalais sekusių moterų senovės Bažnyčioje pavyzdžiais.¹⁴ Mus mokė, kad „moterys privalo savo gyvenimą pripildyti vertybėmis, kurios puoselėjamos Paramos bendrijoje, lygiai kaip vyrams privaloma ugdyti savybes, kurias puoselėja kunigystė“¹⁵.

Pranašas Džozefas Smitas, suorganizavęs Paramos bendriją, mokė seseris, kad jų užduotis yra „padėti vargšams“ ir „gelbėti sielas“¹⁶. Vykdamas nurodymą „gelbėti sielas“, seserims buvo suteiktas įgaliojimas telktis ir veikti plačioje įtakos sferoje. Pirmajai Paramos bendrijos prezidentei buvo pavesta aiškinti Raštus. Paramos bendrija ir šiomis dienomis vykdo šią svarbią

atsakomybę mokyti Viešpaties Bažnyčioje. Kai Džozefas Smitas seserims pasakė, kad Paramos bendrijos organizacija paruoš jas „kunigystės privilegijoms, palaiminimams ir dovanoms“¹⁷, joms buvo paaiškinta Viešpaties išgelbėjimo darbo esmė. Sielų gelbėjimas apima dalijimąsi Evangelija ir dalyvavimą misionieriškame darbe. Jis apima ir šventyklos bei šeimos istorijos darbą. Jis apima visas pastangas, dedamas siekiant tapti dvasiškai ir materialiai nepriklausomais.

Vyresnysis Džonas A. Vidsou pareiškė, kad Paramos bendrija suteikia „pagalbą skurdo, ligos, dvejonų, neišmanymo metu – pagalbą visais tais atvejais, kai stabdomas moters džiaugsmas ir tobulėjimas. Koks didingas pavedimas!“¹⁸.

Prezidentas Boidas K. Pakeris Paramos bendriją prilygino „saugos sienai“¹⁹. Dėl atsakomybės apginti seseris ir jų šeimas lankančioms mokytojoms tampa vis svarbiau stebėti ir tarnauti savo seserims. Būtent taip parodome savo pasiryžimą atminti su Viešpačiu sudarytas sandoras. Tarnaudamos „vargšams ir nuskriaustiems“ dirbuojamės daroje su vyskupais ir tokiu būdu rūpinamės Šventųjų materialinėmis bei dvasinėmis reikmėmis.²⁰

Prezidentas Spenseris V. Kimbolas sakė: „Daug seserų gyvena apsirėdžiusios skarmalais – dvasiniais skarmalais. Joms paruošti nuostabūs apdarai, dvasiniai apdarai. [...] Jūsų privilegija yra eiti į seserų namus ir pakeisti jų skarmalus į nuostabiuosius apdarus.“²¹ Prezidentas Haroldas B. Ly pasidalino savo vizija, sakydamas: „Ar nematote, kodėl Viešpats paskyrė ... būtent Paramos bendrijai lankytis tuose namuose? Dėl to, kad, išskyrus patį Mokytoją, Bažnyčioje niekas kitas taip nesupranta ir su tokia meile nepaliečia šių žmonių širdžių ir gyvenimų.“²²

Prezidentas Džozefas F. Smitas įspėjo Paramos bendrijos seseris ir jų vadoves, sakydamas, kad nenori „išsvysti tokios dienos, kai mūsų Paramos bendrija pradės sekti arba kopijuoti moterų sukurtas organizacijas, taip prarasdama savo tapatybę“. Jis tikėjosi, kad seserys „ves pasaulį, ... ypač pasaulio moteris, siekdamos viso, kas girtina, viso, kas dieviška, viso, kas pakylėja ir taurina žmonių vaikus“²³. Jo patarime akcentuojama būtinybė pašalinti visas tradicijas, temas, madas ir tendencijas. Jis kviečia mus daryti tai, kas sutampa su Paramos bendrijos tikslais.

Vadovės, kurios siekia apreiškimo, gali užtikrinti, kad kiekvienas Paramos bendrijos susirinkimas, pamoka, veikla ir pastanga įgyvendintų tikslus, kuriems ši bendrija ir buvo suorganizuota. Visuomeniškumas, draugystė ir trokštama vienybė bus saldūs bendros tarnystės su Viešpačiu vaisiai.

Pranašų vizijos įgyvendinimas

Prezidentas Tomas S. Monsonas kartu su savo patarėjais ne per seniausiai liudijo, „kad Viešpats sugražino Evangelijos pilnatvę per Pranašą Džozefą Smitą ir kad Paramos bendrija yra svarbi to sugražinimo dalis“. Norėdama įrodyti savo troškimą išsaugoti šlovingą Paramos bendrijos palikimą, Pirmoji Prezidentūra neseniai išleido ir visame pasaulyje išplatino knygelę *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*. (Duktersy mano karalystėje. Paramos bendrijos istorija ir darbas). Šios knygelės puslapiuose rasime pavyzdžių, kaip seserys ir broliai bendradarbiauja šeimose ir Bažnyčioje. Joje sužinosime apie principus, nurodančius kas esame, kuo tikime ir ką turėtume saugoti. Pirmoji Prezidentūra ragina mus studijuoti šią svarbią knygelę ir „leisti jos amžinoms tiesoms ir įkvepiantiems pavyzdžiams veikti [mūsų] gyvenimus“²⁴.

Pranašų vizija bus įgyvendinta, kai seserys glaudžiau gyvens pagal Paramos bendrijos tikslus. Prezidentas Kimbolas sakė: „Šioje [Paramos bendrijos] organizacijoje yra galia, kuri dar nepilnai išnaudota, siekiant sustiprinti Sionės namus ir statant Dievo karalystę – taip neįvyks tol, kol seserys ir kunigija nesupras Paramos bendrijos vizijos.“²⁵ Jis pranašavo, kad „didžioji Bažnyčios augimo priežastis paskutinėmis dienomis bus ta, kad daug gerų pasaulio moterų (kurios dažnai turi įgimtą dvasingumą) dideliais būriais plūs į Bažnyčią. Taip iš dalies atsitiks dėl to, kad Bažnyčios moterys tarp pasaulio moterų laikomos išsiskiriančiomis ir kitokiomis, gerąją prasme“²⁶.

Esu dėkinga už pranašų viziją Paramos bendrijai. Aš, kaip ir Prezidentas Gordonas B. Hinklis, esu įsitikinusi, „kad niekur nėra organizacijos, galinčios prilygti šios Bažnyčios Paramos bendrijai“²⁷. Mes, siekdamos stiprinti tikėjimą, šeimas ir teikti paramą, turime susitapatinti su pranašų vizija apie Paramos bendriją.

Baigiu Prezidento Lorenzo Snou žodžiais: „[Paramos] bendrijos ateitis kupina potencialo. Augant Bažnyčiai, atitinkamai plėsis ir jos naudingumo ribos. Taip jos įtaka gėriui bus dar ryškesnė nei praeityje.“²⁸ Sesiems, padėjusioms plėsti Dievo karalystę, jis sakė: „Kadangi prisidėjote prie šių darbų, tai su jumis bus pasidalinta ir šio darbo triumfu, išaukštinimu bei šlove, kuria Viešpats apdovanos savo ištikimus vaikus.“²⁹ Apie tokią viziją liudiju ir aš, Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Žr. Julie B. Beck, „Fulfilling the Purpose of Relief Society“, *Liahona* ir *Ensign*, Nov. 2008, 108–111.
2. Žr. Julie B. Beck, BYU Women’s Conference address (Apr. 29, 2011), http://ce.byu.edu/cw/womensconference/archive/2011/pdf/JulieB_openingS.pdf; „What I Hope My Granddaughters (and Grandsons) Will Understand about Relief Society“, *Liahona* ir *Ensign*, Nov. 2011, 109–13; Julie B. Beck, „Relief Society: A Sacred Work“, *Liahona* ir *Ensign*, Nov. 2009, 110–114.
3. Žr. Julie B. Beck, „Why We Are Organized into Quorums and Relief Societies“ (Brigham Young University devotional address, Jan. 17, 2012), speeches.byu.edu.
4. Ši žinia nėra visų pranašų pasisakymų apie Paramos bendriją apibendrinimas. Joje tėra dalelė jų vizijos ir nurodymų. Daugiau mokymų šia tema rasite knygelėje *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society*, konferencijų kalbose ir kituose Bažnyčios leidiniuose.
5. Joseph Smith, in *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), p. 13.
6. Joseph Smith, in *Daughters in My Kingdom*, p. 15.
7. Brigham Young, in *Daughters in My Kingdom*, p. 41.
8. Joseph F. Smith, in *Daughters in My Kingdom*, p. 65–66.
9. Joseph Fielding Smith, in *Daughters in My Kingdom*, p. 142.
10. Joseph Fielding Smith, in *Daughters in My Kingdom*, p. 97.
11. Boyd K. Packer, in *Daughters in My Kingdom*, p. 85.
12. Žr. Boyd K. Packer, „The Circle of Sisters“, *Ensign*, Nov. 1980, p. 110.
13. Žr. First Presidency letters, Mar. 19, 2003, ir Feb. 23, 2007.
14. Žr. *Daughters in My Kingdom*, p. 3–6.
15. Boyd K. Packer, in *Daughters in My Kingdom*, p. 16.
16. Joseph Smith, in *Daughters in My Kingdom*, p. 17.
17. Joseph Smith, in *History of the Church*, 4:602.
18. John A. Widtsoe, in *Daughters in My Kingdom*, p. 25.
19. Boyd K. Packer, *Ensign*, Nov. 1980, p. 110.
20. Joseph Fielding Smith, in *Daughters in My Kingdom*, p. 142.
21. Spencer W. Kimball, in *Daughters in My Kingdom*, p. 117.
22. Harold B. Lee, „The Place of Relief Society in the Welfare Plan“, *Relief Society Magazine*, Dec. 1946, p. 842.
23. Joseph F. Smith, in *Daughters in My Kingdom*, p. 66.
24. The First Presidency, in *Daughters in My Kingdom*, ix.
25. Spencer W. Kimball, in *Daughters in My Kingdom*, p. 142.

26. Spencer W. Kimball, in *Daughters in My Kingdom*, p. 95.
27. Gordon B. Hinckley, in *Daughters in My Kingdom*, p. 160.
28. Lorenzo Snow, in *Daughters in My Kingdom*, p. 19.
29. Lorenzo Snow, in *Daughters in My Kingdom*, p. 7.

Kristaus doktrina

Vyresnysis D. Todas Kristofersonas

Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

Mūsų laikų Bažnyčioje, kaip ir senovėje, Kristaus doktrinos formulavimas ar doktrininių nukrypimų taisyimas yra pagrįstas dievišku apreiškimu.

Reiškiamo nuoširdžiausią dėkingumą ir meilę seseriai Bek, seseriai Olred ir seseriai Tompson bei Paramos bendrijos tarybai.

Pastaruojų metu pastebėjome augantį visuomenės susidomėjimą Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios tikėjimu. Tai yra tai, kuo džiaugiamės, nes galiausiai svarbiausias mūsų pavedimas yra mokyti Jėzaus Kristaus Evangelijos, Jo doktrinos visame pasaulyje (žr. Mato 28:19–20; DS 112:28). Tačiau turime pripažinti, kad buvo ir tebėra šioks toks mūsų doktrinos ir jos kilmės nesupratimas. Būtent apie tai noriu šiandien pakalbėti.

Laikų viduryje Gelbėtojas mokė savo doktrinos, ir Jo Apaštalai aršiai kovojo, kad ją apsaugotų nuo klaidingų tradicijų ir filosofijų puolimo. Naujojo Testamento laiškuose aprašoma daugybė atvejų, liudijančių, kad jau apaštalų tarnystės metu prasidėjo rimtas ir visuotinis atsimetimas.¹

Po to sekusiais amžiais sušvisdavo tik blankūs Evangelijos spinduliai, kol 19-tame amžiuje pasauliui išaušo skaisti Sugražinimo aušra, ir Kristaus Evangelija, pilna ir išbaigta, vėl buvo žemėje. Ši šlovinga diena prasidėjo, kai šviesos stulpe, skaistesniame už saulę (žr. Džozefas Smitas – Istorija 1:16), Dievas Tėvas ir Jo Mylimasis Sūnus Jėzus Kristus aplankė jaunąjį Džozefą Smitą ir pradėjo tai, kas vėliau išsiliejo gausiais apreiškimais, susijusiais su dieviška galia ir įgaliojimu.

Šiuose apreiškimuose randame tai, ką galime pavadinti esmine žemėje atkurtos Jėzaus Kristaus Bažnyčios doktrina. Pats

Jėzus šią doktriną apibrėžė tokiais žodžiais, užrašytais Mormono Knygoje – dar viename Jėzaus Kristaus Testamente:

„Štai mano doktrina, ir tai yra doktrina, kurią man davė Tėvas; ir aš liudiju apie Tėvą, ir Tėvas liudija apie mane, ir Šventoji Dvasia liudija apie Tėvą ir mane; ir aš liudiju, kad Tėvas įsako visiems žmonėms visur atgailauti ir tikėti mane.

Ir kiekvienas, kuris tiki mane ir krikštijasi, bus išgelbėtas; ir tai yra tie, kurie paveldės Dievo karalystę.

O kiekvienas, kuris netiki mane ir nesikrikštija, bus pasmerktas.

Ir kas tik tiki mane, taip pat tiki ir Tėvą; ir tam Tėvas paliudys apie mane, nes jis aplankys jį ugnimi ir Šventąja Dvasia. [...]

Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, kad tai yra mano doktrina, ir kas stato ant jos, tas stato ant mano uolos, ir pragaro vartai jį nenugalės.“ (3 Nefio 11:32–35, 39.)

Tai mūsų žinia, uola, ant kurios statome, pamatas viskam kitam Bažnyčioje. Kaip ir viskas, kas ateina iš Dievo, ši doktrina yra tyra, aiški, lengvai suprantama – net vaikui. Džiugiomis širdimis kviečiame visus ją priimti.

Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčioje „mes tikime visa, ką Dievas apreiškė, visa, ką jis apreiškia šiuo metu, ir tikime, kad jis dar apreišk daug didžių ir svarbių dalykų, susijusių su Dievo karalyste“ (Tikėjimo Teiginių 1:9). Tai reiškia, kad nors dar daug ko nežinome, gautąsias tiesas ir doktriną gavome ir toliau gausime dievišku apreiškimu. Kai kuriose religijose teologai pareiškia turį tokį patį mokymo įgaliojimą kaip dvasiniai vadovai. Todėl doktrininiai klausimai gali virsti šių grupių nuomonių kova. Kai kurie pasikliauna ekumeninėmis viduramžių tarybomis ir jų tikėjimo išpažinimais. Kiti pirmenybę teikia vėlesnių teologų išmąstymams ar Biblijos hermeneutikai ir egzegezei. Mes vertiname supratimą plečiančias studijas, bet mūsų laikų Bažnyčioje, kaip ir senovėje, Kristaus doktrinos formulavimas ar doktrininių nukrypimų taisymas yra pagrįstas dievišku apreiškimu tiems, kuriuos Viešpats apdovanoja apaštališkuoju įgaliojimu.²

1954 metais Prezidentas Dž. Rubenas Klarkas jaun., tada patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje, paaiškino, kaip Bažnyčioje paskelbiama doktrina ir koks svarbus yra Bažnyčios Prezidento

vaidmuo. Kalbėdamas apie Pirmosios Prezidentūros ir Dvylikos Apaštalo Kvorumo narius, jis pasakė: „Turime nepamiršti, kad kai kuriems visuotiniams įgaliotiniams yra duotas ypatingas pavedimas; jie turi ypatingą dovaną; jie palaikomi kaip pranašai, regėtojai ir apreiškėjai, kas suteikia jiems ypatingą dvasinę dovaną, susijusią su žmonių mokymu. Jie turi teisę, galią ir įgaliojimą skelbti Dievo mintį ir valią Jo žmonėms, būdami pavaldūs visuotinei Bažnyčios prezidento galiai ir įgaliojimui. Kitiems visuotiniams įgaliotiniams neduodama ši ypatinga dvasinė dovana ir įgaliojimas, apimantys mokymą. Iš čia išplaukia jų apribojimas, ir toks su mokymu susijęs jų galios ir įgaliojimo apribojimas taikomas kiekvienam Bažnyčios pareigūnui ir nariui, nes nė vienas jų dvasiškai neapdovanojamas kaip pranašas, regėtojas ir apreiškėjas. Be to, kaip ką tik buvo sakyta, Bažnyčios Prezidentas turi didesnę ir ypatingą dovaną ta prasme, kad jis yra pranašas, regėtojas ir apreiškėjas visai Bažnyčiai.“³

Kaip Gelbėtojas apreiškia savo valią ir doktriną pranašams, regėtojams ir apreiškėjams? Jis gali veikti per pasiuntinį arba asmeniškai. Jis gali kalbėti savo paties balsu arba Šventosios Dvasios balsu, kalbėdamas Dvasia dvasiai žodžiais ar jausmais, perteikdamas supratimą geriau nei žodžiais (žr. 1 Nefio 17:45; DS 9:8). Jis gali bendrauti su savo tarnais asmeniškai arba su jų taryba (žr. 3 Nefio 27:1–8).

Pateiksiu du pavyzdžius iš Naujojo Testamento. Pirmasis yra apreiškimas, skirtas Bažnyčios vadovui. Apaštalo darbu knygos pradžioje randame, kad Kristaus apaštalai, sekdami Jėzaus pavyzdžiu, skelbė Evangelijos žinią tik žydams (žr. Mato 15:24). Tada, pagal Viešpaties tvarkaraštį, atėjo laikas permainai. Jopėje Petras patyrė regėjimą, kuris pasikartoto tris kartus. Jis regėjo įvairius gyvūnus nuleidžiamus žemyn iš dangaus didelėje marškoje, laikomoje už keturių kampų (žr. Apaštalo darbu 10:11), ir jam buvo įsakyta: „pjauk ir valgyk“ (Apaštalo darbu 10:13). Petras nenorėjo to daryti, kadangi kai kurie gyvūnai pagal Mozės įstatymą buvo laikomi „nešvariais“, o Petras niekada nebuvo pažeidęs įsakymo, draudžiančio tokius valgyti. Tačiau balsas Petro regėjime jam tarė: „Ką Dievas apvalė, tu nevadink suteptu.“ (Apaštalo darbu 10:15.)

Šio regėjimo reikšmė paaiškėjo, kai iš karto po jo į Petro buveinę atvyko keli Romos šimtininko Kornelijaus siųsti vyrai, kurie paprašė, kad jis vyktų mokyti jų šeimnininko. Kornelijus buvo surinkęs gana didelį giminaičių ir draugų būrį, ir Petras, radęs juos viltingai laukiančius išgirsti jo žinią, tarė:

„Dievas man apreiškė, jog negalima jokio žmogaus laikyti suteptu ar netyru.

...Dabar suprantu, jog Dievas nėra šališkas.

Jam brangus kiekvienos tautos žmogus, kuris jo bijo ir teisingai gyvena...“ (Apaštalų darbų 10:28, 34–35; taip pat žr. 17–24 eilutės.)

„Petru tebekalbant šiuos dalykus, Šventoji Dvasia nužengė ant visų, kurie klausėsi žodžio.

Su Petru atvykę žydų kilmės tikintieji labai stebėjosi, kad ir pagonims buvo išlieta Šventosios Dvasios dovana.

... Tuomet Petras tarė:

Argi kas galėtų šitiems neduoti krikštui vandens, jeigu jie, kaip ir mes, gavo Šventąją Dvasią?!“ (Apaštalų darbų 10:44–47.)

Šiuo Petru sutektu patyrimu ir apreiškimu Viešpats pakeitė Bažnyčios praktiką ir apreiškė savo mokiniams pilnesnį doktrinos supratimą. Ir taip Evangeliją imta skelbti visai žmonijai.

Vėliau Apaštalų darbų knygoje randame kitą, kiek susijusį pavyzdį, rodantį, kaip apreiškimas doktrinos klausimais gali būti duotas taryboje. Kilo ginčas dėl to, ar pagal Mozės įstatymą būtino apipjaustymo turėtų būti laikomasi kaip Evangelijos ir Kristaus Bažnyčios įsakymo (žr. Apaštalų darbų 15:1, 5).

„Apaštalai ir vyresnieji susirinko šio klausimo apsvarstyti.“

(Apaštalų darbų 15:6.) Mūsų turimas šios tarybos aprašymas, žinoma, yra nepilnas, bet mes žinome, kad po ilgo ginčo (žr. Apaštalų darbų 15:7) Petras, vyriausiasis apaštalas, pakilo ir paskelbė, ką jam patvirtino Šventoji Dvasia. Jis priminė tarybai, kad, Kornelijaus namuose ėmus skelbti Evangeliją neapipjaustytiems pagonims, jie gavo Šventąją Dvasią taip pat, kaip ją gavo ir apipjaustyti žydų atsivertusieji. Jis sakė: Dievas „nepadarė skirtumo tarp mūsų ir jų, tikėjimu numazgodamas jų širdis.

Tad kam gi gundote Dievą ir kraunate ant mokinių sprando jungą, kurio nei mūsų protėviai, nei mes patys negalėjome panešti?

Verčiau tikėkime Viešpaties Jėzaus malone būsią išgelbėti kaip ir jie“ (Apaštalu darbų 15:9–11; taip pat žr. 8 eilutę).

Tada, paremdami Petro pareiškimą, kalbėjo Paulius, Barnabas ir galbūt kiti. Jokūbas pasiūlė, kad savo sprendimą jie surašytų kaip laišką Bažnyčiai, ir taryba buvo vieninga – jie „bendrai susirinkę nusprendė“ (Apaštalu darbų 15:25; taip pat žr. 12–23 eilutes). Jų sprendimą skelbiančiame laiške apaštalai rašė: „Šventajai Dvasiai ir mums pasirodė teisinga“ (Apaštalu darbų 15:28), kitaip sakant, šis sprendimas kilo iš Dieviško apreiškimo per Šventąją Dvasią.

Dabar šių pačių principų laikomasi sugražintoje Jėzaus Kristaus Bažnyčioje. Bažnyčios prezidentas gali paskelbti ar aiškinti doktrinas, kurias jis gavo per jam skirtą apreiškimą (pvz., žr. DS 138). Doktrina taip pat gali būti išaiškinama jungtinėje Pirmosios Prezidentūros ir Dvylikos Apaštalu Kvorumo taryboje (pvz., žr. 2 Oficialus Pareiškimas). Paprastai taryba apsvarsto kanonizuotus Raštus, Bažnyčios vadovų mokymus ir praeities praktikas. Bet galiausiai, kaip ir naujatestamentinėje Bažnyčioje, tikslas yra ne tik bendras tarybos narių sutarimas, bet apreiškimas iš Dievo. Tai procesas, apimantis ir samprotavimą, ir tikėjimą, siekiant sužinoti Viešpaties mintį bei valią.⁴

Tuo pat metu turime atminti, kad ne kiekvienas Bažnyčios vadovo teiginys, praeityje ar dabar, yra doktrina. Bažnyčioje suprantama, kad vieną kartą vieno vadovo išsakytas teiginys dažnai reiškia asmeninę, nors ir gerai apgalvotą, nuomonę, nesitikint, jog tai bus oficialus ar visą Bažnyčią įpareigojantis nurodymas. Pranašas Džozefas Smitas mokė, kad „pranašas yra pranašas tik tada, kai jis veikia kaip toks“⁵. Jau anksčiau cituotas prezidentas Klarkas pastebėjo:

„Čia gerai tinka paprastas pasakojimas, kurį vaikystėje man papasakojo mano tėvas. Nežinau, kas jo autorius, bet jis iliustruoja esmę. Jis pasakojo, kad, susijaudinęs dėl atžygiuojančios Džonstono Armijos, brolis Brigamas rytiniame susirinkime pasakė žmonėms pamokslą, alsuojantį nepaklusnumu artėjančiai armijai ir ketinimu pasipriešinti ir

priversti juos trauktis. Popietiniame susirinkime jis atsistojo ir pasakė, kad ryte kalbėjo Brigamas Jangas, bet dabar ketina kalbėti Viešpats. Jis pasakė kalbą, kurios žinia buvo visiškai priešinga rytinei kalbai. [...]

Ar savo požiūrį išsakantys broliai yra įkvėpti Šventosios Dvasios, Bažnyčia sužinos per Šventosios Dvasios liudijimą nariams, ir, atėjus laikui, tas žinojimas bus padarytas akivaizdus.⁶

Kad mūsų doktrinoje centrinė figūra yra Gelbėtojas, Pranašas Džozefas Smitas patvirtino tokiu svarbiu sakiniu: „Esminis mūsų religijos principas yra apaštalų ir pranašų liudijimas apie Jėzų Kristų: kad Jis numirė, buvo palaidotas ir trečiąją dieną prisikėlė bei pakilo į dangų; o visi kiti su mūsų religija susiję dalykai tėra priedai prie to.“⁷ Džozefo Smito liudijimas apie Jėzų yra tas, kad Jis gyvena, nes jis Jį matė: „būtent Dievo dešinėje; ir [girdėjo] balsą, liudijantį, kad jis – Tėvo Viengimis“ (DS 76:23; taip pat žr. 22 eilutę). Prašau visus, kurie girdi ar skaito šią žinią, per maldą ir Raštų studijavimą siekti tokio paties liudijimo apie Dievo būdą, Jėzaus Kristaus Apmokėjimą ir Prisikėlimą. Priimkite Jo doktriną atgailaudami, priimdami krikštą bei Šventosios Dvasios dovaną ir visą gyvenimą laikydamiesi Jėzaus Kristaus Evangelijos įstatymų ir sandorų.

Artėjant Velykų šventei, išsakau savo liudijimą, kad Jėzus Nazaretis buvo ir yra Dievo Sūnus, būtent senovėje išpranašautasis Mesijas. Jis yra Kristus, kuris kentėjo Getsemanėje, numirė ant kryžiaus, buvo palaidotas ir trečią dieną tikrai prisikėlė. Jis yra prisikėlęs Viešpats, per kurį visi mes būsime prikelti ir per kurį visi norintieji galės būti išpirkti ir išaukštinti Jo dangiškoje karalystėje. Tai yra mūsų doktrina, patvirtinanti visus ankstesnius liudijimus apie Jėzų Kristų ir naujai paskelbta mūsų naujam laikmečiui. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Žr. Neal A. Maxwell, „From the Beginning“, *Ensign*, Nov. 1993, p. 18–19:

Jokūbas smerkė karus ir kivirčus tarp Bažnyčios narių (žr. Jok 4:1). Paulius sielvartavo dėl

susiskaldymų Bažnyčioje ir kad „plėsrūs vilkai nesigailės kaimenės“ (žr. 1 Kor 11:18; ApD 20:29–31). Žinodamas, kad artėja atsimitimas, Jis rašė tesalonikiečiams, kad antrasis

Jėzaus atėjimas neįvyks, kol pirma neateis atkritimas; toliau jis rašė, kad nedorybė jau veikia (žr. 2 Tes 2:3, 7).

Prieš mirtį Paulius rašė, koks tai buvo didžiulis atkritimas: „nusigręžė visi, esantys Azijoje“ (2 Tim 1:15). ...

Paplitusi paleistuvystė ir stambeldystė skatino apaštalus skelbti aliarmą (žr. 1 Kor 5:9; Ef 5:3; Judo 1:7). Tiek Jonas, tiek Paulius skundėsi dėl netikrų apaštalų (žr. 2 Kor 11:13; Apr 2:2). Bažnyčia gyveno tarsi apgulties sąlygomis. Kai kurie ne tik atkrito, bet atvirai priešinosi. Syki Paulius liko vienas ir sielvirtavo, kad visi jį paliko (žr. 2 Tim 4:16). Taip pat jis smerkė tuos, kurie „apverčia aukštyn kojomis ištisis namus“ (Titui 1:11).

Kai kurie vietiniai vadovai nepakluso mokymui, atsakė priimti brolius (žr. 3 Jn 1:9–10).

Nenuostabu, kad prezidentas Jangas pastebėjo: „Sakoma, kad kunigystė buvo atimta iš Bažnyčios, bet iš tikrųjų Bažnyčia nutolo nuo kunigystės.“ (*Journal of Discourses*, 12:69.)

Bėgant laikui, pasak vyresniojo Maksvelo, „samprotavimas, graikų filosofinė tradicija įsigalėjo ir pakeitė pasitikėjimą apreiškimu; tokį rezultatą turbūt paspartino geras ketinimais besivadovavę krisčionys, norintys savo įsitikinimus suderinti su pagrindine tuometinės kultūros tėkme.

„...Tad ir mes būkime atsargūs, gretindami apreiškimą teologiją su tradicine išmintimi“ (*Ensign*, Nov. 1993, p. 19–20).

2. Apaštalai ir pranašai, tokie kaip Džozefas Smitas, skelbė Dievo žodį. Bet mes tikime, kad vyrai ir moterys, ir net vaikai per maldą ir Raštų studijavimą gali gauti dievišką įkvėpimą ir vadovautis

juo. Kaip ir senovės apaštalų dienomis, Jėzaus Kristaus Bažnyčios nariams duodama Šventosios Dvasios dovana, kuri suteikia galimybę nuolat bendrauti su savo Dangiškuoju Tėvu, kitaip sakant, asmeniniam apreiškimui (žr. ApD 2:37–38). Tokiu būdu Bažnyčia tampa pasišventusių, dvasiškai brandžių žmonių, turinčių reginčias dvasines akis, gaunančių informaciją ir patvirtinimą per Šventąją Dvasią, bendruomene. Tai nereiškia, kad kiekvienas narys kalba Bažnyčios vardu ar gali formuluoti jos doktrinas. Tai reiškia, kad kiekvienas gali gauti dievišką vadovavimą priimant sprendimus dėl savo gyvenimo iššūkių ir galimybių.

3. J. Reuben Clark Jr., „When Are Church Leaders' Words Entitled to Claim of Scripture?“, *Church News*, July 31, 1954, p. 9–10; taip pat žr. *Doctrine and Covenants* 28:1–2, 6–7, p. 11–13.
4. Iš tarybos dalyvių reikalaujama tokio pasiruošimo ir savybių: teisumas, šventumas, širdies nusižeminimas, romumas ir didis kantrumas... tikėjimas, dorybė ir pažinimas, susivaldymas, kantrybė, dievotumas, broliškas maloningumas ir tikroji meilė; kadangi yra pažadas: jei tai juose tarpsta, jie nebus bevaisiai Viešpaties pažinime (žr. DS 107:30–31).
5. Joseph Smith, in *History of the Church*, 5:265.
6. J. Reuben Clark Jr., „Church Leaders' Words“, 10. Apie šią istoriją, kurią jo tėvas jam papasakojo apie Brigamą Jangą, vėliau jis rašė:

„Nežinau, ar tai įvyko iš tikrųjų, bet tai iliustruoja principą, kad net pats Bažnyčios prezidentas, kalbėdamas žmonėms, ne visada

veikia įkvėptas Šventosios Dvasios. Taip yra atsitikę doktrinos klausimais (paprastai labai ginčytiniais klausimais), kai vėlesni Bažnyčios prezidentai ir net eiliniai žmonės jautė, kad paskelbdamas doktriną kalbėtojas nebuvo įkvėptas Šventosios Dvasios.

Kaip Bažnyčiai žinoti, kada vadovai, kalbėdami labai ginčytiniais klausimais, yra įkvėpti

Šventosios Dvasios? Ar savo požiūrį išsakantys broliai yra įkvėpti Šventosios Dvasios, Bažnyčia sužinos per Šventosios Dvasios liudijimą nariams, ir, atėjus laikui, tas žinojimas pasidarys akivaizdus.“ (J. Reuben Clark Jr., „Church Leaders’ Words“, 10.)

7. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 49.

Gyvenimo lenktynės

Prezidentas Tomas S. Monsonas

Iš kur atėjome? Kodėl čia esame? Kur išeiname, palikę šį pasaulį? Į šiuos visiems svarbius klausimus jau galime atsakyti.

Mylimi broliai ir seserys, ši rytą norėčiau jums kalbėti apie amžinąsias tiesas – tiesas, kurios praturtins mūsų gyvenimą ir saugiai nulydės namo.

Visur žmonės skuba. Reaktyviniai lėktuvai neša savo brangų krovinį – žmones – per didžiulius žemynus ir beribius vandenynus tam, kad jie galėtų dalyvauti verslo susitikimuose, išpildyti savo įsipareigojimus, mėgautis atostogomis ar aplankyti šeimą. Visur keliuose – įskaitant greitkelius, autostradas ir automagistrales – važiuoja milijonai automobilių, kuriais, regis, nesibaigiančia tėkme ir dėl daugelio priežasčių važiuoja dar daugiau milijonų žmonių, besirūpinančių savo kasdieniais reikalais.

Ar ši greitą gyvenimo tempą bent kada pertraukia apmąstymų akimirkos – ar bent mintys apie amžinąsias tiesas?

Palyginus su amžinosiomis vertybėmis, dauguma kasdieninio gyvenimo klausimų ir rūpesčių iš tiesų atrodo nereikšmingi. Ką valgysime pietums? Kokia spalva perdažysime svetainę? Ar verta užrašyti Džonį į futbolo treniruotes? Šie ir nesuskaičiuojama daugybė panašių klausimų tampa nereikšmingi kritinėmis akimirkomis, kai kas nors nutinka mylimiems žmonėms, kai sveikoje šeimoje apsilanko liga, kai gyvenimo žvakė prigesta ir gresia mirtis. Tada mūsų mintys susitelkia, ir mes galime lengvai nuspėti, kas iš tiesų svarbu, o kas nereikšminga.

Neseniai kalbėjausi su moterimi, kuri jau virš dvejų metų kovoja su gyvybei pavojinga liga. Ji papasakojo, kad, prieš susirgdama, savo dienas leido tokiems užsiėmimams, kaip savo namų valymas iki tobulumo ir jų apstatymas nuostabiais baldais. Ji lankydavosi pas savo kirpėją du kartus per savaitę ir kas mėnesį leisdavo pinigų ir laiką, kad papildytų savo garderobą. Savo vaikaičius ji kviesdavosi į svečius retai, nes visuomet nerimavo, kad jų mažos ir nerūpestingos rankutės gali sudaužyti ar kitaip sugadinti tai, ką ji laikė savo brangiu turtu.

Tada ji sužinojo stulbinančią žinią, kad jos mirtingasis gyvenimas yra pavojuje ir kad galbūt jai gyventi beliko visai neilgai. Ji sakė, kad vos išgirdusi gydytojo diagnozę, tučtuojau suprato, kad visą likusį laiką norėtų praleisti su savo šeima, draugais ir su Evangelija savo gyvenimo centre, nes jie yra tai, kas jai brangiausia.

Toks aiškumo metas vienu ar kitu laiku ateina visiems mums, nors gal ne visada tokiomis dramatiškomis aplinkybėmis. Aiškiai pamatome, kas iš tiesų mūsų gyvenime svarbu ir kaip turėtume gyventi.

Gelbėtojas sakė:

„Nesikraukite lobių žemėje, kur kandys ir rūdys ėda, kur vagys įsilaužia ir vagia.

Verčiau kraukitės lobį danguje, kur nei kandys, nei rūdys neėda, kur vagys neįsilaužia ir nevagia, nes kur tavo lobis, ten ir tavo širdis.“¹

Giliausių apmąstymų ar didžiausių rūpesčių laikais žmogaus siela krypsta į dangų, ieškodama dieviškojo atsakymo į didžiuosius gyvenimo klausimus: *Iš kur atėjome? Kodėl čia esame? Kur išiname, palikę šį pasaulį?*

Atsakymų į šiuos klausimus nerasite atsivertę mokslo knygas ar naršydami internete. Šie klausimai išeina už mirtingumo ribų. Jie siekia amžinybę.

Iš kur atėjome? Šis klausimas neišvengiamai kyla, tegul ir garsiai neištartas, kiekvienam žmogui.

Apaštalas Paulius atėniečiams ant Marso kalvos sakė, kad esame „dieviškos giminės“². Kadangi žinome, kad mūsų fiziniai kūnai kilę iš mūsų mirtingų tėvų, turime iširti šio Pauliaus teiginio reikšmę. Viešpats paskelbė, kad „dvasia ir kūnas yra

žmogaus siela“³. Vadinasi dvasia yra kilusi iš Dievo. Laiško Hebrajams autorius vadina Jį „dvasių Tėvu“.⁴ Visų žmonių dvasios tiesiogine prasme yra Jam „užgimę sūnūs ir dukros“.⁵

Pastebime, kad įkvėpti poetai mūsų apmąstymui apie tai parašė jaudinančius dalykus ir įamžino didingas mintis. Viljamas Vordsvortas teisingai rašė:

*Mūsų gimimas tėra miegas ir užmiršimas;
Siela, kuri ateina su mumis, yra mūsų gyvenimo žvaigždė.
Ji gyveno kažkur kitur
Ir ateina iš labai toli.
Nepamiršusi visiškai visko
Ir nevisiškai nuoga.
Mes ateinam apgaubti šlovės debesų
Iš Dievo, kuris yra mūsų namai,
Dangus supa mus kūdikystėje!*⁶

Tėvai apmąsto pareigą mokyti, įkvėpti, patarti, vesti ir rodyti pavyzdį. O kol tėvai mąsto, vaikai – ypač paaugliai – užduoda persmelkiantį klausimą: „Kodėl čia esame?“ Dažniausiai tas klausimas užduodamas tyliai kreipiantis į savo sielą ir išreiškiamas taip: „Kodėl aš esu čia?“

Kokie dėkingi turime būti, kad išmintingasis Kūrėjas suformavo žemę ir apgyvendino mus joje, užmaršties šydu uždengęs mūsų ankstesnįjį gyvenimą, kad galėtume būti išbandyti, tuo suteikdamas mums galimybę parodyti, ko esame verti, kad pasirodėtume visam tam, ką Dievas yra mums paruošęs.

Aišku, vienas svarbiausių mūsų egzistavimo žemėje tikslų yra gauti kūną iš mėsos ir kaulų. Taip pat mums duota valios laisvės dovana. Tūkstančiais būdų mums suteikta privilegija rinktis patiems. Čia mes mokomės iš griežčiausio mokytojo – asmeninės patirties. Pamatome skirtumą tarp gera ir bloga. Išmokstame skirti, kas kartu, o kas saldu. Sužinome, kad su mūsų veiksmais susijusios pasekmės.

Paklusdami Dievo įsakymams galime pasirodyti esą verti tų „namų“, apie kuriuos kalbėjo Jėzus, skelbdamas: „Mano Tėvo namuose daug buveinių. [...] Einu jums vietos paruošti... kad jūs būtumėte ten, kur ir aš.“⁷

Nors į mirtingąjį gyvenimą ateiname „apgauti šlovės debesų“, gyvenimas nesustabdomai juda į priekį. Po vaikystės ateina jaunystė, ir taip pat nepastebimai ateina branda. Iš patirties išmokstame, kad, keliaudami savo gyvenimo keliu, turime siekti dangiškos pagalbos.

Dievas, mūsų Tėvas, ir Jėzus Kristus, mūsų Viešpats, nužymėjo kelią į tobulumą. Jie moja mums, kviesdami sekti amžinosiomis vertybėmis ir tapti tobulais, kaip Jie yra tobuli.⁸

Apaštalas Paulius palygino gyvenimą su lenktynėmis. Hebrajus jis ragino: „Nusimeskime... lengvai mus apraizgančią nuodėmę ir išsvermingai bėkime mums paskirtose lenktynėse.“⁹

Būdami uolūs nepažiūrėkime pro pirštus į šį išmintingą patarimą iš Mokytojo knygos: „Lenktynes laimi ne greitieji, karus – ne drąsieji.“¹⁰ Iš tiesų apdovanojimą laimi tas, kuris išveria iki galo.

Kai mąstau apie gyvenimo lenktynes, prisimenu kitokias lenktynes iš savo vaikystės. Mes su draugais kišeniniais peiliukais iš minkštos gluosnio medienos išsidroždavome mažučius žaislinius laivelius. Pritvirtinę trikampę medvilninę skiatę kaip burę, kiekvienas leisdavome savo grubiai išdrožtą laivelį į lenktynes santykinai neramiais Provo upės Jutoje vandenimis. Bėgdavome pakrante ir stebėdavome tuos mažyčius laivelius, kurie tai smarkiausiai šokinėdavo, nešami sraunios srovės, tai plaukdavo ramiai, patekę į gilesnį vandenį.

Vienų tokių lenktynių metu pastebėjome, kad vienas laivelis aplenkė kitus ir artėja prie finišo. Staiga srovė nunešė jį pernelyg arti didelio sūkurio, laivelis pasviro ant šono ir apvirto. Jis vis sukosi tame sūkuryje, negalėdamas grįžti į pagrindinę srovę. Pagaliau jis nevykusiai sustojo tarp plūduriuojančių šiukšlių ir nuolaužų, tvirtai įstrigęs tarp kibių žalių maurų.

Tuose vaikystės laiveliuose nebuvo nei kilio, palaikančio stabilumą, nei vairo, neleidžiančio nukrypti nuo kurso, nebuvo juose ir jokio energijos šaltinio. Tad neišvengiamai jų paskirtis buvo plaukti lengviausiu keliu – pasroviui.

Skirtingai nuo tų žaislinių laivelių, mes aprūpinti dieviškomis savybėmis, padedančiomis mums kelionėje. Į mirtingąjį gyvenimą ateiname ne šiaip sau plūduriuoti judrioje

gyvenimo tėkmėje, bet esame pajėgūs mąstyti, svarstyti ir pasiekti.

Mūsų Dangiškasis Tėvas neišleido mūsų į amžinąją kelionę, nesuteikęs priemonių, kuriomis galėtume būti Jo vadovaujami ir kurios užtikrintų mūsų saugų sugrįžimą. Aš kalbu apie maldą. Taip pat kalbu apie to tylaus, ramaus balso šnabždesius; taip pat nepamirštu ir Šventraščių, kuriuose užrašyti Viešpaties ir pranašų žodžiai, duoti mums, kad padėtų sėkmingai pasiekti finišą.

Tam tikru mirtingosios misijos laikotarpiu mūsų žingsniai tampa netvirtai, nublanksta šypsena ir pajuntame ligos skausmą – būtent vasaros pabaigą, rudens artėjimą, žiemos žvarbą ir tai, ką vadiname mirtimi.

Kiekvienas mąstantis žmogus yra uždavęs sau klausimą, kurį geriausiai išreiškė senovės Jobas: „Kai žmogus numiršta, ar bus jis vėl gyvas?“¹¹ Kaip besistengtume išmesti šį klausimą iš galvos, jis visada grįžta. Mirtis aplanko visus žmones. Ji ateina pas senolius, kūprinančius netvirtomis kojomis. Jos kvietimą išgirsta ir vos įpusėjęs gyveno kelionę. O kartais ji nutildo ir vaikučių juoką.

Bet ar yra gyvenimas po mirties? Ar mirtis yra viso ko pabaiga? Robertas Blačfordas knygoje *Dievas ir mano artimas* smarkiai kritikavo tokias pripažintas krikščioniškas vertybes, kaip Dievas, Kristus, malda ir ypač nemirtingumas. Jis drąsiai pareiškė, kad mirtis užbaigia mūsų egzistavimą ir kad niekas negali įrodyti priešingai. Tada įvyko stebinantys dalykai. Jo skepticizmo siena staiga sugriuvo į dulkes. Jis liko pažeidžiamas ir nesaugus. Lėtai jis vėl ėmė judėti tikėjimo link, tikėjimo, kurį buvo išjuokęs ir palikęs. Kas privertė jį taip kardinaliai pakeisti savo pažiūras? Mirė jo žmona. Sudužusia širdimi jis įėjo į kambarį, kuriame gulėjo visa tai, kas iš jos buvo likę mirtinga. Jis dar kartą pažvelgė į veidą, kurį taip mylėjo. Išėjęs jis draugui pasakė: „Tai ji, ir visgi tai ne ji. Viskas pasikeitė. Nebėra to, kas ten buvo anksčiau. Ji nebe tokia, kokia buvo. Ko dar gali ten nebūti, jei ne sielos?“

Vėliau jis rašė: „Mirtis yra ne tai, ką kai kurie žmonės įsivaizduoja. Tai tas pats, kaip tiesiog įeiti į kitą kambarį. Tame

kitame kambaryje rasime... mylimus moteris, vyrus ir meilnius vaikučius, kuriuos mylėjome ir praradome.“¹²

Mano broliai ir seserys, žinome, kad mirtis – ne pabaiga. Per amžius šios tiesos mokė tikrieji pranašai. Taip pat tai galime perskaityti mūsų Šventraščiuose. Mormono Knygoje skaitome konkrečius ir paguodžiančius žodžius:

„Dabar, dėl sielos būsenos tarp mirties ir prisikėlimo, – štai, angelas apreiškė man, kad visų žmonių dvasios, kai tik jos iškeliauja iš šio mirtingo kūno, taip, visų žmonių dvasios, ar jos geros, ar piktos, paimamos namo pas tą Dievą, kuris davė joms gyvybę.

Ir tada bus taip, jog teisiųjų dvasios bus priimtose į laimės būseną, vadinamą rojumi, poilsio būseną, ramybės būseną, kur jos ilsėsis nuo visų savo vargų ir nuo visų rūpesčių ir sielvartų.“¹³

Po nukryžiuojimo Gelbėtojo kūnui pragulėjus kape tris dienas, į jį vėl įėjo dvasia. Kapo akmuo buvo nuristas, ir prisikėlęs Išpirkėjas išėjo laukan su nemirtingu kūnu iš mėsos ir kaulų.

Į Jobo klausimą „Kai žmogus numiršta, ar bus jis vėl gyvas?“ buvo atsakyta, kai Marija su kitomis moterimis prisiartinė prie kapo ir pamatė du vyrus spindinčiais drabužiais, kurie joms pasakė: „Kam ieškote gyvojo tarp mirusiųjų? Nėra jo čia, jis prisikėlė!“¹⁴

Dėl Jėzaus pergalės prieš kapą, visi būsime prikelti. Tai sielos išpirkimas. Paulius rašė: „Yra dangaus kūnai ir žemės kūnai, bet vienoks dangaus kūnų spindesys, kitoks žemės kūnų.“¹⁵

Mes siekiame dangiškosios, celestialinės, šlovės. Trokštame gyventi Dievo akivaizdoje. Norime būti amžinosios šeimos nariai. Tokios palaimos užsitarnaujamos visą gyvenimą stengiantis, siekiant, atgailaujant ir galiausiai pasiekiant sėkmę.

Iš kur atėjome? Kodėl čia esame? Kur išeiname, palikę šį pasaulį? Į šiuos visiems svarbius klausimus jau galime atsakyti. Iš pačių sielos gelmių ir su visu nuolankumu liudiju, jog tai, apie ką kalbu, yra tiesa.

Mūsų Dangiškasis Tėvas džiaugiasi tais, kurie laikosi Jo įsakymų. Jis nerimauja dėl pasimetusio vaiko, vangaus paauglio, neklusnaus jaunuolio ir savo pareigų neatliekančio gimdytojo.

Mokytojas švelniai kalba tokiems, o iš tikrųjų visiems žmonėms:
 „Sugrįžkite. Ateikite. Įeikite. Grįžkite namo. Ateikite pas mane.“

Po savaitės švęsime Velykas. Mąstysime apie Gelbėtojo gyvenimą, Jo mirtį ir Jo prisikėlimą. Kaip Jo ypatingas liudytojas, aš jums liudiju, kad Jis gyvas ir laukia mūsų pergalingo sugrįžimo. Kad taip ir sugrįžtume, nuolankiai meldžiu šventu Jo, būtent Jėzaus Kristaus, mūsų Gelbėtojo ir Išpirkėjo, vardu, amen.

1. Mato 6:19–21.	8. Žr. Mato 5:48; 3 Nefio 12:48.
2. Apaštalu darbų 17:29.	9. Hebrajams 12:1 (TŽB).
3. Doktrinos ir Sandorų 88:15.	10. Mokytojo 9:11.
4. Hebrajams 12:9.	11. Jobo 14:14.
5. Doktrinos ir Sandorų 76:24.	12. Žr. Robert Blatchford, <i>More Things in Heaven and Earth: Adventures in Quest of a Soul</i> (1925), p. 11.
6. William Wordsworth, <i>Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood</i> , (1884), p. 23–24.	13. Almos 40:11–12.
7. Jono 14:2–3.	14. Luko 24:5–6.
	15. 1 Korintiečiams 15:40.

Išsivadavimo galia

Vyresnysis L. Tomas Peris

Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

Turiu gerą draugą, kuris prieš kiekvieną visuotinę konferenciją atsiunčia man po naują kaklaraištį, kuriį rišiu kalbėdamas sesijos metu. Ar nemanote, kad jis turi puikų skonį?

Mano jaunasis draugas turi tam tikrų sunkumų. Jie kai kur riboja jį, tačiau, nepaisant to, jis yra nepakartojamas. Pavyzdžiui, jo misionieriškas tvirtumas prilygsta Mozijo sūnams. Dėl savo paprastumo jo tikėjimas yra labai tvirtas ir stabilus. Manau, jog Skotas negali įsivaizduoti, kad ne visi yra Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios nariai, ne visi perskaitė Mormono Knygą ir ne visi turi liudijimą apie jos tikrumą.

Leiskite pasidalinti vienu įvykiu iš Skoto gyvenimo, kai jis pirmą kartą vienas lėktuvu vyko aplankyti savo brolio. Netoliese sėdėjęs kaimynas nugirdo Skoto pokalbį su šalia sėdėjusiu asmeniu:

„Sveiki, aš vardu Skotas. Kuo jus vardu?“

Jo pašnekovas prisistatė.

„Kuo jus dirbate?“

„Aš esu inžinierius.“

„Tai puiku. Kur jūs gyvenate?“

„Las Vegase.“

„Ten mes turime šventyklą. Ar žinote, kurioje vietoje yra Mormonų šventyklą?“

„Taip. Tai gražus pastatas.“

„Ar jūs esate Mormonas?“

„Ne.“

„Na, jums vertėtų juo tapti. Tai puikus tikėjimas. Ar esate skaitęs Mormono Knygą?“

„Ne.“

„Na, jums vertėtų perskaityti. Tai puiki knyga.“

Visa širdimi pritariu Skotui – Mormono Knyga iš tiesų yra puiki. Visada prisimenu Pranašo Džozefo Smito žodžius, cituojamus Mormono Knygos įvade: „Aš pasakiau broliams, kad Mormono Knyga yra teisingiausia iš visų knygų žemėje ir mūsų religijos sąvaros akmuo ir kad žmogus labiau priartės prie Dievo, gyvendamas pagal jos priesakus, negu pagal bet kokios kitos knygos.“

Šiais metais sekmadieninės mokyklos klasėse studijuojame Mormono Knygą. Ruošdamiesi ir dalyvaudami pamokose, mes galime būti paraginti pasekti drąsiu Skoto pavyzdžiu ir su kitų tikėjimų žmonėmis pasidalinti savo meile šiems ypatingiems šventiems Raštams.

Pagrindinė Mormono Knygos tema yra aprašyta 1 Nefio knygos, pirmo skyriaus paskutinėje eilutėje. Nefis rašo: „Bet štai, aš, Nefis, parodysiu jums, kad Viešpaties švelnūs pasigailėjimai yra visiems tiems, kuriuos jis išsirinko dėl jų tikėjimo, kad padarytų galingus netgi iki galios išsilaisvinti.“ (1 Nefio 1:20.)

Noriu pakalbėti apie tai, kaip Mormono Knyga, kuri yra šiomis pastarosiomis dienomis išsaugotas švelnus Viešpaties pasigailėjimas, išvaduoja mus, tyru ir „pačiu teisingiausiu“ būdu mokydama Kristaus doktrinos.

Daug Mormono Knygos pasakojimų yra apie išvadavimą. Lehio išvykimas į tyrus kartu su šeima buvo pasakojimas apie išsivadavimą iš Jeruzalės sunaikinimo. Pasakojimas apie jereditus yra pasakojimas apie išsivadavimą, taip kaip ir pasakojimas apie mulekitus. Alma jaunesnysis buvo išvaduoatas iš nuodėmės. Jaunieji Helamano kariai buvo išvaduoti mūšyje. Nefis ir Lehis buvo išvaduoti iš kalėjimo. Išvadavimo tema yra matoma visoje Mormono Knygoje.

Mormono knygoje yra du pasakojimai, kurie yra labai panašūs ir pateikia mums svarbią pamoką. Pirmasis yra Mozijo knygoje, pradedant nuo 19-to skyriaus. Iš ten sužinome apie Nefio žemėje gyvenusį karalių Limhį. Lamanitai kariavo su Limhio žmonėmis. Pastariesiems pralaimėjus, lamanitai leido karaliui Limhiui karaliauti savo žmonėms, bet šie turėjo likti jų vergovėje. Tai buvo nerami taika (žr. Mozijo 19–20).

Kuomet Limhio žmonės užtektinai prisikentėjo nuo lamanitų, jie įtikino savo karalių kovoti prieš lamanitus. Limhio žmonės tris

kartus pralaimėjo. Ant jų buvo uždėtos sunkios naštos. Galiausiai jie nusižemino ir garsiai šaukėsi Viešpaties, kad Jis išvaduo jų juos. (Žr. Mozijo 21:1–14.) 21-o skyriaus 15-oje eilutėje pasakojama apie Viešpaties atsakymą: „Ir dabar, Viešpats buvo lėtas išgirsti jų šauksmą dėl jų nedorybių; nepaisant to, Viešpats išgirdo jų šauksmus ir pradėjo minkštinti lamanitų širdis, todėl šie pradėjo švelninti jų naštas; vis dėlto Viešpačiui neatrodė tinkama išvaduoti juos iš vergijos.“

Netrukus po to, kai atvyko Amonas ir grupelė žmonių iš Zarahemlos, kartu su Gideonu – vienu Limhio žmonių vadovu – jie surezgė sėkmingą planą ir ištrūko iš lamanitų skriaudų. Viešpats buvo lėtas išgirsti jų šauksmus. Dėl ko? Dėl jų nedorybių.

Antrasis pasakojimas daugeliu atžvilgių labai panašus, bet tuo pačiu ir skiriasi. Jis užrašytas Mozijo 24-ame skyriuje.

Alma ir jo žmonės buvo įsikūrę Helamo žemėje, kai prie šios žemės ribų atėjo lamanitai. Susitikę jie priėmė taikų sprendimą. (Žr. Mozijo 23:25–29.) Netrukus lamanitų vadovai pradėjo engti Almos žmones ir užkrovė jiems sunkias naštas (žr. Mozijo 24:8). 13-oje eilutėje skaitome: „Ir buvo taip, kad jų suspaudimuose atėjo jiems Viešpaties balsas, sakantis: Pakelkite galvas ir būkite paguosti, nes aš žinau apie sandorą, kurią sudarėte man; ir aš sudarysiu sandorą su savo žmonėmis ir išvaduosiu juos iš vergijos.“

Almos žmonės buvo išvaduoti iš lamanitų rankų ir saugiai sugrįžo atgal pas Zarahemlos žmones.

Tad koks gi buvo skirtumas tarp Almos žmonių ir karaliaus Limhio žmonių? Akivaizdu, kad buvo keletas skirtumų: Almos žmonės buvo taikūs ir teisesni; jie buvau jau pakrikštyti ir sudarę sandorą su Viešpačiu; jie nusižemino priešais Viešpatį dar prieš prasidedant išmėginimams. Dėl visų šių skirtumų Viešpats teisėtai galėjo nedelsiant ir stebuklingu būdu išlaisvinti juos iš vergijos gniaužtų. Šios Raštų ištraukos mus moko apie Viešpaties išvadavimo galią.

Jėzaus Kristaus gyvenimą ir misiją skelbiančios pranašystės žada mums išvadavimą, kurį Jis suteiks. Jo Apmokėjimas ir Prisikėlimas leidžia mums išsivaduoti iš fizinės mirties ir, jei atgailaujame, iš dvasinės mirties ir suteikia amžinojo gyvenimo

palaiminimus. Apmokėjimo ir Prisiikélimo pažadus – pažadus išvaduoti iš fizinés ir dvasinés mirties Dievas paskelbė Mozei, sakydamas: „Nes štai, tai yra mano darbas ir mano šlovė – įgyvendinti žmogaus nemirtingumą ir amžinąjį gyvenimą.“ (Mozės 1:39.)

Matome, kad tikėjimo tiesoms, nuostabiai mums fuformuluotoms Raštuose, priešinasi pasaulietiškumo jėgos, metančios iššūkį seniai nusistovėjusiam tikėjimui šventraščiais, kurie per visus šiuos amžius padėjo apibrėžti amžinąsias vertybes ir mūsų elgsenos gyvenime standartus. Jie skelbia, kad Biblijos mokymai yra klaidingi, o Mokytojo mokymai jau pasenę. Jie tvirtina, kad kiekvienas asmuo privalo pats laisvai nusistatyti sau standartus; jie mėgina pakeisti tikinčiųjų teises, priešingai tam, ko yra mokoma Raštuose ir pranašų žodžiuose.

Koks didis palaiminimas turėti aprašymą apie mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo misiją, kuri paskelbta Mormono Knygoje, kad pridėtų antrą liudijimą prie Biblijoje paskelbtos doktrinos. Kodėl pasauliui taip svarbu turėti ne tik Bibliją, bet ir Mormono Knygą? Manau atsakymas yra 1 Nefio 13–ame skyriuje: Nefis rašė: „Ir angelas man tarė, sakydamas: Šie paskutiniai metraščiai, kuriuos matei tarp kitataučių [Mormono Knyga], patvirtins tiesą pirmųjų [Biblijos], kurie yra dvylikos Avinėlio apaštalų, ir paskelbs aiškius ir vertingus dalykus, kurie buvo iš jų pašalinti; ir paskelbs visoms giminėms, liežuviams ir liaudims, kad Dievo Avinėlis yra Amžinojo Tėvo Sūnus ir pasaulio Gelbėtojas; ir kad visi žmonės privalo ateiti pas jį arba jie negali išsigelbėti.“ (40 eilutė.)

Vien tik Biblijos arba vien tik Mormono Knygos nepakanka. Abi yra būtinos, kad galėtume mokyti kitus ir patys mokytis pilnos ir išbaigtos Kristaus doktrinos. Vienos skaitymas nemenkina kitos reikšmingumo. Tiek Biblija, tiek Mormono Knyga yra būtinos mūsų išgelbėjimui ir išaukštinimui. Prezidentas Ezra Taftas Bensonas galingai mokė: „Naudojamos kartu, Biblija ir Mormono Knyga paneigia klaidingas doktrinas.“ („A New Witness for Christ“, *Ensign*, Nov. 1984, p. 8.)

Kad pailustruočiau, kaip šios knygos harmoningai dera tarpusavyje, baigdamas pateiksiu du pasakojimus – vieną iš Senojo Testamento, o kitą iš Mormono Knygos.

Pasakojimas apie Abraomą prasideda nuo jo išsivadavimo iš stabus garbinančių chaldėjų (žr. Pradžios 11:27–31; Abraomo 2:1–4). Vėliau abu su žmona Sara jie buvo išvaduoti iš sielvarto, ir jiems buvo pažadėta, kad per jų palikuonis bus palaimintos visos žemės tautos (žr. Pradžios 18:18).

Senajame Testamente aprašyta, kaip Abraomas iš Egipto išsivedė savo sūnėną Lotą. Šis, gavęs galimybę pirmas pasirinkti žemę, pasirinko Jordano lygumą ir pasistatė palapinę, nukreiptą į Sodomą, didžio nelabumo miestą. (Žr. Pradžios 13:1–12.) Didžiąją dalį sunkumų, su kuriais vėliau savo gyvenime susidūrė Lotas, o jų buvo gana nemažai, buvo galima susieti su jo ankstesniu sprendimu palapines duris atgręžti į Sodomos pusę.

Abraomo, ištikimųjų tėvo, patyrimai gyvenime buvo kitokie. Be abejonės, jis turėjo sunkumų, tačiau jo gyvenimas turėjo būti palaimintas gyvenimas. Nėra žinoma, į kurią pusę buvo nukreiptos Abraomo palapinės durys, tačiau yra stipri užuomina Pradžios knygos 13-to skyriaus paskutinėje eilutėje. Ten rašoma: „Abromas [arba Abraomas] išardė savo palapinę ir nusikėlė gyventi prie Mamrės ąžuolų, arti Hebrono. Ten jis pastatė Viešpačiui aukurą.“ (Pradžios 13:18.)

Nors to nežinau, tačiau manau, kad Abraomo palapinės durys buvo nukreiptos į Viešpačiui pastatytą aukurą. Kodėl taip nusprendžiau? O gi todėl, kad aš žinau Mormono Knygos pasakojimą apie Karaliaus Benjamino nurodymus savo žmonėms, kuriuos jis davė jiems susirinkus išklaudyti jo paskutinių žodžių. Karalius Benjaminas nurodė jiems atsukti savo palapinių duris į šventyklos pusę (žr. Mozijo 2:1–6).

Atsigręždami į šventųjų Raštų mokymus mes galime išsivaduoti iš blogio ir nelabumo. Gelbėtojas yra Didis Išvadotojas, nes Jis išvaduoja mus iš mirties ir nuodėmės (žr. Romiečiams 11:26; 2 Nefio 9:12).

Aš skelbiu, kad Jėzus yra Kristus ir kad galime artintis prie Jo skaitydami Mormono Knygą. Mormono Knyga yra dar vienas Jėzaus Kristaus testamentas. Pirmieji mūsų Gelbėtojo testamentai yra Senasis ir Naujasis Testamentai – arba Biblija.

Vėl prisiminkime, kaip mano draugas Skotas apibūdino Mormono Knygą: „Tai puiki knyga.“ Liudiju jums, kad Mormono

Knyga yra puiki didžia dalimi dėl savo harmoningumo su Šventa Biblija. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Idant nuklydę bütų rasti

Vyresnysis M. Raselas Balardas

Iš Dvylikos Apaštalių Kvorumo

Kai stengsitės gyventi pagal Kristaus Evangeliją ir doktriną, Šventoji Dvasia ves jus ir jūsų šeimą.

Broliai ir seserys, pasak Raštų, Liahona buvo „apval[us] kruopštaus darbo rutul[ys]“, jame buvo dvi rodyklės ir viena iš jų rodė kelią, kuriuo tėvo Lechio šeima turėjo eiti tyruose (1 Nefio 16:10).

Manau, žinau, kodėl Lehis, pirmą kartą pamatęs ją, buvo didžiai nustebęs, nes prisimenu savo reakciją, kai pirmą kartą išvydau GPS sistemą. Mano manymu, tai buvo šių dienų „kruopštaus darbo“ prietaisas. Iš tiesų man sunku net įsivaizduoti, kaip šis mažas įrenginys mano telefone gali tiksliai parodyti, kur aš esu, ir tiksliai nurodyti, kaip patekti ten, kur noriu.

Tiek mano žmonai Barbarai, tiek man GPS sistema yra palaiminimas. Barbarai nebereikia prašyti, kad sustočiau ir pasiteiraučiau kelio; o man tai reiškia, kad esu teisus, sakydamas: „Man nereikia klausti. Tiksliai žinau, kur keliauju.“

Broliai ir seserys, mes galime naudotis žymiai puikesne priemone nei geriausia GPS sistema. Kiekvienas tam tikru metu, tam tikra prasme pametame kelią. Sekdami Šventosios Dvasios nurodymais galime saugiai grįžti į teisingą kelią ir dėl apmokančiosios Gelbėtojo aukos galime grįžti namo.

Nuklysta tiek bendrijos, tiek pavieniai žmonės. Gyvename dienomis, kai didžioji šio pasaulio dalis pametė kelią, tai itin dažnai tinka kalbant apie šeimos vertę ir pirmumą.

Prieš šimtmetį prezidentas Džozefas F. Smitas laimę siejo su šeima ir ragino mus susikoncentruoti į ją. Jis sakė: „Tikros laimės negali būti be namų. [...] Laimės nebūna be tarnavimo, nėra

didesnės tarnystės nei ta, kuri namus paverčia dieviška institucija ir kuri remia bei puoselėja šeimyninį gyvenimą. [...] Kaip tik namus reikia performuoti.“ (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* [1998], p. 382, 384.)

Tai mūsų namus ir šeimas reikia performuoti šioje vis labiau materialėjančioje ir pasaulietišėjančioje visuomenėje. Auganti nepagarba santuokai čia, Jungtinėse valstijose, tikrai stebina. Šių metų pradžioje *New York Times* pranešė, kad „netekėjusioms moterims tenkantis gimusių vaikų skaičius pasiekė naują rekordą: daugiau nei pusė Amerikos moterų iki 30-ies metų amžiaus gimdo nesusituokusios“ (Jason DeParle ir Sabrina Tavernise, „Unwed Mothers Now a Majority Before Age of 30“, *New York Times*, Feb. 18, 2012, A1).

Taip pat žinome, kad beveik pusė porų, susituokusių Jungtinėse valstijose, išsiskiria. Netgi tie, kurie lieka susituokę, dažnai nuklysta nuo kelio, leisdami kitiems dalykams kenkti šeimos santykiams.

Nerimą kelia ir tai, jog vis didėja skirtumas tarp turtingų ir vargšų, tarp tų, kurie stengiasi išlaikyti šeimos vertybę bei įsipareigojimus, ir tų, kurie tai apleido. Statistiniai duomenys rodo, kad tie, kurie mažiau išsilavinę ir uždirba mažiau, rečiau tuokiasi ir eina į bažnyčią, dažniau nusikalsta ir susilaukia nesantuokinių vaikų. Tokia mada kelia nerimą visame pasaulyje. (Žr. W. Bradford Wilcox ir kiti, „No Money, No Honey, No Church: The Deinstitutionalization of Religious Life among the White Working Class“, kuri galima rasti www.virginia.edu/marriageproject/pdfs/Religion_WorkingPaper.pdf.)

Priešingai, nei daugelis mano, klestėjimas ir išsilavinimas yra susiję su tikimybe, kad bus kuriamos tradicinės šeimos ir puoselėjamos vertybės.

Tikrasis klausimas, žinoma, yra apie *priežastį* ir *pasekmę*. Ar kai kurie mūsų visuomenės sluoksniai turi stipresnes vertybes ir šeimas *dėl to*, kad yra labiau išsilavinę ir pasiturintys; o gal jie labiau išsilavinę ir pasiturintys *dėl to*, kad vadovaujasi vertybėmis ir turi stiprias šeimas? Šioje pasaulinėje Bažnyčioje žinome, kad yra pastarasis variantas. Kai žmonės kuria šeimas ir įsipareigoja sugražintosios Evangelijos principams, pagerėja tiek jų dvasinė, tiek materialioji būklė.

Žinoma, kad visuomenė iš esmės stiprėja tada, kai stiprėja šeima. Įsipareigojimai šeimai ir vertybėms yra pagrindinės *priežastys*.. Beveik visa kita yra *pasekmės*.. Kai poros susituokia ir sutuoktiniai vienas kitam įsipareigoja, tikimybė, kad jų ekonominė padėtis sustiprės, tikrai išauga. Kai vaikai gimsta santuokoje ir turi tiek mamą, tiek tėtį, labai išauga jų galimybės ir tikimybė, kad pasieks profesinių aukštumų. Kai šeimos drauge dirba ir ilsisi, apylinkės ir bendruomenės klesti, ekonominė padėtis gerėja, o valstybei mažėja poreikis išlaidauti tiesiant pagalbos ranką.

Taigi, blogoji naujiena yra ta, kad šeimos irimas sukelia daugybę socialinių ir ekonominių problemų. Tačiau geroji naujiena yra ta, kad, kaip ir visų priežasčių ir pasekmių, šių problemų galima išvengti, jei pakeisime tai, kas jas sukelia. Blogi galima pašalinti, jei gyvensime laikydamiesi teisingų principų ir vertybių. Broliai ir seserys, svarbiausia mūsų gyvenimo *priežastis* yra mūsų šeima. Jei pasišvęsime šeimai, pagerinsime visas kitas savo gyvenimo sritis ir tapsime pavyzdžiu ir švyturiu visiems pasaulio žmonėms, tiek kaip žmonės, tiek kaip bažnyčia.

Tačiau tai nėra lengva visuomenėje, kurios širdžių troškimai tokie įvairūs, ir atrodo, kad visa planeta nepaliaujamai juda ir kinta dar neregėtu greičiu. Niekas nelieka ilgai nepakitę. Manieros, mados, norų, korektiško elgesio, netgi gėrio ir blogio sampratos keičiasi. Kaip pranašas Izaijas ir pranašavo, pikta vadinama geru, o gera piktu (žr. Izaijo 5:20).

Skirtumas tarp gėrio ir blogio vis labiau ryškėja, blogis tampa vis apgaulingesnis bei patrauklesnis ir traukia prie savęs tarsi koks tamsos magnetas; tuo tarpu tiesos ir šviesos Evangelija traukia kilnius doros širdies žmones siekti to, kas tyra ir gera.

Galbūt nesame gausūs, tačiau būdami šios Bažnyčios nariai, galime šiuos skirtumus sumažinti. Žinome, kokia galinga yra krisčioniška tarnystė, kuri suvienija Dievo vaikus, nepriklausomai nuo dvasinės ar ekonominės jų padėties. Prieš metus Pirmoji Prezidentūra kvietė mus paskirti vieną dieną tarnavimui ir taip paminėti 75-ąsias gerovės programos, padedančios žmonėms tapti savarankiškesniems, metines. Mūsų nariai visame pasaulyje tam skyrė milijonus valandų.

Bažnyčia yra užuovėja šioje siautulingoje jūroje, inkaras šio meto neramumų vandenyse, kupinuose permainų ir nesutarimų, ir švyturys tiems, kurie vertina teisumą ir jo siekia. Ši Bažnyčia yra Viešpaties įrankis, padedantis Dievo vaikus visame pasaulyje atvesti Jo Evangelijos prieglobstin.

Elijo dvasia, kuri yra beribė, taip pat yra galinga jėga, veikianti Viešpaties darbe Jo vaikų amžinajai lemčiai įgyvendinti. Malachijo žodžiais tariant, Šventoji Dvasia atveria „tėvų širdis vaikams ir vaikų širdis tėvams“ (Malachijo 3:24 arba 4:6).

Bažnyčia yra širdžių atvėrimo pavyzdys ir gėrio pasaulyje skatintoja. Tarp Bažnyčios narių, susituokusių šventykloje ir reguliariai lankančių sekmadieninius susirinkimus, skyrybų procentas yra mažesnis už pasaulio; šeimos yra tvirtesnės ir palaiko artimesnius ryšius. Mūsų šeimų narių sveikata yra stipresnė, ir mes gyvename keleriais metais ilgiau nei daugelis gyventojų. Mes aukojame daugiau finansinių išteklių, daugiau tarnaujame per capita (lot. „kiekvienam“) stokojančiam, be to esame labiau linkę siekti aukštojo išsilavinimo. Šiuos dalykus vadinu ne girdamasis, o liudydamas, kad gyventi yra geriau (ir džiaugsmingiau), kai širdis atgręžta į šeimą ir kai šeima gyvena Kristaus Evangelijos šviesoje.

Ką galėtume daryti, idant nenuklystume? Visų pirma, siūlau *sudėlioti prioritetus*.. Tegul tai, ką darote už namų ribų, priklauso nuo to ir remia tai, kas vyksta jūsų namuose. Atminkite prezidento Haroldo B. Ly patarimą, kad „pats svarbiausias [...] darbas, kurį kada nors atliksite, bus darbas jūsų namuose“ (*Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* [2000], 134) ir auksinius prezidento Deivido O. Makėjaus žodžius: „Jokia kita sėkmė neatlygins nesėkmės namuose.“ (citata iš J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* [1924 m.], p. 42; Conference Report, Apr. 1935, p. 116).

Sutvarkykite savo gyvenimą taip, kad skirtumėte laiko maldai, Raštams ir šeimos veiklai. Skirkite savo vaikams namuose pareigų, kurios išmokytų juos dirbti. Mokykite juos, kad, gyvendami pagal Evangeliją, jie bus apsaugoti nuo internete, žiniasklaidoje ir video žaidimuose esančių nepadorumo, paleistuvystės ir prievartos. Jie nenuklys ir atėjus laikui bus pasiruošę priimti jiems patikėtas atsakomybes.

Antra, turime viską daryti *tinkama tvarka!* Pirma santuoka, po to šeima ir vaikai. Pernelyg daug žmonių pasaulyje pamiršo šią deramą tvarką ir mano gali ją pakeisti arba panaikinti. Tikėjimu įveikite visas savo baimes. Pasikliaukite Dievo galia ir leiskitės vedami.

Jūs, kurie dar nesusituokę, atidžiai ieškokite amžinojo porininko ar amžinosios porininkės. Vaikinai, atminkite dar ką, ką sakė prezidentas Džozefas F. Smitas: „Viengungiškas gyvenimas [...] paviršutiniškai mąstančiam žmogui gali pasirodyti labai patrauklus, nes [taip] gyvenant yra mažiausiai įsipareigojama. [...] Tikrieji kaltininkai yra vaikinai. Teisindamiesi savo jaunystėje, jie vengia pareigos ir atsakomybės. [...] Seserys yra aukos [...] ir] galėdamos jos ištekėtų ir džiugiai priimtų šeimyninio gyvenimo atsakomybes.“ (*Gospel Doctrine*, 5th ed. [1939], p. 281.)

Jums merginos, taip pat patariu nepamiršti šios atsakomybės. Jokia karjera jums nesuteiks tokio pasitenkinimo kaip šeimos auginimas. Sulaukusios mano amžiaus, jūs tai suprasite dar geriau.

Trečia, jūs vyrai ir žmonos, santuokoje turėtumėte būti *lygūs partneriai*. Dažnai skaitykite pareiškimą apie šeimą, gilinkitės į jį ir juo vadovaukitės. Venkite bet kokio neteisingo viešpatavimo. Mes nesame savo sutuoktinių ar vaikų savininkai; Dievas yra mūsų visų Tėvas ir, idant padėtų mums tapti panašesniais į Jį, suteikė mums privilegiją patiems turėti šeimą, kuri visų pirma buvo Jo. Būdami Jo vaikai turėtume namuose mokytis mylėti Dievą ir suprasti, kad prireikus galime prašyti Jo pagalbos. Visi, tiek susituokę, tiek nesusituokę, gali būti laimingi šeimoje, kurią turi, ir būti jai parama.

Ir dar, naudokitės Bažnyčios *ištekliais šeimoms*. Šeimoms, auginančioms vaikus, gali padėti apylinkė. Remkite kunigystės bei pagalbinių organizacijų vadovus, dirbkite kartu su jais ir naudokitės visomis Bažnyčioje esančiomis programomis jaunimui bei šeimoms. Prisiminkite dar vieną vertingą prezidento Ly išvalgą, kad Bažnyčia – tai amžinosios šeimos kūrimo pastoliai (žr. *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* [2000], p. 148).

Dabar, jei asmeniškai arba visa šeima nuklydote nuo kelio, jums tereikia pritaikyti Gelbėtojo mokymus, esančius Luko 15-ame skyriuje, ir pakeisti kryptį. Šiame skyriuje Gelbėtojas pasakoja apie piemenį, stropiai ieškojusį savo nuklydusios avies, apie moterį, ieškojusią pamestos monetos, ir apie džiaugsmingai sutiktą namo grįžusį sūnų pražuvėlį. Kodėl Jėzus mokė šiais palyginimais? Jis norėjo, kad žinotume, jog nė vienas nebūsime tiek nuklydę, kad nebegalėtume vėl rasti kelio per Jo Apmokėjimą ir remdamiesi Jo mokymais.

Kai stengsitės gyventi pagal Kristaus Evangeliją ir doktriną, Šventoji Dvasia ves jus ir jūsų šeimą. Turėsite dvasinę GPS sistemą, visuomet nurodysiančią jums, kur esate ir kur keliaujate. Liudiju jums, kad prisikėlęs žmonijos Išpirkėjas mus visus myli, Jis pažadėjo, kad jei seksime Juo, Jis mus saugiai parves Dangiškojo Tėvo akivaizdon. Apie tai liudiju Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Turėti viziją veikti

Vyresnysis O. Vincentas Halekas

Iš Septyniiasdešimties

Jeigu norime klestėti, o ne žūti, turime įgyti viziją, kaip mus mato Gelbėtojas.

Kaip ir visi geri gimdytojai, mano tėvai savo vaikams troško šviesios ateities. Mano tėvas nebuvo narys, ir dėl tuo metu buvusių neįprastų aplinkybių mano tėvai nusprendė, kad mes su broliais ir seserimis turime išvykti iš mūsų gimtosios Amerikos Samoa salos Pietų Ramiajame vandenyne ir keliauti į Jungtines Valstijas, kad galėtume eiti mokslus.

Mano tėvams, ypač mano motinai, buvo sunku ryžtis išsiskirti su mumis. Jie žinojo, kad patekus į naują aplinką, mūsų laukia nežinomi iššūkiai. Tačiau su tikėjimu ir ryžtu jie toliau vykdė savo planą.

Kadangi mano mama augo kaip pastarųjų dienų šventoji, jai buvo pažįstami pasninko ir maldos principai, ir abu mūsų tėvai jautė, kad jiems reikėjo dangaus palaiminimų, kad galėtų padėti savo vaikams. Su tokiu požiūriu jie pradėjo kiekvieną savaitę skirti po dieną pasninkui ir maldai dėl mūsų. Jų vizija buvo paruošti savo vaikus šviesiai ateičiai. Jie laikėsi tos vizijos ir naudojo tikėjimą, siekdami Viešpaties palaimų. Per pasninką ir maldą jie jautė patikinimą, paguodą ir ramybę, kad viskas bus gerai.

Kaip savo gyvenimo iššūkiuose galime įgyti viziją, kurios reikia, kad darytume viską, kas priartins mus prie Gelbėtojo? Patarlių knygoje mokoma tokios tiesos apie viziją arba regėjimą: „Kai nėra regėjimo, žūsta tauta.“ (Žr. KJV, Proverbs 29:18.) Jeigu norime klestėti, o ne žūti, turime įgyti viziją, kaip mus mato Gelbėtojas.

Gelbėtojas tuose kukliuose žvejuose, kuriuos Jis pašaukė sekti Jį, išvelgė daugiau, nei jie iš pradžių matė savyje; Jis matė viziją to, kuo jie galėtų tapti. Jis žinojo jų gerumą ir potencialą, ir Jis veikė pašaukdamas juos. Iš pradžių jie buvo nepatyrę, tačiau sekdami jie matė Jo pavyzdį, jautė Jo mokymus ir tapo Jo mokiniais. Buvo metas, kada kai kurie Jo mokiniai pasitraukė nuo Jo, nes tai, ką girdėjo, buvo jiems sunku. Žinodamas, kad kiti gali taip pat pasitraukti, Jėzus paklausė Dvylikos: „Gal ir jūs norite pasitraukti?“ (Jono 6:67.) Petro atsakyme atsispindi, kaip jis pasikeitė ir išvydo viziją, kas buvo Gelbėtojas. Jis atsakė: „Pas ką mes eisime?! Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius.“ (Jono 6:68.)

Turėdami tą viziją, tie ištikimi ir pasišventę mokiniai, keliaudami skelbti Evangeliją ir įkurti Bažnyčią po Gelbėtojo išėjimo, galėjo pakelti sunkumus. Galiausiai už savo liudijimus kai kurie iš jų atidavė savo gyvybę.

Raštuose yra ir kitų pavyzdžių, apie sugebėjusius išvysti Evangelijos viziją ir tada išėjusius veikti pagal tą viziją. Pranašas Alma įgijo viziją, kada išgirdo, kaip Abinadis drąsiai mokė ir liudijo priešais karalių Nojų. Alma veikė pagal Abinadžio mokymus ir vaikščiojo mokydamas to, ką sužinojo, krikštydamas daug patikėjusių jo žodžiais (žr. Mozijo 17:1–4; 18:1–16). Apaštalas Paulius, persekiodamas pirmuosius šventuosius, pakeliui į Damaską atsivertė ir tada veikė mokydamas bei liudydamas apie Kristų (žr. ApD 9:1–6, 20–22, 29).

Mūsų dienomis daug vaikinių, merginų ir vyresnio amžiaus sutuoktinių porų atsiliepė į Dievo pranašo kvietimą tarnauti misijoje. Su tikėjimu ir drąsa jie palieka savo namus ir viską, prie ko yra pripratę, dėl savo tikėjimo tuo didžiu gėriu, kurį gali nuveikti būdami misionieriai. Veikdami pagal turimą tarnavimo viziją, jie laimina daugelio žmonių gyvenimą ir tuo pačiu pakeičia savo gyvenimą. Praeitoje visuotinėje konferencijoje prezidentas Monsonas padėkojo mums už vienus kitiems atliekamą tarnystę ir priminė mūsų pareigą būti Dievo rankomis čia, žemėje, laiminant Jo vaikus (žr. „Dievas telydės nuolat“, 2011 m. spalio mėn. visuotinės konferencijos medžiaga). Širdį malonino tai, kaip Bažnyčios nariai veikė pagal jo viziją, vykdydami tą pavedimą.

Prieš iškeldamas ir suprasdamas, kad mums reikės pagalbos, Gelbėtojas sakė: „Nepaliksiu jūsų našlaičiais.“ (Jono 14:18.) Savo mokinius Jis mokė: „O Globėjas – Šventoji Dvasia, kurį mano vardu Tėvas atsiųs, – jis išmokys jus visko ir viską primins, ką esu jums pasakęs.“ (Jono 14:26.) Tai ta pati Šventoji Dvasia, kuri gali suteikti mums galios ir motyvuoti mus daryti tai, ko moko Gelbėtojas ir mūsų šiuolaikiniai pranašai.

Kada pritaikome mūsų vadovų mokymus, giliau suprantame Gelbėtojo viziją apie mus. Šios konferencijos metu iš pranašų ir apaštalų gavome įkvėptus pamokymus. Studijuokite jų mokymus ir apmąstykite juos savo širdyse, siekdami, kad Šventoji Dvasia padėtų jums savo gyvenime įgyti viziją apie juos. Turėdami tą viziją naudokite tikėjimą, veikdami pagal jų pamokymus.

Tyrinėkite ir studijuokite Raštus, nusiteikę gauti jų žinios jums nešamos didesnės šviesos ir pažinimo. Apmąstykite juos savo širdyse ir leiskite jiems įkvėpti jus. Tada veikite pagal gautą įkvėpimą.

Šeimoje mes išmokome, kad veikiame pasninkaudami ir meldamiesi. Alma kalbėjo apie pasninką ir maldą kaip apie būdą gauti patikinimą, sakydamas: „Aš daug dienų pasninkavau ir meldžiausi, kad pats galėčiau tai žinoti.“ (Almos 5:46.) Per pasninką ir maldą taipogi sužinome, kaip susidoroti su gyvenimo iššūkiais.

Savo gyvenime patiriame sunkumus, kurie kartais silpnina mūsų viziją ir tikėjimą daryti tai, ką turėtume daryti. Mes tampame tokie užsiėmę, kad dažnai jaučiamės perkrauti ir negalintys daryti daugiau. Nors visi mes skiriamės, nuolankiai pareiškiu, kad turime sutelkti savo viziją į Gelbėtoją ir į Jo mokymus. Ką jis išvelgė Petre, Jokūbe ir Jone bei kituose apaštaluose, kas paskatino Jį veikti ir pakviesti juos sekti Juo? Kaip Gelbėtojas matė jų potencialą, taip Jis mato didį mūsų potencialą. Prireiks tokių pačių tikėjimo ir drąsos, kuriuos turėjo pirmieji apaštalai, kad galėtume susitelkti į tai, kas yra svarbiausia ir neša ilgalaikę laimę bei didį džiaugsmą.

Studijuodami mūsų Gelbėtojo gyvenimą ir Jo mokymus, matome Jį tarp žmonių mokantį, besimeldžiantį, pakylėjančią ir gydantį. Kada sekame Jo pavyzdžiu ir darome tai, ką matome Jį darant, pradedame matyti viziją to, kuo galime tapti. Per Šventąją

Dvasią būsite palaiminti išvalga, kaip daryti daugiau gero. Prasadės pokyčiai, ir jūs į savo gyvenimą įvesite kitokią tvarką, kuri palaimins jus ir jūsų šeimą. Savo tarnystės tarp nefitų metu Gelbėtojas paklausė: „Kokie vyrai jūs turėtumėte būti?“ Ir atsakė: „Tokie, kaip aš esu.“ (3 Nefio 27:27.) Mums reikia Jo pagalbos, kad taptume panašūs į Jį, ir Jis parodė mums kelią: „Todėl prašykite, ir gausite; belskite, ir jums bus atidaryta; nes tas, kuris prašo, gauna; ir tam, kuris beldžia, bus atidaryta.“ (3 Nefio 27:29.)

Aš žinau, jog, kada mes pamatysime savęs viziją taip, kaip Gelbėtojas mato mus, ir kada veiksime pagal tą viziją, mūsų gyvenimas bus palaimintas nenuspėjamu būdu. Dėl mano tėvų vizijos mano gyvenimas buvo palaimintas ne tik galimybė mokytis, bet ir atsidūriau aplinkybėse, kuriose radau ir priėmiau Evangeliją. Dar svarbiau, aš suvokiau gerų ir ištikimų gimdytojų svarbą. Trumpai tariant, mano gyvenimas amžiams pasikeitė.

Taip, kaip vizija vedė mano gimdytojus pasninkauti ir melstis už savo vaikų gerovę ir kaip pirmųjų apaštalų vizija vedė juos sekti Gelbėtoju, ta pati vizija gali įkvėpti ir padėti mums veikti. Broliai ir seserys, esame žmonės, kurių istorija kupina vizijos, tikėjimo ir drąsos veikti. Pažvelkite, kur atėjome ir į palaimas, kurias gavome! Tikėkite, kad Jis gali laiminti jus vizija jūsų gyvenime ir drąsa veikti.

Liudiju jums apie Gelbėtoją ir Jo troškimą, kad grįžtume pas Jį. Kad tai padarytume, turime turėti tikėjimą veikti – sekti Jį ir tapti panašūs į Jį. Įvairiais mūsų gyvenimo etapais Jis ištiesia Savo ranką ir kviečia mus:

„Imkite ant savo pečių mano jungą ir mokykitės iš manęs, nes aš romus ir nuolankios širdies, ir jūs rasite savo sieloms atgaivą.

Mano jungas švelnus, mano našta lengva.“ (Mato 11:29–30.).

Taip, kaip Gelbėtojas matė didį potencialą Savo pirmuose apaštaluose, Jis taip pat tai mato ir mumyse. Matykime save taip, kaip mus mato Gelbėtojas. Meldžiu, kad turėtume tą viziją su tikėjimu ir drąsa veikti, Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Tik pagal teismo principus

Vyresnysis Laris J. Vilsonas

Iš Septyniadešimties

Išmintingi gimdytojai paruošia savo vaikus apsieiti be jų. Jie parūpina progų augti, kada vaikai dvasiškai subręsta tinkamai pasinaudoti savo teise rinktis.

Praėjus maždaug mėnesiui po mūsų santuokos, mudu su žmona leidomės į ilgą kelionę automobiliu. Ji vairavo, o aš bandžiau atsipalaiduoti. Sakau *bandžiau*, nes greitkelis, kuriuo važiuome, garsėjo greičio matuokliais, o tais laikais mano žmona mėgo truputį spustelėti akceleratorių. Aš pasakiau: „Važiuoji per greitai. Sulėtink.“

Mano žmona pagalvojo: „Na, aš jau 10 metų vairuoju, ir niekas, be mano vairavimo instruktoriaus, nenurodinėjo man, kaip vairuoti.“ Todėl ji atsakė: „Kas tau davė teisę sakyti man, kaip vairuoti?“

Tiesą sakant, jos klausimas užklupo mane nepasiruošusį. Taigi, stengdamasis vykdyti savo naująsias vedusio vyro pareigas, pasakiau: „Nežinau, gal todėl, kad esu tavo vyras ir turiu kunigystę.“

Broliai, duodu gerą patarimą: jei kada pakliūsite į panašią situaciją, tai *nėra* tinkamas atsakymas. Todėl džiaugiuosi galėdamas raportuoti, kad tai buvo pirmoji ir paskutinė tokia mano klaida.

Doktrinoje ir Sandorose aiškinama, kad teisė naudoti kunigystę namuose arba kitur yra tiesiogiai susijusi su mūsų gyvenimo teismu: „Dangaus galios negali būti nei kontroliuojamos, nei valdomos kitaip, kaip tik pagal teismo principus.“¹ Toliau sakoma, kad netenkame tos galios, kuomet

imame „taikyti kontrolę ar valdžią, ar prievartą [kitų žmonių] sieloms *bent kiek* neteisiai“².

Toje Raštų ištraukoje sakoma, kad turime vadovauti pagal „teisumo principus“. Tais principais turi vadovautis visi vadovai Bažnyčioje, taip pat ir visi tėvai bei motinos savo namuose.³ Mes netenkame teisės į Viešpaties Dvasią *ir* į gautą iš Dievo įgaliojimą, kada neteisingai taikome kontrolę kitam asmeniui.⁴ Galime pagalvoti, kad tokie metodai „kontroliuojamajam“ bus į naudą. Tačiau, vos tik bandome ką nors, kas patsgali ir *turėtų* naudotis moraline laisve, priversti elgtis teisiai, patys elgiamės neteisiai. Kada *yra* būtina nustatyti ribas kitam asmeniui, tos ribos visuomet turėtų būti nustatomas su meilės kupinu kantrumu ir amžinųjų principų mokančiu būdu.

Mes tiesiog negalime versti kitų elgtis teisingai. Raštuose aiškiai nurodoma, kad tai ne Dievo metodas. Prievarta skatina pasipiktinimą. Ji rodo nepasitikėjimą ir verčia žmones jaustis, kad jie nekompetentingi. Galimybės mokytis prarandamos, kai kontroliuojantieji išdidžiai mano, kad žino visus teisingus atsakymus tiems žmonėms. Raštuose sakoma, kad „tai prigimtis ir polinkis beveik visų žmonių“ naudoti tokį neteisų viešpatavimą⁵, todėl turėtume žinoti, kad į tuos spąstus yra lengva pakliūti. Moterys taip pat gali naudoti neteisų viešpatavimą, nors Raštuose ši problema ypatingai priskiriama vyrams.

Neteisų viešpatavimą dažnai lydi nuolatinė kritika ir pritarimo ar meilės stygius. Tą įtaką patiriantieji jaučia, kad niekada negali įtikti tokiems vadovams ar gimdytojams ir kad jiems niekada nesiseks. Išmintingi gimdytojai turi nustatyti, kada vaikai yra pasiruošę naudotis teise rinktis, priimant sprendimus konkrečiose gyvenimo srityse. Bet jeigu gimdytojai nusitveria *visos* sprendimų priėmimo teisės ir laiko tai savo „privilegija“, jie stipriai riboja savo vaikų augimą ir vystymąsi.

Mūsų vaikai kada nors paliks mūsų namus. Jeigu laukiame, kol jie išeis iš namų, kad galėtume į jų rankas perduoti teisės rinktis vadeles, mes per ilgai delsiame. Jie staiga neišsiugdys sugebėjimo priimti išmintingus sprendimus, jeigu dar būdami namuose niekada negalėjo laisvai priimti svarbių sprendimų.

Tokie vaikai dažnai arba sukyla prieš prievartą, arba būna suluošinti, negalėdami patys priimti sprendimų.

Išmintingi gimdytojai paruošia savo vaikus apsieiti be jų. Jie parūpina progų augti, kada vaikai dvasiškai subręsta tinkamai pasinaudoti savo teise rinktis. O taip, tai reiškia, kad vaikai kartais klys ir iš to mokysis.

Mūsų šeima patyrė išgyvenimą, kuris pamokė mus, kaip padėti vaikams išsiugdyti sugebėjimą rinktis. Mūsų duktė Merė vaikystėje buvo pagrindinė futbolo žaidėja. Vienais metais jos komanda pateko į finalą ir, kaip galite atspėti, tos rungtynės turėjo vykti sekmadienį. Būdama paauglė Merė daug metų buvo mokoma, kad Šabo diena – tai poilsio ir dvasinio atgijimo, o ne pramogų diena. Bet ji vistiek iš savo trenerių, komandos draugių, o taip pat ir noro jų neapvilti jautė spaudimą žaisti.

Ji paklausė mūsų, ką turėtų daryti. Mums su žmona būtų buvę nesunku tai nuspręsti už ją. Tačiau, po pamaldaus apmąstymo nutarėme, kad šioje situacijoje mūsų dukra pasiruošusi priimti dvasinę atsakomybę už savo sprendimą. Mes kartu su Mere perskaitėme kai kurias Raštų ištraukas ir paskatinome ją melstis ir pagalvoti apie tai.

Po kelių dienų ji pranešė savo sprendimą. Ji žais rungtynėse sekmadienį. Ką dabar turėjome daryti? Toliau pasitarę ir gavę Dvasios patvirtinimą, padarėme, kaip buvome pažadėję, ir leidome jai daryti tai, ką ji pasirinko. Po rungtynių pabaigos Merė lėtai priėjo prie savo laukiančios mamos. Ji pasakė: „Ak, mama, *jaučiausi baisiai*. Niekada daugiau nenoriu taip jaustis. Daugiau Šabo dieną niekada nežaisiu jokiose rungtynėse.“ Ir ji daugiau nežaidė sekmadieniais.

Merė dabar jau buvo įsisavinusi Šabo šventimo principą. Jeigu būtume ją privertę nežaisti rungtynėse, būtume atėmę iš jos Dvasios lydimą brangų ir galingą pamokantį išgyvenimą.

Kaip matote, siekiant padėti vaikams tinkamai naudoti laisvę rinktis, reikia mokyti juos, kaip melstis ir gauti atsakymus į savo maldas. Taip pat turi būti mokoma apie paklusnumo vertę ir prasmę, o taip pat ir kitų pagrindinių Evangelijos principų.⁶

Auklėdami savo vaikus nusprendėme, kad svarbiausias mūsų tikslas bus padėti mūsų vaikams sukurti jų pačių ryšį su dangumi. Žinojome, kad galiausiai jiems reiks pasikliauti

Viešpačiu, o ne mumis. Brigamas Jangas sakė: „Jeigu turėčiau suskirstyti visas iš žmonių reikalaujamas pareigas, ...į pirmą vietą pastatytčiau pareigą ieškoti Viešpaties mūsų Dievo, kol atveriamė bendravimo kelią iš dangaus į žemę – iš Dievo į mūsų sielas.“⁷

Merė buvo gavusi atsakymus į savo maldas kitose ankstesnėse situacijose, ir todėl mes tikėjome, kad mūsų dukra savo gyvenime kurs tą bendravimo su dangumi ryšį. Taip ji pasimokė kažko gero iš savo patirties ir buvo pasiruošusi teisingiau pasirinkti ateityje. Be ryšio su Dvasia tiek vaikai, tiek gimdytojai galėtų pateisinti bet kokius netinkamus sprendimus, remdamiesi savo teise rinktis. Raštuose pažadama, kad „tie, kurie yra išmintingi... ir pasitelkė Šventąją Dvasią savo vadovu, [nebus] apgauti“⁸.

Kitas tragiškas neteisaus viešpatavimo šalutinis poveikis gali būti pasitikėjimo Dievo meile praradimas. Pažinojau žmones, kurie buvo pavaldūs reikliems ir kontroliuojantiems vadovams ir gimdytojams, ir jiems buvo sunku jausti pačią jų Dangiškojo Tėvo meilę, kuri palaikytų juos ir skatintų eiti teisumo keliu.

Jeigu tiems, už kuriuos atsakome, ruošiamės padėti sudaryti labai svarbų ryšį su dangumi, turime būti tokie gimdytojai ir vadovai, kokie apibūdinami Doktrinos ir Sandorų 121 skyriuje. Turime veikti „tik įtikinimu, didžiu kantrumu, gerumu, romumu ir neveidmainiška meile“⁹. Prezidentas Henris B. Airingas sakė: „Labiausiai padėsime... jauniems žmonėms, leisdami jiems pajusti mūsų pasitikėjimą, kad jie yra kelyje namo pas Dievą ir kad jie gali tą kelią įveikti.“¹⁰

Kalbant apie principus, kuriais turėtume vadovautis Bažnyčioje ir namuose, leiskite man užbaigti pavyzdžiu iš prezidento Tomo S. Monsono biografijos. Anė Dib, Monsonų dukra, sako, kad iki šios dienos, jai pasirodžius prie gimtųjų namų paradinių durų, jos tėvas sako: „O, tik pažiūrėkite kas čia. Argi galime nesidžiaugti, ir argi ji ne gražuolė?“ Toliau ji sako: „Mano tėvai visada man pasako komplimentą; nesvarbu, kaip atrodo, ar ką darau. [...] Kada ateinu aplankyti savo tėvų, žinau, kad esu mylima, esu giriamą, esu laukiama, esu namuose.“¹¹

Broliai ir seserys, toks yra Viešpaties metodas. Netgi jeigu praeityje su jumis buvo netinkamai elgiamasi, žinau, kad

Viešpats nori, kad ateitumėte pas Jį.¹² *Visi* yra mylimi. *Visi* yra laukiami. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Doktrinos ir Sandorų 121:36 .
2. Doktrinos ir Sandorų 121:37 ; kursyvas pridėtas.
3. Žr. Neal A. Maxwell, „Put Off the Natural Man, and Come Off Conqueror“, *Tambuli*, Jan. 1991, p. 13–14; *Ensign* , Nov. 1990, p. 14–16.
4. Žr. Doktrinos ir Sandorų 121:37 .
5. Doktrinos ir Sandorų 121:39 .
6. Žr. Doktrinos ir Sandorų 68:25–29 .
7. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997), p. 44.
8. Doktrinos ir Sandorų 45:57 .
9. Doktrinos ir Sandorų 121:41–42 .
10. Henris B. Airingas, „Padėkite jiems grįžti namo“, 2010 m. balandžio mėn. visuotinės konferencijos medžiaga.
11. Žr. Heidi S. Swinton, *To the Rescue: The Biography of Thomas S. Monson* (2010), p. 372.
12. Žr. Mato 11:28 .

Ar buvo verta?

Vyresnysis Deividas F. Evansas

Iš Septyniiasdešimties

Natūralus dalinimasis Evangelija su mums rūpimais ir mylimais žmonėmis taps gyvenimo darbu ir džiaugsmu.

Konferencijos ir kitų neseniai vykusių susirinkimų metu¹ daugelis iš mūsų svarstėme, ką aš galiu padaryti, kad savo apylinkėje padėčiau įtvirtinti Viešpaties Bažnyčią ir pamatyti tikrą augimą.

Siekiant šio ir visų kitų tikslų, svarbiausias darbas visuomet vyksta mūsų pačių namuose ir šeimoje.² Tai šeimoje įtvirtinama Bažnyčia ir vyksta tikrasis augimas.³ Savo vaikus turime mokyti Evangelijos principų ir doktrinų. Turime jiems padėti įgyti tikėjimą Jėzumi Kristumi ir pasiruošti krikštui, sulaukus aštuonerių metų.⁴ Patys turime būti ištikimi, kad jie galėtų matyti mūsų meilės Viešpačiui ir Jo Bažnyčiai pavyzdį. Tai padeda mūsų vaikams jausti džiaugsmą, laikantis įsakymų, dėkingumą, tarnaujant kitiems, ir laimę šeimoje. Savo namuose turime laikytis Nefio aprašyto pavyzdžio:

„Mes stropiai darbuojamės ... kad įtikintume savo vaikus ... tikėti Kristų ir susitaikyti su Dievu. ...

... Mes kalbame apie Kristų, mes džiūgaujame Kristumi, mes pamokslaujame apie Kristų, mes pranašaujame apie Kristų, ir mes rašome sulig savo pranašystėmis, kad mūsų vaikai žinotų, į kokį šaltinį jie gali žvelgti savo nuodėmių atleidimo.“⁵

Kad suteiktume šiuos palaiminimus savo vaikams, mes stropiai darbuojamės, lankydami su jais Bažnyčią, rengdami šeimos namų vakarus ir kartu skaitydami Raštus. Mes kasdien meldžiamės šeimoje, priimame pašaukimus, lankome sergančius ir vienišus ir darome kitus dalykus tam, kad mūsų vaikai žinotų,

kad mylime juos ir kad mylime savo Dangiškąjį Tėvą, Jo Sūnų ir Jų Bažnyčią.

Mes kalbame ir pranašaujame apie Kristų, kai mokome šeimos namų vakaro metu arba kai sėdime su vaiku, išsakome savo meilę jam ir dalinamės liudijimu apie sugražintą Evangeliją.

Galime rašyti apie Kristų, rašydami laiškus tiems, kurie toli nuo mūsų. Tarnaujantys misionieriai, kariuomenėje tarnaujantys sūnūs ir dukros, mūsų mylimieji – visi yra palaiminami mūsų parašytais laiškais. Iš namų gautas laiškas neturėtų būti trumpas elektroninis laiškėlis. Tikri laišškai suteikia kažką apčiuopiamo, ką galima paimti į rankas, apgalvoti ir branginti.

Mes padedame savo vaikams pasitikėti Gelbėtojo Apmokėjimu ir pažinti mylinčio Dangiškojo Tėvo atleidimą, rodydami meilę ir atlaidumą, kai patys auklėjame. Mūsų meilė ir atlaidumas ne tik traukia prie mūsų vaikus, bet ir ugdo jų tikėjimą, kad jų Dangiškasis Tėvas myli juos ir kad Jis atleis jiems, jeigu jie stengsis atgailauti, elgtis geriau ir tapti geresni. Jie pasitiki šia tiesa, nes tą patį patyrė iš savo žemiškų gimdytojų.

Šalia darbo savo namuose mes dar, kaip mokė Nefis, „stropiai darbuojamės ... kad įtikintume ... savo brolius tikėti Kristų ir susitaikyti su Dievu“⁶. Kiekvienas Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios narys turi palaiminimą ir pareigą dalintis Evangelija. Kai kurie, kuriems reikia Evangelijos, dar nėra Bažnyčios nariai. Kai kurie iš jų kadaise buvo tarp mūsų, tačiau jiems ir vėl reikia pajusti tą džiaugsmą, kurį jautė tuomet, kai kažkada priėmė Evangeliją. Viešpats myli tiek tą žmogų, kuris niekada negirdėjo Evangelijos, tiek tą, kuris grįžta pas Jį.⁷ Tiek Jam, tiek mums jokio skirtumo. Tai tas pats darbas. Sielų vertė, nepriklausomai nuo jų būklės, yra didžiulė mūsų Dangiškajam Tėvui, Jo Sūnui ir mums.⁸ Dangiškojo Tėvo ir Jo Sūnaus darbas yra „įgyvendinti žmogaus [ir visų Jo vaikų] nemirtingumą ir amžinąjį gyvenimą“⁹, nepaisant jų dabartinių aplinkybių. Esame palaiminti, galėdami padėti šiame didžiame darbe.

Kaip galime padėti, Prezidentas Tomas S. Monsonas paaiškino, sakydamas: „Mūsų misionieriški patyrimai turi būti švieži. Neužtenka atsilošti ir apmąstyti ankstesnius patyrimus.

Kad jaustumėtės patenkinti, turite nenustoti natūraliai dalintis Evangelija.“¹⁰

Natūralus dalinimasis Evangelija su mums rūpimais ir mylimais žmonėmis taps gyvenimo darbu ir džiaugsmu. Leiskite papasakoti apie du tokius patyrimus.

Deivas Orchardas užaugo Solt Leik Sityje, kur dauguma jo draugų buvo Bažnyčios nariai. Jie darė jam didelę įtaką. Taip pat Bažnyčios vadovai, gyvenantys jo kaimynystėje, nuolatos kvietė jį į veiklas. Jo draugai darė tą patį. Nors tuo metu neprisijungė prie Bažnyčios, tačiau augdamas jis buvo laiminamas gerų draugų – Pastarųjų dienų šventųjų ir Bažnyčios remiamų veiklų įtaka. Įstojęs į koledžą, jis paliko savo namus, o dauguma jo draugų išvyko tarnauti misijose. Jam trūko jų įtakos.

Vienas iš Deivo mokyklos draugų buvo dar neišvykęs. Kiekvieną savaitę šis draugas susitikdavo su vyskupu, kad susitvarkytų savo gyvenimą ir galėtų vykti į misiją. Jiedu su Deivu tapo kambario draugais, ir natūraliai jų pokalbis pakrypo į klausimą, kodėl jis tuo metu netarnavo misijoje ir dažnai susitikinėjo su vyskupu. Jo draugas pasakė, kad yra dėkingas vyskupui ir gerbia jį ir kad jam yra galimybė atgailauti ir tarnauti. Po to jis paklausė Deivo, ar šis nenorėtų kartu su juo eiti į kitą susitikimą su vyskupu. Koks pakvietimas! Bet turint omeny jų draugystę ir aplinkybes, tai buvo natūralu.

Deivas sutiko ir jau netrukus pats susitikinėjo su vyskupu. Tai nulėmė Deivo sprendimą susitikti su misionieriais. Jis įgijo liudijimą apie Evangelijos tikrumą, ir buvo paskirta jo krikšto data. Deivą pakrikštijo jo vyskupas ir po metų Deivas Orchardas ir Katerina Evans susituokė šventykloje. Jie susilaukė penkių gražių vaikų. Katerina yra mano jaunesnioji sesutė. Aš būsiu amžinai dėkingas už tą gerą draugą ir taip pat gerą vyskupą, kurie atvedė Deivą į Bažnyčią.

Kalbėdamas apie savo atsivertimą ir liudydamas apie šiuos įvykius Deivas uždavė klausimą: „Ar buvo verta? Ar vertėjo draugams, jaunimo vadovams ir vyskupui visus tuos metus dėti pastangas dėl vieno vaikinio krikšto?“ Rodydamas į Kateriną ir penkis savo vaikus jis atsakė: „Na bent jau mano žmonai ir penkiems mūsų vaikams atsakymas yra taip.“

Evangelijos dalinimasis niekada nebūna tik dėl „vieno vaikino“. Kaskart, įvykus atsivertimui ar kažkam grįžus pas Viešpatį, yra išgelbėjama šeima. Visi Deivo ir Katerinos vaikai užaugę priėmė Evangeliją. Dukra ir du sūnūs tarnavo misijose ir dar vienas sūnūs ką tik gavo pašaukimą tarnauti misionieriumi Vokietijos Alpėse. Du vyriausieji sūnūs susituokė šventykloje, o jauniausiasis mokosi vidurinėje mokykloje, tačiau yra ištikimas visais atžvilgiais. Ar buvo verta? Žinoma, buvo verta.

Sesuo Eilyna Vait dalyvavo toje pačioje kuolo konferencijoje, kur Dievas Orchardas pasidalino savo atsivertimo patirtimi. Konferencijos metu ji negalėjo galvoti apie nieką kitą kaip tik apie savo šeimą, konkrečiai apie savo seserį Mišelę, kuri jau senokai buvo nutolusi nuo Bažnyčios. Mišelė buvo išsiskyrusi ir stengėsi užauginti keturis vaikus. Eilyna pajuto įkvėpimą jai nusiųsti vyresniojo M. Raselo Balardo knygą *Our Search for Happiness* ir savo liudijimą. Ji taip ir padarė. Kitą savaitę Eilynos draugė prasitarė, jog ji taip pat pajuto, kad turėtų susisiekti su Mišele. Ši draugė taip pat nusiuntė raštelį, kuriame pasidalino savo liudijimu ir išreiškė savo meilę jai. Kaip įdomu, kad Dvasia dirba su keliais žmonėmis, kad padėtų vienam, kuriam reikia pagalbos.

Po kurio laiko Mišelė paskambino Eilynai ir padėkojo jai už knygą. Ji sakė, kad pradėjusi pastebėti dvasinę tuštumą savo gyvenime. Eilyna atsakė žinanti, kad ramybę, kurios ji ieško, galima rasti Evangelijoje. Ji sakė mylinti ją ir trokštanti, kad ji būtų laiminga. Mišelė pradėjo keisti savo gyvenimą. Netrukus ji sutiko nuostabų vyrą, kuris buvo aktyvus Bažnyčios narys. Jie susituokė ir po metų buvo užantspauduoti Jutos Ogdeno šventykloje. Neseniai buvo pakrikštytas jos 24-ių metų sūnus.

Kitus Mišelės šeimos narius ir visus kitus, nežinančius, kad ši Bažnyčia yra tikra, kviečiu pamaldžiai apmąstyti, ar Bažnyčia yra tikra. Leiskite savo šeimai, draugams ir misionieriams padėti jums. Kai sužinosite, kad ji tikra, o ji yra tikra, prisijunkite prie mūsų, kaip tai padarė Mišelė.

Šis pasakojimas dar nesibaigia, bet ši nuostabi moteris ir jos šeima buvo palaiminti dėl to, kad ją mylintys žmonės pakluso raginimams ir natūraliai pasidalino savo liudijimais, ir pakvietė sugrįžti.

Aš daug galvojau apie šiuos du patyrimus. Vienas vaikinai, kuris stengdamasis susitvarkyti savo gyvenimą padėjo kitam ieškančiam tiesos vaikinui. Viena moteris pasidalino liudijimu ir tikėjimu su savo seserimi, nutolusia nuo Bažnyčios prieš dvidešimt metų. Jei maldose klausiamo dangiškąjį Tėvą, kam galime padėti, ir pažadame veikti pagal Dvasios raginimus, Jis atsako pasakydamas, kaip tai galime padaryti. Jis atsakys į mūsų maldas, ir mes tapsime įrankiais Jo rankose, kad atliktume Jo darbą. Veikdami su meile pagal Dvasios raginimus, mes tampame esminių pasikeitimų spartintojais.¹¹

Klausydamiesi šių patyrimų apie natūralų dalinimąsi Evangelija su mums rūpimais žmonėmis, daugelis jūsų patyrėte tą patį kaip ir Eilyna Vait. Galvojote apie žmogų, kuriam turėtumėte padėti – pakviesti sugrįžti arba pasidalinti savo jausmais apie Jėzaus Kristaus Evangeliją. Kviečiu jus veikti pagal tą Dvasios raginimą, nieko nelaukiant. Pasikalbėkite su savo draugais ar šeimos nariais. Darykite tai natūraliai. Pasakykite, kad mylite juos ir Viešpatį. Jums gali padėti misionieriai. Aš patarsiu tą patį, ką daug kartų patarė ir Prezidentas Monsonas nuo šios sakyklos: „Niekada nedelskite veikti pagal Dvasios raginimą.“¹² Veikdami pagal Dvasios raginimus ir darydami tai su meile, stebėkite, kaip Dangiškasis Tėvas naudoja jūsų troškimą veikti, kad įvykdytų stebuklą mūsų ir mums rūpimo žmogaus gyvenime.¹³

Mano brangūs broliai ir seserys, galime sutvirtinti Jo Bažnyčią ir pamatyti tikrą augimą, jei darbuosimės, kad atneštume Evangelijos palaiminimus savo šeimai ir tiems, kuriuos mylime. Tai yra mūsų Dangiškojo Tėvo ir Jo Sūnaus darbas. Žinau, kad jie yra gyvi ir atsako į maldas. Jei paklūstame tiems raginimams, tikėdami Jų gebėjimu daryti stebuklus, vyks stebuklai ir keisis gyvenimai. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Žr. Worldwide Leadership Training Meeting, Feb. 11, 2012, LDS.org
2. Žr. *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* (2000), p. 134.
3. Žr. Boyd K. Packer, „Priesthood Power in the Home“, Worldwide Leadership Training Meeting, Feb. 11, 2012, LDS.org.
4. Žr. Doktrinos ir Sandorų 68:25–28 .
5. 2 Nefio 25:23, 26.
6. 2 Nefio 25:23.
7. Žr. Luko 15:4–7.
8. Žr. Doktrinos ir Sandorų 18:10.

9. Mozės 1:39.
10. „Status Report on Missionary Work: A Conversation with Elder Thomas S. Monson, Chairman of the Missionary Committee of the Council of the Twelve“, *Ensign*, Oct. 1977, p. 14.
11. Žr. Thomas S. Monson, „Anxiously Engaged“, *Liahona* and *Ensign*, Nov. 2004, 56–59; „To the Rescue“, *Liahona*, July 2001, 57–60; *Ensign*, May 2001, 48–50; „The Doorway of Love“, *Liahona* and *Ensign*, Oct. 1996, p. 2–7.
12. Žr. Ann M. Dibb, „My Father Is a Prophet“ (Brigham Young University–Idaho devotional, Feb. 19, 2008), byui.edu/devotionalsandspreeches; Thomas S. Monson, „Stand in Your Appointed Place“, *Liahona* and *Ensign*, May 2003, 54–57; „Peace, Be Still“, *Liahona* and *Ensign*, Nov. 2002, 53–56; „Priesthood Power“, *Liahona*, Jan. 2000, 58–61; *Ensign*, Nov. 1999, 49–51; „The Spirit Giveth Life“, *Ensign*, May 1985, p. 68–70.
13. Be Prezidento Tomo S. Monsono ir kiti pranašai taip pat mokė to paties principo. Pavyzdžiui, Prezidentas Spenseris V. Kimbolas mokė apie paklusnumą Dvasios raginimams, sakydamas „Dievas pastebi mus, Dievas mus prižiūri mus. Tačiau įprasta, kad mūsų reikmės patenkinamos per kitą asmenį. Todėl gyvybiškai svarbu tarnauti vienas kitam karalystėje.“ (*Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* [2006], p. 82.)

Laikyti šventu

Vyresnysis Polas B. Paiperis

Iš Septyniiasdešimties

Tai, kas šventa, turi būti labiau gerbiama ir su tuo turi būti rūpestingiau elgiamasi ir į tai pagarbiau žiūrima.

Maždaug prieš 1500 metų iki Kristaus gimimo Horebo kalno papėdėje vieno piemens dėmesį patraukė degantis krūmas. Šiuo dievišku susitikimu prasidėjo Mozės keitimasis iš piemens į pranašą ir jo darbo pasikeitimas iš avių ganymo į Izraelio surinkimą. Po 1300 metų karaliaus rūmuose vieną privilegijuotą kunigą sužavėjo myriop pasmerko pranašo liudijimas. Tokiu išgyvenimu prasidėjo Almos keitimasis iš valstybės tarnautojo į Dievo tarną. Maždaug po 2000 metų keturiolikmetis berniukas įžengė į girią, ieškodamas atsakymo į nuoširdų klausimą. Netikėtas Džozefo Smito potyris giraitėje atvedė jį į pranašo kelią ir į sugrąžinimą.

Mozės, Almos ir Džozefo Smito gyvenimą pakeitė netikėti susitikimai su Dievu. Tie išgyvenimai sustiprino juos ir jie visą gyvenimą išliko ištikimi Viešpačiui ir Jo darbui, nežiūrint neapsakomo pasipriešinimo ir tai lydėjusių sunkių išbandymų.

Mūsų su Dievu susiję išgyvenimai gali nebūti tokie tiesioginiai ar dramatiški, o mūsų iššūkiai – tokie bauginantys. Tačiau, kaip ir tų pranašų, mūsų stiprybė ištikimais ištverti priklauso nuo to, ar mes suvokiame, ar prisimename ir ar laikome šventu tai, ką gavome iš aukščiau.

Šiais laikais žemėje yra sugrąžinti įgaliojimas, raktai ir apeigos. Taip pat yra Raštai ir ypatingi liudytojai. Ieškantieji Dievo gali gauti krikštą nuodėmėms atleisti ir patvirtinimą, „uždedant rankas... ugnies ir Šventosios Dvasios krikštui“ (DS 20:41). Turint šias brangias sugrąžintas dovanas, mūsų su Dievu

susiję išgyvenimai daugiausiai bus susiję su trečiuoju Dievybės nariu – Šventąja Dvasia. Pasak giesmės:

*„Dvasia man kalba tyliau švelniu balsu,
Kad vestų, gintų mane.“*

(„The Still Small Voice“, *Children’s Songbook*, p. 106).

*„Veski mus Šventa Dvasia;
Moko Ji mus kas tiesa.
Apie Kristų moko mus
Ir parodo koks dangus.“*

(„Let the Holy Spirit Guide“, *Hymns*, no. 143)

Siekdami atsakymų iš Dievo jaučiame ramų, tylų balsą, šnibždančių mūsų dvasioms. Šie jausmai, šios išvalgos yra tokie natūralūs ir subtilūs, kad galime jų nepastebėti arba juos priskirti samprotavimams ar nuojautai. Tos asmeninės žinutės liudija apie asmenišką Dievo meilę ir rūpestį kiekvienu savo vaiku ir jų asmeninėmis mirtingojo gyvenimo misijomis. Kasdienis iš Dvasios ateinančių išvalgų apmąstymas ir užsirašymas padeda atlikti dvejopą darbą: 1) atpažinti mūsų pačių su Dievu susijusius išgyvenimus ir 2) išsaugoti juos mums ir mūsų ainijai. Jų užrašymas tai taip pat formalus pripažinimas, kad esame dėkingi Dievui, nes „niekuo žmogus neįžeidžia Dievo, arba jo rūstybė neužsidega prieš nieką kitą, kaip tik prieš tuos, kurie nepripažįsta visame jo rankos“ (DS 59:21).

Kalbėdamas apie tai, ką gauname per Dvasią, Viešpats sakė: „Atminkite, jog tai, kas ateina iš aukštybės, yra šventa“ (DS 63:64). Jo žodžiai tai daugiau nei priminimas; tai taip pat apibrėžimas ir paaiškinimas. Šviesa ir pažinimas iš dangaus yra šventi. Tai šventa, nes to šaltinis yra dangus.

Šventa reiškia verta didžios pagarbos. Išskirdamas kažką kaip šventa, Viešpats duoda ženklą, kad tai yra vertingiau ir svarbiau už kita. Tai, kas šventa, turi būti labiau gerbiama ir su tuo turi būti rūpestiniau elgiamasi, ir į tai pagarbiau žiūrima. Dangiškų vertybių hierarchijoje tai, kas šventa, užima aukštą vietą.

Tai, kas šventa Dievui, tampa šventa mums, tik naudojantis valios laisve; kiekvienas turi pasirinkti priimti ir laikyti šventu

tai, ką Dievas apibrėžė kaip šventa. Jis siunčia šviesą ir pažinimą iš Dangaus. Jis kviečia mus priimti ir laikyti tai šventu.

Tačiau „visame kame... turi būti priešingybė“ (2 Nefio 2:11). To, kas šventa, priešingybė yra tai, kas šventvagiška arba pasaulietiška – tai yra tai, kas laikina. Dėl mūsų dėmesio ir prioritetų tai, kas pasaulietiška, nuolat konkuruoja su tuo, kas šventa. Pasaulietinės žinios yra nepakeičiamos mūsų kasdieniame žemiškame gyvenime. Be to, Viešpats nurodo mums siekti mokytumą ir išminties, studijuoti ir mokytis iš geriausių knygų, susipažinti su kalbomis, liežuviais ir liaudimis (žr. DS 88:118; 90:15). Todėl rinkimasis to, kas šventa, o ne tai, kas pasaulietiška, priklauso nuo atitinkamų prioritetų, o ne nuo išskirtinumo; „būti mokytiems yra gerai, *jei* [mes] klausom[ame] Dievo patarimų“ (žr (2 Nefio 9:29; kursyvas pridėtas).

Kovą dėl prioritetų tarp to, kas šventa, ir to, kas pasaulietiška, kiekvieno žmogaus širdyje gali iliustruoti Mozės išgyvenimas prie degančio krūmo. Ten Mozė iš Jehovos gavo šventą pašaukimą išvaduoti Izraelio vaikus iš vergovės. Tačiau iš pradžių jo pasaulietinės žinios apie Egipto ir faraono galybę privertė jį suabejoti. Galiausiai Mozė pasitikėjo Viešpaties žodžiu, pajungdamas savąjį pasaulietinį pažinimą ir pasitikėdamas tuo, kas šventa. Tas pasitikėjimas suteikė jam galią nugalėti laikinus sunkumus ir išvesti Izraelį iš Egipto.

Pabėgęs nuo Nojaus armijų ir pakliuvęs į Amulono vergiją, Alma galėjo suabejoti dvasiniu liudijimu, kurį gavo besiklausydamas Abinadžio. Vienok jis pasitikėjo tuo, kas šventa, ir gavo stiprybę ištvirti ir išsivaduoti iš laikinų sunkumų.

Džozefas Smitas pirmosiomis Mormo Knygos vertimo dienomis susidūrė su panašia dilema. Jis žinojo šventą plokštelių ir vertimo darbo esmę ir vis dėlto leidosi Martino Hariso įtikinamas pirmumą skirti pasaulietiniams draugystės ir finansų rūpesčiams, o ne šventiems nurodymams. Todėl buvo prarastas vertimo rankraštis. Viešpats priekaištavo Džozefui už tai, kad atidavė „tai, kas buvo šventa, nelabumui“ (DS 10:9) ir kuriam laikui atėmė iš jo plokšteles ir vertimo dovaną. Kada Džozefo prioritetai vėl buvo tinkamai sudėlioti, tai, kas šventa, buvo sugrąžinta ir darbas tęsėsi.

Mormono Knygoje pateikiama ir daugiau pavyzdžių, kaip nelengva teikti pirmenybę tam, kas šventa. Joje rašoma apie tikinčiuosius, kurių tikėjimas vedė juos prie gyvybės medžio, kad priimtų jo šventą vaisių – Dievo meilę. Tada esančių dideliame ir erdviame pastate šaipymasis privertė tikinčiuosius nukreipti savo dėmesį nuo to, kas šventa, prie to, kas pasaulietiška. (Žr. 1 Nefio 8:11, 24–28.) Vėliau nefitai pasirinko išdidumą ir neigė pranašystės ir apreiškimo dvasią „išjuokdami tai, kas šventa“ (Helamano 4:12). Netgi kai kurie mačiusieji ženklus ir stebuklus, susijusius su Viešpaties gimimu, pasirinko atmesti šventus pasireiškimus iš dangaus, pasirinkdami pasaulietiškus paaiškinimus (žr. 3 Nefio 2:1–3).

Šiais laikais tie sunkumai nedingo. Pasaulietiniai balsai garsėja ir intensyvėja. Jie vis labiau skatina tikinčiuosius atsisakyti įsitikinimų, kuriuos pasaulis mano esant nelogiškus ir neprotingus. Kadangi „mes regime lyg veidrodyje, mįslingu pavidalu“ (1 Korintiečiams 13:12) ir ne viską suprantame (1 Nefio 11:17), kartais galime jaustis pažeidžiami ir kad mums reikia didesnio dvasinio patikinimo. Oliveriui Kauderiui Viešpats sakė:

„Jei nori papildomo liudijimo, atsimink tą naktį, kada šaukeisi manęs savo širdimi, kad galėtum žinoti tiesą apie šiuos dalykus.

Argi aš nekalbėjau ramybės tavo protui tuo klausimu? Kokį didesnę liudijimą tu gali gauti nei liudijimą iš Dievo?“ (DS 6:22–23).

Viešpats priminė Oliveriui ir mums, kad pasikliautume šventais asmeniniais liudijimais, kada mūsų tikėjimas yra išbandomas. Kaip ir Mozei, Almai ir Džozefui seniau, tos bendravimo su Dievu akimirkos mums tampa dvasiniais inkarais, išbandymų metu saugančiais mus ir išlaikančiais kelyje.

To, kas šventa, negalima atsisakyti atrankos būdu. Pasirenkančių apleisti bent dalelę to, kas šventa, protas aptems (žr. DS 84:54), ir jeigu jie neatgailaus, iš jų bus atimta jų turima šviesa (žr. DS 1:33). Nesaistomi to, kas šventa, pasaulietškumo jūroje jie nuklys nuo moralės normų. Priešingai, laikantieji šventu tai, kas yra šventa, gaus pažadą: „Tai, kas iš Dievo, yra šviesa; ir tas, kuris gauna šviesą ir pasilieka Dieve, gauna daugiau šviesos;

ir ta šviesa švinta vis šviesyn ir šviesyn iki tobulos dienos.“ (DS 50:24.)

Telaimina mus Dievas, kad galėtume visada atpažinti, prisiminti ir laikyti šventu tai, ką esame gavę iš aukščiau. Liudiju, kad tai darydami turėsime galią ištvirti mūsų laikų išbandymus ir nugalėti sunkumus. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Ką Kristus mano apie mane?

Vyresnysis Nylas L. Andersen

Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

Jei mylėsite Jį, pasitikėsite Juo, tikėsite Juo ir seksite Juo, jausite Jo meilę ir pritarimą.

Populiariausio Brazilijos žurnalo reporteris, ruošdamas pagrindinį žinių straipsnį, domėjosi Bažnyčia. ¹ Jis domėjosi mūsų doktrina ir lankėsi Misionierių ruošimo centre ir Humanitariniame centre. Jis kalbino Bažnyčios draugus ir tuos, kurie nebuvo labai draugiški jos atžvilgiu. Interviu su manimi metu tas reporteris, regis, nuoširdžiai stebėdamasis paklausė: „Kaip kas nors gali nelaikyti jūsų krisčionimis?“ Žinau, kad jis turėjo omenyje Bažnyčią, bet man atrodė, kad jis buvo skirtas asmeniškai man. Suvokiau, jog tyliai klausiu savęs: „Ar mano gyvenimas atspindi tą meilę ir tą atsidavimą, kuriuos jaučiu savo Gelbėtoji?“

Jėzus paklausė fariziejus: „Ką jūs manote apie Mesiją?“² Galiausiai mūsų mokinystę vertins ne draugai ar priešai. Pasak Pauliaus, „visi turėsime stoti prieš Dievo teismą“³. Tą dieną kiekvienam iš mūsų svarbus bus šis klausimas: „Ką Kristus mano apie mane?“

Nepaisant Jo meilės visai žmonijai, Jėzus kai kuriuos aplinkinius su priekaištu vadino veidmainiais,⁴ kvailiais⁵ ir nedorėliais.⁶ Kitus Jis su pasitenkinimu vadino karalystės vaikais⁷ ir pasaulio šviesa.⁸ Apie kai kuriuos Jis nepalankiai atsiliepė kaip apie aklus⁹ ir nevaisingus.¹⁰ Apie kitus Jis kalbėjo palankiai, kaip apie tyraširdžius¹¹ ir trokštančius teisumo.¹² Jis sielvartavo, kad kai kurie yra netikintys¹³ ir iš pasaulio,¹⁴ bet kitus jis gerbė kaip

išrinktuosius,¹⁵ mokinius¹⁶ ir draugus.¹⁷ Taigi, ir kiekvienas iš mūsų turėtume paklausti: „Ką Kristus mano apie mane?“

Prezidentas Tomas S. Monsonas mūsų laikus apibūdino, kaip atitrūkimą nuo „to, kas dvasiška... su aplink mus siaučiančiais permainų vėjais ir prieš mūsų akis yrančia visuomenės moraline struktūra“¹⁸. Tai vis didėjančio netikėjimo ir nepagarbos Kristui ir Jo mokymams laikai.

Šiomis neramiomis aplinkybėmis mes džiūgaujame, kad esame Jėzaus Kristaus mokiniai. Visur aplink mus matome Viešpaties ranką. Mūsų laukia nuostabiai paruoštas likimas. Jėzus melddamasis sakė: „O amžinasis gyvenimas – tai pažinti tave, vienintelį tikrąjį Dievą, ir tavo siųstąjį Jėzų – Mesiją.“¹⁹ Mokinystė šiomis lemtingomis dienomis suteiks amžiną garbę.

Žinios, kurias išgirdome šioje konferencijoje, yra Viešpaties gairės mūsų mokinystės kelionėje. Kadangi per pastarąsias dvi dienas klausėmės, meldami Dvasios vadovavimo, ir kadangi studijuosime šias žinias ir melsimės dėl jų ateinančiomis dienomis, Viešpats per Šventosios Dvasios dovaną palaimins mus individualiais nurodymais. Tie pojūčiai dar labiau mus orientuos į Dievą, į atgailą, paklusnumą, tikėjimą ir pasitikėjimą. Gelbėtojas atsako į mūsų tikėjimo veiksmus: „Jei kas mane myli, laikysis mano žodžio, ir mano Tėvas jį mylės; mes pas jį ateisime ir apsigyvensime.“²⁰

Jėzaus kvietimas „ateik ir sek paskui mane“²¹ skirtas ne vien tiems, kurie pajėgūs varžytis dvasinėje Olimpiadoje. Iš tikrųjų mokinystė visai ne varžybos, o kvietimas visiems. Mūsų mokinystės kelionė nepalyginama su sprintu aplink stadioną ar net su ilgo maratono bėgimu. Tai viso gyvenimo kelionė link celestialinio pasaulio.

Jo kvietimas yra šaukimas kasdienei tarnystei. Jėzus sakė: „Jei mane mylite, jūs laikysitės mano įsakymų.“²² „Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada savęs, teneša savo kryžių ir teseka manimi.“²³ Ne kasdien mums pavyksta elgtis nepriekaištingai, bet jei stengiamės, mums yra skirtas padaršinimo ir vilties kupinas Jėzaus kvietimas: „Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti; aš jus atgaivinsiu.“²⁴

Kad ir kur dabar randatės mokinystės kelyje, esate teisingame kelyje – kelyje į amžinąjį gyvenimą. Būdami kartu

galėsime pakylėti ir stiprinti vienas kitą ateinančiomis nuostabiomis ir svarbiomis dienomis. Kad ir kokie sunkumai iškilis prieš mus, kad ir kokios silpnybės ribos mus, į kokias nepakeliamas aplinkybes bepatektume, tikėkime Dievo Sūnumi, kuris sakė: „Tikinčiam viskas galima.“²⁵

Leiskite pasidalinti dviem pavyzdžiais apie mokinystę darbais. Pirmasis yra iš Prezidento Tomo S. Monsono gyvenimo. Jis parodo paprasto gerumo ir Jėzaus mokymo „Kas iš jūsų didesnis, tebūnie jums tarnas“²⁶ galią.

Beveik prieš 20 metų Prezidentas Monsonas visuotinėje konferencijoje kalbėjo apie 12 metų merginą, kenčiančią nuo vėžio. Jis papasakojo apie jos drąsą ir jos draugų, kurie užnešė ją į Timpanogos kalną centrinėje Jutoje, gerumą.

Prieš kelerius metus sutikau Džeimi Palmer Brinton ir išgirdau tą pasakojimą iš kitos pusės – ką dėl jos padarė Prezidentas Monsonas.

Džeimi su Prezidentu Mosonu susitiko 1993 m. kovą, kitą dieną po to, kai sužinojo, kad auglys virš jos dešiniojo kelio yra greitai augantis kaulų vėžys. Padedamas jos tėvo Prezidentas Monsonas suteikė kunigystės palaiminimą, pažadėdamas: „Jėzus bus tavo dešinėje ir tavo kairėje, kad palaikytų tave.“

Džeimi sakė: „Tačiau išvykdama iš jo biuro atrišau prie mano vežimėlio pririštą balioną ir padaviau jam. Šviesiomis raidėmis ant jo buvo parašyta „Tu esi geriausias!“

Jos chemoterapijos ir kojos išsaugojimo operacijos laikotarpiu prezidentas Monsonas jos nepamiršo. Džemi sakė: „Prezidentas Monsonas buvo pavyzdys, ką reiškia būti tikru Kristaus mokiniu. Jis iš sielvarto pakėlė mane iki nuostabios ir išliekančios vilties.“

Po trejų metų nuo jų pirmo susitikimo Džemi vėl sėdėjo Prezidento Monsono biure. Susitikimo pabaigoje jis padarė tai, ko Džemi niekada neužmirš. Su prezidentui Monsonui būdingu dėmesingumu jis nustebino ją, įteikdamas tą patį balioną, kurį ji buvo jam padovanojusi prieš trejus metus. Balionas skelbė „Tu esi geriausias!“ Prezidentas išsaugojo jį, žinodamas, kad ji sugrįš į jo biurą, išgijusi nuo vėžio. Po keturiolikos metų nuo savo pirmo susitikimo su Džemi Prezidentas Monsonas sutuokė ją su Džeisonu Brintonu Solt Leiko Šventykloje.²⁷

Galime labai daug išmokti iš Prezidento Monsono mokinystės. Visuotiniams įgaliotiniams jis dažnai primena nuolat atminti šį paprastą klausimą: „Kaip pasielgtų Jėzus?“

Jėzus sakė sinagogos vyresniajam: „Nenusigąsk, vien tikėk!“²⁸ Mokinystė reiškia tikėjimą Juo ne tik ramiais, bet ir išbandymų laikotarpiais, kai mūsų skausmą ir baimę malšina vien įsitikinimas, kad Jis mus myli ir laikosi savo pažadų.

Neseniai sutikau šeimą, kuri yra puikus pavyzdys to, kaip tikime Juo. Olganas ir Solinė Saintelusai iš Port-au-Princo Haiityje papasakojo man apie tokį įvykį.

2010 m. sausį Olganas buvo darbe, o Solinė – bažnyčioje, kai Haitį ištiko niokojantis žemės drebėjimas. Trys jų vaikai: penkerių Gančis, trijų Eindži ir vienerių Ganslis buvo namuose savo kambaryje su draugu.

Daugybė pastatų virto griuvėsiais. Kaip atsimenate, tą sausį Haiityje žuvo dešimtys tūkstančių žmonių. Olganas ir Solinė nubėgo į namus ieškoti savo vaikų. Trijų aukštų pastatas, kuriame gyveno Saintelusų šeima, buvo sugriuvęs.

Tie vaikai negalėjo pabėgti. Taip visiškai sugriautam namui paprastai gelbėjimo darbai neskiriami.

Olganas ir Solinė abu buvo atitarnavę savo misijas ir susituokę šventykoje. Jie tikėjo Gelbėtoju ir Jo pažadais jiems. Tačiau jų širdys sudužo. Jie negalėjo suvaldyti savo raudų.

Olganas man pasakojo, kad tamsiausią akimirką jis ėmė melstis: „Dangiškasis Tėve, jei tokia Tavo valia, jei galėtų išgyventi bent vienas iš mano vaikų, prašau, prašau padėk mums.“ Vėl ir vėl jis vaikščiojo aplink namo griuvėsius, melddamas įkvėpimo. Kaimynai bandė jį guosti ir padėti susitaikyti su vaikų netektimi. Bet Olganas ir toliau vaikščiojo aplink namo griuvėsius vildamasis ir melddamasis. Tada atsitiko kažkas stebuklingo. Olganas išgirdo vos girdimą kūdikio verksmą. Tai buvo jo kūdikio verksmas.

Keturias valdandas kaimynai pašėlusiai kasėsi į nuolaužas, rizikuodami savo gyvybe. Nakties tamsoje tarp garsių kūjų ir kirtiklių garsų gelbėtojai išgirdo kitą garsą. Jie liovėsi kalę ir įsiklausė. Jie negalėjo patikėti tuo, ką išgirdo. Tai buvo mažo vaiko balsas, ir jis dainavo. Penkiametis Gančis vėliau sakė žinojęs, kad jo tėtis jį išgirs, jeigu jis dainuos. Prispauistas betono

bloko, dėl ko vėliau jam teko amputuoti ranką, Gančis dainavo savo mėgiamą dainą „Dievo vaikas aš“²⁹.

Tomis tamsos, mirčių ir daugybės brangių Dievo sūnų ir dukterų sielvarto valandomis Haiityje, Saintelusų šeima patyrė stebuklą. Gančis, Eindži ir Ganslis buvo surasti gyvi po sugriuvusiu namu.³⁰

Stebuklai ne visada įvyksta taip staiga. Kartais svarstome, kodėl stebuklas, kurio taip karštai meldėme, neįvyko čia ir dabar. Bet jei pasitikėsime Gelbėtoju, pažadėti stebuklai vyks. Ar šiame, ar kitame gyvenime – viskas bus deramai sutvarkyta. Gelbėtojas sakė: „Tenebūgštauja jūsų širdys ir teneliūdi!“³¹ „Pasaulyje jūsų priespauda laukia, bet jūs būkite drąsūs: aš nugalėjau pasaulį!“³²

Liudiju, kad jei mylėsite Jį, pasitikėsite Juo, tikėsite Juo ir seksite Juo, jausite Jo meilę ir pritarimą. Kai paklausite „Ką Kristus mano apie mane?“, jūs žinosite, kad esate Jo mokinys, Jo draugas. Savo malone Jis padarys dėl jūsų tai, ko jūs negalėtumėte padaryti.

Mes entuziastingai laukiame baigiamosios mūsų mylimo pranašo kalbos. Prezidentas Tomas S. Monsonas buvo iššventintas Viešpaties Jėzaus Kristaus Apaštalu, kai man buvo 12 metų. Daugiau nei 48 metus mums teko laimėti girdėti jo liudijimą apie Jėzų Kristų. Liudiju, jog dabar jis yra vyriausias Gelbėtojo apaštalas žemėje.

Su didžia meile ir gėrėdamiesi daugeliu Jėzaus Kristaus mokinių, kurie nėra šios Bažnyčios nariai, nuolankiai pareiškiame, kad mūsų laikais angelai yra sugrįžę į žemę. Jėzaus Kristaus Bažnyčia, kurią jis įkūrė senovės dienomis, yra atkurta – su dangaus galia, apeigomis ir palaiminimais. Mormono Knyga yra dar vienas Jėzaus Kristaus testamentas.

Liudiju, kad Jėzus Kristus yra pasaulio Gelbėtojas. Jis kentėjo ir numirė už mūsų nuodėmes ir trečią dieną prisikėlė. Jis yra prisikėlęs. Ateityje kiekvienas kelis klaupsis ir kiekvienas liežuvis išpažins, kad Jis yra Kristus.³³ Tą dieną mums nerūpės, „Ar kiti laiko mane krisčioniu?“ Tada mūsų akys bus nukreiptos į Jį, ir mūsų sielas nusmelks klausimas: „Ką Kristus mano apie mane?“ Jis gyvas. Tai liudiju Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Žr. André Petry, „Entre a Fé e a Urna“, *Veja*, Nov. 2, 2011, p. 96.
2. Mato 22:42 .
3. Romiečiams 14:10 .
4. Žr. Mato 6:2 .
5. Žr. Mato 23:17 .
6. Žr. Mato 7:23 .
7. Žr. Mato 13:38 .
8. Žr. Mato 5:14 .
9. Žr. Jono 12:40 .
10. Žr. Mato 13:22 .
11. Žr. Mato 5:8 .
12. Žr. Mato 5:6 .
13. Žr. Mato 17:17 .
14. Žr. Jono 8:23 .
15. Žr. Jono 6:70 .
16. Žr. Jono 13:35 .
17. Žr. Jono 15:13 .
18. Tomas S. Monsonas, „Stovėkite šventose vietose“, 2011 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
19. Jono 17:3 .
20. Jono 14:23 .
21. Luko 18:22 .
22. Jono 14:15 .
23. Luko 9:23 .
24. Mato 11:28 .
25. Morkaus 9:23 .
26. Mato 23:11 .
27. Džemi Brinton laiškas, gautas 2012 m. sausio 27 d.
28. Morkaus 5:36 .
29. „Dievo vaikas aš“, *Children's Songbook*, p. 58.
30. Iš pokalbio su Olganu ir Soline Saintelusais 2012 m. vasario 10 d.; taip pat žr. Jennifer Samuels, „Family Reunited in Miami after Trauma in Haiti“, *Church News*, Jan. 30, 2010, p. 6.
31. Jono 14:27 .
32. Jono 16:33 .
33. Žr. Romiečiams 14:11 .

Mums baigiant šią konferenciją

Prezidentas Tomas S. Monsonas

Apmąstykite išgirstas tiesas, lai jos padeda jums tapti dar geresniems, negu buvote prieš konferencijai prasidedant.

Mums baigiant šią konferenciją, mano širdis kupina švelnių jausmų. Klausydamiesi mums kalbėjusių žmonių mokymų ir liudijimų, buvome apščiai palaiminti. Manau sutiksite su manimi, kad jautėme Viešpaties Dvasią, kai mūsų širdys buvo paliestos, o liudijimai sustiprinti.

Vėl mėgavomės nuostabia muzika, pakylėjusia ir praturtinusia kiekvieną konferencijos sesiją. Reiškiu dėkingumą visiems, pasidalinusiems su mumis savo talentais.

Širdingai dėkoju visiems, kurie kalbėjo mums kurioje nors sesijoje, ir tiems, kurie sukalbėjo maldas.

Kiekvienos konferencijos metu nesuskaičiuojamas būrys žmonių darbuojasi užkulisiuose ir vykdo mažiau pastebimus paskyrimus. Be jų pagalbos nebūtume galėję turėti šių sesijų. Dėkoju jiems visiems taip pat.

Žinau, kad kartu su manimi reiškiate didį dėkingumą tiems broliams ir seserims, kurie šią konferenciją buvo atleisti. Pasiilgsime jų. Jų indėlis Viešpaties darbe buvo milžiniškas ir bus jaučiamas ateinančiose kartose.

Pakeldami rankas taip pat palaikėme brolius ir seseris, šioje konferencijoje pašauktus į naujas pareigas. Sveikiname juos ir norime, kad jie žinotų, jog nekantraujame drauge su jais tarnauti Mokytojo darbe. Jie buvo pašaukti per įkvėpimą iš aukštybių.

Ši konferencija buvo transliuojama iki šiol dar nematytu mastu, pasiekdama visur – žemynuose ir vandenynuose, esančius žmones. Nors ir daugelis iš jūsų esate labai toli, mes jaučiame jūsų dviasią bei pasišventimą ir siunčiame jums savo meilę bei dėkingumą, kad ir kur būtumėte.

Mano broliai ir seserys, esame labai palaiminti, savo gyvenimuose ir širdyse turėdami sugrąžintąją Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ji teikia atsakymus į didžiausius gyvenimo klausimus. Mūsų gyvenimui ji suteikia prasmę, tikslą ir viltį.

Gyvename neramiais laikais. Patikinu jus, kad mūsų Dangiškasis Tėvas žino mūsų patiriamus iššūkius. Jis myli kiekvieną iš mūsų ir trokšta mus palaiminti ir mums padėti. Kreipkimės į Jį malda, kaip Jis mokė sakydamas: „Visada melskis, ir aš ant tavęs išliesiu savo Dvasios, ir didi bus tavo palaima – taip, didesnė už tą, kurią patirtum, įgijęs žemės lobius.“¹

Mano brangūs broliai ir seserys, tebūna jūsų namai kupini meilės, mandagumo ir Viešpaties Dvasios. Mylėkite savo šeimas. Jei tarp jūsų yra nesutarimų ar vaidų, raginu jus neatidėliojant juos išspręsti. Gelbėtojas taip sakė:

„Tarp jūsų nebus nesutarimų [...]

Nes iš tiesų, iš tiesų sakau jums: tas, kuris turi nesutarimo dviasią, yra ne iš manęs, bet iš velnio, kuris yra nesutarimo tėvas, ir jis sukursto žmonių širdis piktai ginčytis vienas su kitu.

[Bet] štai, *tai* ne mano doktrina [...] bet mano doktrina – kad tai būtų panaikinta“².

Kaip jūsų nuolankus tarnas atkartuju karaliaus Benjamino kalbos savo žmonėms žodžius, kai jis sakė:

„[sčiau jums [...] ne kad [...] galvotumėt, jog aš pats savaime esu daugiau nei mirtingas žmogus.

Bet aš, kaip ir jūs patys, esu pajungtas visokioms kūno ir proto silpnybėms; nepaisant to, buvau [...] išrinktas [...] Viešpaties [...] ir neprilygstama jo jėga buvau išlaikytas ir išsaugotas, kad tarnaučiau jums visa savo galia, protu ir stiprybe, kuriuos man Viešpats suteikė.“³

Mano mylimi broliai ir seserys, iš visos širdies trokštu vykdyti Dievo valią, tarnauti Jam ir tarnauti jums.

Dabar, kai keliausime iš šios konferencijos, meldžiu dangaus palaimų kiekvienam iš jūsų. Tegu tie iš jūsų, kurie yra toli nuo

namų, saugiai grįžta namo. Apmąstykite išgirstas tiesas, lai jos padeda jums tapti dar geresniems, negu buvote prieš dvi dienas, konferencijai prasidedant.

Iki kito mūsų susitikimo po šešių mėnesių prašau Viešpaties palaiminimų jums ir ištiesų visiems mums, ir tai darau šventu Jo – būten Jėzaus Kristaus, mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo – vardu, amen.

Išnašos

1. Doktrinos ir Sandorų 19:38 .
2. 3 Nefio 11:28–30 ; kursyvas pridėtas.
3. Mozijo 2:10–11 .

Kelkis ir sušvisk

Anė M. Dib

Antroji patarėja visuotinėje Merginų prezidentūroje

Vienas iš geriausių būdų keltis ir sušvisti tai – tvirtai laikytis Dievo įsakymų.

Man privilegija kartu su jumis praleisti šį vakarą. Kiekvieną sausio mėnesį nekantriai laikiu, kai bus paskelbta nauja bendrų veiklų tema, tačiau visuomet skiriu laiko įvertinti, ar įsisavinau *praeitų* metų temos pamokas.

Trumpam apžvelkime praėjusias temas: „Tegul dorybė nepaliaujamai puošia tavo mintis“¹, „Būkite tvirti ir nepajudinami, visuomet dosnūs gerų darbų“², „Būk tikintiesiems pavyzdys“³, „Būk stiprus ir ryžtingas“⁴ ir tryliktasis Tikėjimo Teiginys: „Mes tikime, jog turime būti sąžiningi, patikimi, skaitūs, geranoriški, dorybingi ir daryti gera visiems žmonėms“⁵.

Ištisus metus studijavome ir dėmesį skyrėme šioms Raštų ištraukoms, jos tapo mūsų širdies, sielos ir liudijimo dalimi. Tikimės, kad, paskelbus 2012 m. bendrų veilų temą, esančią Doktrinoje ir Sandorose, ir toliau jomis vadovausitės.

115 skyriaus aprašyme aiškinama, kad viskas vyksta 1838 m. Far Veste, Misūrio valstijoje. Džozefas Smitas „atskleidė Dievo valią dėl Far Vesto bei Viešpaties namų statymo“. Pranašas buvo optimistiškai ir drąsiai nusiteikęs. Penktoje eilutėje, kurioje užrašyta šių metų tema, Viešpats jam sako: „Iš tiesų sakau jums visiems: kelkis ir sušvisk, kad tavo šviesa būtų vėliava tautoms.“

Ką galvojate, išgirdę žodį *kelkis*? Pati galvoju apie jus – kilnujį Bažnyčios jaunimą. Mintyse regiu jus kas rytą uoliai besiritančias iš savo lovų ir einančias į ankstaų ryto seminariją. Matau, kaip

ištikimai po kasdienių maldų keliatės nuo kelių. Matau jus narsiai kylančias dalintis savo liudijimu ir ginti savo standartus. Jūsų pasišventimas Evangelijai ir jūsų geras pavyzdys mane įkvepia. Daugelis jau priėmėte kvietimą keltis ir sušvisti, o jūsų šviesa skatina kitus elgtis taip pat.

Vienas iš geriausių būdų keltis ir sušvisti tai – tvirtai laikytis Dievo įsakymų. Juos sužinome iš Raštų, iš dabartinių pranašų ir iš knygelės *Jaunimo stiprybės vardan*. Kiekvienai derėtų turėti po jos egzempliorių. Savo knygelėje apibraukiau žodžius, nurodančius kam ji skirta, ir žodelio *jūs* formas. Taip daryti mane pamokė viena mano gerbiama draugė. Šie paprasti pasižymėjimai padeda man prisiminti, kad šie standartai yra ne tik bendri nurodymai, o kad jie skirti būtent *man*. Tikiuosi skirsite laiko ir apibrauksite tuos žodelius savo knygelėje, perskaitysite ją nuo pradžios iki galo ir pajusite, kaip Dvasia liudija, kad tie standartai skirti ir *jums*.

Gali pasitaikyti, kad kai kurios iš jūsų susigundys nepaisyti ar numoti ranka į standartus knygelėje *Jaunimo stiprybės vardan*. Pažvelgusios į knygelę, jos gali sakyti: „Žiūrėk, mama, knygelėje nerašoma apie [įterpkite rūpimą klausimą].“ Arba jos gali teisintis: „Tai, ką aš darau, nėra blogai. Tikrai nesu tokia bloga, kaip [įterpkite draugo ar pažįstamo vardą].“

Prezidentas Haroldas B. Ly mokė: „Svarbiausias Dievo įsakymas yra tas, kurio tau sunkiausia šiuo metu laikytis.“⁶ Karalius Benjaminas aiškino: „Aš negaliu susakyti jums visko, kuo jūs galite nusidėti; nes yra įvairių būdų ir priemonių, netgi tiek daug, kad negaliu jų suskaičiuoti.“⁷ Jei jums nesiseka laikytis šių standartų ir įsakymų, skatinu jėgų ieškoti Evangelijoje. Skaitykite Raštus. Ieškodamos atsakymų į rūpimus klausimus naršykite oficialųjį Bažnyčios tinklapį LDS.org. Kalbėkite su gimdytojais, Bažnyčios vadovais ir tais, kurie ryškiai šviečia, gyvendami pagal Evangeliją. Melskitės. Išliekite širdis savo Dangiškajam Tėvui, kuris jus myli. Kasdien naudokitės atgailos dovana. Tarnaukite kitiems. Ir svarbiausia, klausykitės Šventosios Dvasios kuždesių ir jiems pakluskite.

Prezidentas Tomas S. Monsonas ragina mus šiais žodžiais: „Mano jaunesni draugai, būkite stiprūs. ... Jūs žinote, kas teisinga ir kas ne, ir jokia kaukė, kad ir kokia patraukli ji būtų, negali to

pakeisti. ... Jei jūsų vadinamieji draugai jus skatina daryti ką nors neteisingo, *jūs* būkite tie, kurie gins tiesą, net jei teks tai daryti vieniems.“⁸

Dangiškasis Tėvas nenori, kad atsakymų ieškotume pasaulyje ir *sektume* jo nuolat besikeičiančiomis madomis. Jis nori, kad kreiptumėmės į Jį ir sektume nesikeičiančiais Jo nurodymais. Jis nori, kad gyventume pagal Evangeliją ir, rodydami aukštus standartus, *atvestume* kitus prie jos.

Raštuose apstu tai iliustruojančių pavyzdžių. Teisėjų knygoje, Senajame Testamente, sužinome apie Samsoną. Samsonas gimė turėdamas didelį potencialą. Jo motinai buvo pažadėta: „Jis pradės laisvinti Izraelį iš filistinų rankų.“⁹ Tačiau Samsonas augdamas daugiau žvelgė į pasaulio pagundas nei į Dievo kelią. Jis rinkosi tai, kas jam patiko,¹⁰ o ne dėl to, kad pasirinkimai buvo teisingi. Raštuose aprašytose Samsono kelionėse, veiksmuose ir pasirinkimuose dažnai vartojama frazė: „Po to nuėjo.“¹¹ Užuoat kilęs ir sušvites, įgyvendindamas savo didį potencialą Samsonas pasidavė pasauliui, prarado Dievo duotą galią ir mirė tragiška, pirmalaikė mirtimi.

Antra vertus, Raštuose yra Danieliaus pavyzdys. Danielius taip pat gimė, turėdamas didžiulį potencialą. Danieliaus knygoje šeštame skyriuje skaitome: „Danielius pasižymėjo tarp kitų ministrų ir satrapų, nes buvo apdovanotas nepaprasta dvasia.“¹² Kai Danielių užklupo pasaulietiški sunkumai, jis neėmė žvalgytis į pasaulį, jis pakilo ir pažvelgė į dangų. Užuoat sekęs pasaulietišku karaliaus įsaku 30 dienų nesimelsti niekam kitam tik karaliui, Danielius „pareidavo į savo namus, kurių viršutiniame aukšte langai atsidarydavo į Jeruzalės pusę, puldavo ant kelių tris kartus per dieną, meldavosi savo Dievui ir šlovindavo jį kaip ir anksčiau“¹³.

Sekdamas Dievo įsakymais Danielius nebijojo kilti ir sušvisti. Nors už pasirinktą tiesą jam teko praleisti nemalonią naktį liūtų duobėje, jis buvo apsaugotas ir palaimintas už paklusnumą. Kitą rytą karalius Darijus, iškėlęs Danielių iš liūtų duobės, įsakė visiems žmonėms drebėti iš baimės Danieliaus Dievo akivaizdoje ir sekti Danieliaus ištikimybės pavyzdžiu. Danielius tikrai mums parodo, ką reiškia būti vėliava tautoms, ką reiškia pasaulietišku pagundų apsupty niekuomet nesužeminti savo standartų.

Esu palaiminta, girdėdama apie šiuolaikinio jaunimo, tokio kaip jūs, pavyzdžius. Jūs nebijote keltis ir sušvisti. Jūs leidžiate savo šviesai būti vėliava draugams. Joana savo mokykloje tebuvo viena iš trijų Bažnyčios narių ir vienintelė mergina savo apylinkėje. Ji pažadėjo sau ir Viešpačiui niekada nesikeikti. Ji nesužemino savo standartų, kai mokykloje teko dirbti kartu su vaikinu, nepriėmusiu tokio paties sprendimo. Ji paprašė vaikiną gerbti jos vertybes. Laikui bėgant, dažnai švelniai, o kartais ir ne taip švelniai priminus, jos draugas priprato ir pradėjo rečiau keiktis. Skirtumą pastebėjo daug kas, net jo tėvas, kuris Joanai padėkojo už gerą įtaką jo sūnaus gyvenimui.¹⁴

Neseniai lankydamasi Filipinuose sutikau Karen. Ji papasakojo apie tai, ką patyrė viešbučių ir restoranų vadybos bakalauro studijose, kai buvo Laurų organizacijoje. Mokytojas reikalavo, kad kiekvienas studentas išmoktų pagaminti ir paragautų daugybę restoranuose pateikiamų gėrimų. Kai kurie iš jų buvo alkoholiniai. Karen žinojo, kad ragauti ji negali, nes tai prieštarauja Viešpaties įsakymams. Susidūrusi su galimomis rimtomis pasekmėmis, Karen nepabūgo keltis ir sušvisti. Ji tų gėrimų neragavo.

Karen pasakojo: „Mano mokytojas priėjo ir paklausė, kodėl negeriu. Jis klausė: „Panele Karen, kaip žinosite, koks skonis ir kaip sugebėsite išlaikyti šį svarbų kursą, neparagavusi gėrimų?“ – Atsakiau, kad esu Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios narė, o nariai negeria to, kas žalinga. Supratau jo reikalavimus, tačiau, net jei ir būčiau gavusi nepatenkinamą pažymį, vis tiek nesiliaučiau gyvenusi pagal asmeninius standartus.“

Praėjo savaitės ir apie tą dieną nieko daugiau nebuvo užsiminta. Karen žinojo, kad semestro pabaigoje jos pažymys atspindės jos atsisakymą ragauti gėrimus. Ji dėsė pasitikrinti pažymį, tačiau, tai padariusi, pamatė gavusi aukščiausią balą klasėje.

Ji sakė: „Tai patyrusi, sužinojau, kad Dievas ... tikrai mus palaimins, jei Juo seksime. Taip pat žinau, kad jei ir būčiau gavusi nepatenkinamą pažymį, nebūčiau gailėjusis savo poelgio. Žinau, kad visuomet triumfuosiu Viešpaties akyse, jei pasirinksiu daryti tai, ką žinau esant teisinga.“¹⁵

Brangios merginos, kiekviena gimėte turėdama didelį potencialą. Esate mylimos Dangiškojo Tėvo dukterys. Jis pažįsta ir myli jus. Jis kviečia jus: „kelkis ir sušviski“ ir žada, kad, jums tai darant, Jis sustiprins ir palaimins jus. Meldžiu, kad kiekviena iš jūsų atrastumėte drąsos priimti Jo kvietimą ir priimti Jo pažadus. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Notes

1. Doktrinos ir Sandorų 121:45.
2. Mozijo 5:15.
3. 1 Timotiejui 4:12.
4. Jozuės 1:9.
5. Tikėjimo Teiginių 1:13.
6. *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* (2000 m.), p. 30.
7. Mozijo 4:29.
8. Tomas S. Monsonas, „Examples of Righteousness“, *Liahona* ir *Ensign*, May 2008, p. 65.
9. Teisėjų 13:5.
10. Žr. Teisėjų 14:3.
11. Teisėjų 14:7.
12. Danieliaus 6:4.
13. Danieliaus 6:10.
14. Šios istorijos ieškokite, Joanna Ehrisman, „The Thing about Being Mormon“, Katilin Medlin ir kiti, red., *Going on 15: Memoirs of Freshmen* (2010 m.), p. 86–96.
15. Autorės gautas asmeninis laiškas, 2012 m.

Siekite mokyto. Jums paruoštas darbas

Merė N. Kuk

Pirmoji patarėja visuotinėje Merginų organizacijos prezidentūroje

Palaiminkite savo būsimus vaikus ir namus pasirinkdamos, kuo daugiau išmokti dabar.

Kaip mes jus mylime, mano brangios merginos. Matome, kaip narsiai keliatės ir sušvintate pasaulyje, kuriame dideli iššūkiai lydi didžiules galimybes. Gal dėl to susimąstote: „Kas manęs laukia?“ Esu tikra, kad jūsų, dorybingų Dievo dukrų, laukia šviesus rytojus! Gyvenate sugražintos Evangelijos laikais – šias tiesas galima rasti Raštuose. Krikšto metu gavote Šventosios Dvasios dovaną – Šventoji Dvasia mokys jus tiesos ir paruoš gyvenimo iššūkiams.

Dievas suteikė jums moralinę valios laisvę ir galimybę mokytis čia, žemėje. Jis yra paruošęs jums darbą. Kad atliktumėte tą darbą, esate asmeniškai atsakinga siekti mokyto. Raktas į jūsų ateitį, jūsų „šviesų vilties spindulėlių“¹, randamas naujoje *Jaunimo Stiprybės vardan* knygelėje, skyrelyje, kuriame rašoma apie išsilavinimą. Žinios – tai viena iš Merginų siekiamų vertybių.

„Išsilavinimas ... atvers galimybes.“² Sekdamos Viešpaties raginimu „[siekti] mokyto, būtent mokymusi ir taip pat tikėjimu“³, įgyjate žinių iš studijų, o papildomos šviesos – mokydamosi tikėjimu.

Siekite mokyto uoliai studijuodamos. Ne dažnai mokydamosi galėsite praleisti tiek laiko kaip dabar. Prezidentas Gordonas B. Hinklis išmintingai patarė Bažnyčios jaunimui: „Formalaus lavinimosi metu įtvirtinti įgūdžiai turės didelės įtakos jūsų troškimui siekti žinių visą gyvenimą.“⁴ „Turite įgyti

kaip įmanoma aukštesnį išsilavinimą. ... Aukokite viską, ko reikia, kad būtumėte deramai pasiruošusios atlikti [šio] pasaulio darbą. ... Lavinkite protą ir rankas, kad tolimesniame gyvenime taptumėte įtaka gėriui.“⁵

Prezidentas Monsonas, kalbėdamas moterims, sakė: „Ateitis dažnai nėra žinoma; dėl to privalome pasiruošti netikėtumams. ... Raginu jus siekti išsilavinimo ir įgyti reikalingų įgūdžių, kad reikalui esant būtumėte pasiruošusios užsidirbti.“⁶

Merginos, sekite šių išmintingų ir įkvėptų pranašų patarimu. Būkite geros studentės. Kelkitės ir sušvirkite stropiais darbais, sąžiningumu ir garbingumu savo mokyklose. Jeigu jums sunku ar esate nusivylusios dėl savo pažymių, pagalbos ieškokite kreipdamosi į gimdytojus, mokytojus ir į galinčius padėti Bažnyčios narius. Niekada nepasiduokite!

Susirašykite, ką norite išmokti, tada „savo tikslais siekti išsilavinimo pasidalinkite su šeima, draugais ir vadovais, kad jie galėtų jus palaikyti ir padrąsinti“⁷. Toks yra asmeninio tobulėjimo modelis.

Technologijų amžiuje matote didžiulį žinių srautą. Nuolat patiriate garso, vaizdo ir interneto atakas. Būkite išrankios ir neleiskite šiai informacijos lavinai jūsų išblaškyti ar pristabdyti jūsų progresą. Kelkitės merginos! *Jūs* pasirenkate savo tikslus. *Jūs* sprendžiate, ką įsileisti protan ir širdin.

Kai kurių svarbiausių dalykų išmoksitė ne klasėje. Bendraukite su pavyzdžingomis moterimis, galinčiomis jus mokyti namų ruošos, meno, muzikos, šeimos istorijos, sporto, rašymo ar kalbėjimo įgūdžių. Susipažinkite ir paprašykite jus pamokyti. Išmokusios kažką nauja, mokykite to per Bendras veiklas arba mokykite kitas merginas, kaip tai nurodo Garbės bitutės reikalavimai.

Be nuostabios mamos, mano gyvenime buvo daug mokytojų. Kai man tebuvo devyneri, pirmą kartą susipažinau su mokytojavimo procesu. Mano Pradinukų mokytoja išmokė mane kryželiu išsiuvinėti „Atnešiu Evangelijos šviesą į savo namus“. Kai buvau paauglė, įrėmintas šis darbelis kabėjo mano kambaryje. Mano mokytoja vadovavo, koregavo ir visuomet skatino. Vėliau turėjau ir kitų mokytojų. Mano apylinkėje gyvenančios nuostabios siuvėjos mane išmokė siūti. Jų pagalbos,

kantrybės ir skatinimų dėka mano pasiūta suknelė dalyvavo konkurse ir laimėjo! Man tebuvo keturiolika. Dėl šio proceso dar labiau troškau žinių bei meistriškumo ir kitose srityse.

Ilgijusios žinių dabar, gausite didžiulį atlygį tapusios motinomis. „Motinos išsilavinimo lygis turi didžiulę įtaką jos [vaikų] švietimosi pasirinkimams.“⁸ Motinos išsilavinimas gali būti „esminis dalykas, padėsiantis ištrūkti iš užburto nepritekliaus rato“⁹. Išsilavinusios moterys „dažniausiai pagimdo sveikesnius kūdikėlius, augina sveikesnius vaikučius, yra labiau pasitikinčios, atsparesnės ir geriau sampratauja ir priima sprendimus“¹⁰.

Iš „Šeima. Pareiškimas pasauliui“ sužinojome, kad „motinos visų pirma atsako už savo vaikų ugdymą“¹¹. Vaikų švietimas yra to ugdymo dalis – tai yra jūsų šventa atsakomybė. Kaip narsiųjų karių, kurie „savo motinų ... buvo išmokyti“¹² atveju, savo vaikų gyvenime būsite svarbiausia mokytoja, taigi rūpestingai rinkitės, ko mokytis pačiai. Palaiminkite savo būsimus vaikus ir namus, pasirinkdamos, kuo daugiau išmokti dabar.

Siekite mokytumą tikėjimu. Mes mokomės tikėjimu, stropiai įgydamos dvasinio pažinimo per maldą, Raštų studijas, paklusnumą ir siekdamas Šventosios Dvasios, liudijančios apie visą tiesą, vedimo. Jei siekdamas pažinimo atliksite savąją darbo dalį, Šventoji Dvasia galės apšviesti jūsų protą. Jei stengsitės išlikti vertos, Šventoji Dvasia nurodys ir apšvies jūsų mokymąsi.

Kai buvau mergina, pasiskoliniau per ilgas slides, per didelius batus, o draugė mokė mane slidinėti! Tai darėme gražią, saulėtą pavasario dieną. Tą dieną sniegas buvo tobulas, dangus giedras ir mėlynas. Stačių šlaitų baimė nublanko prieš tyrą mokymosi džiaugsmą. Nors dėl tų ilgų slidžių ne sykį griuvau, kėliausi ir nenustojau bandžiusi. Pamilau šį sportą!

Tačiau greitai sužinojau, kad ne visos slidinėjimo dienos ir oro sąlygos būna idealios. Debesuotomis dienomis dėl prastos šviesos nematydavome kontūrų. Taip nutinka, kai saulės šviesa išsklaido debesys. Pasirodo, kad žvelgiant į priekyje esantį baltą sniegą, neįmanoma nustatyti jo gylio ir sunku įvertinti šlaito statumą ar pamatyti kalno iškilimus ir duobes.

Merginos, galbūt jūs žvelgiate ateitin taip, kaip aš žvelgiau į tą statų šlaitą. Kartais galite manyti, kad gyvenate nematydamas

ryškių kontūrų ir to, kas jūsų laukia priekyje. Mokymasis tikėjimu suteiks jums pasitikėjimo ir padės eiti keliu abejonių metu.

Evangelijos pagal Matą 25-ame skyriuje, palyginime apie dešimt mergaičių, sužinome, kad dvasinis pasiruošimas yra gyvybiškai svarbus ir kad pasiruošiama asmeniškai. Prisimenate: visos dešimt mergaičių buvo pakviestos lydėti jaunikį į vestuves, tačiau tik tos penkios išmintingosios buvo pasiruošusios alyvos savo žibintuose.

„Paikiosios sakė protingosioms: „Duokite mums alyvos, nes mūsų žibintai gęsta.“

Protingosios atsakė: „Kad kartais nepristigtų ir mums, ir jums, verčiau nueikite pas prekiautojus ir nusipirkite.“

Joms beinant pirkti, atėjo jaunikis. Kurios buvo pasiruošusios, įėjo kartu su juo į vestuves, ir durys buvo uždarytos.“¹³

Galite pamanyti, kad penkios protingos mergaitės elgėsi savanaudiškai, nepasidalindamos alyva. Pasidalinti nebuvo įmanoma. Dvasiškai pasiruošiama asmeniškai, lašelis po lašelio. Ruošimusi nepasidalinsi.

Dabar yra laikas stropiai darbuotis gilinant savo dvasinį pažinimą, lašelis po lašelio. Tai pasieksite per maldą, Raštų studijavimą ir paklusnumą. Dabar yra laikas siekti išsilavinimo – lašelis po lašelio. Kiekviena dorybinga mintis ir darbas taip pat pildo jūsų žibintą alyva ir daro jus vertas Šventosios Dvasios, mūsų dieviško mokytojo, vedimo.

Šventoji Dvasia ves jus mirtingojo gyvenimo kelionėje, net tuomet, kai jausitės nematančios ryškių kontūrų, nežinodamos kas priešaky. Nereikia bijoti. Jei liksite kelyje, vedančiame į amžinąjį gyvenimą, Šventoji Dvasia nukreips jus mokantis ir apsisprendžiant.

Iš asmeninės patirties liudiju, kad, jei sieksite mokytumo ne tik mokymusi, bet ir tikėjimu, jums *bus* parodyta, ką „Viešpats nori, kad darytumėte, ir tai, ką jums reikia žinoti“¹⁴.

Būdama mergina gavau savąjį patriarchalinį palaiminimą. Buvau raginama pasiruošti, įgydama gerą išsilavinimą ir anksti gyvenime išmokdama vertybių, susijusių su namų ruoša ir šeimos auginimu. Labai troškau būti palaiminta šeima; tačiau tas palaiminimas neišsipildė iki tol, kol man sukako 37, kai galiausiai

ištekėjau. Mano vyras buvo našlys, tad tą dieną, kai buvome užantspauduoti šventykoje, bemat buvau palaiminta ne tik vyru, bet ir šeima su keturiais vaikais.

Dar prieš tai buvo daug dienų, kai jaučiausi lyg slidinėčiau, nematydama ryškių kontūrų, lyg klausinėčiau „kas manęs laukia?“ Stengiausi sekti savo patriarchalinio palaiminimo raginimais. Stropiai studijavau, kad tapčiau mokytoja, ir toliau siekiau išsilavinimo, kad tapčiau pradinės mokyklos direktore. Meldžiausi Dangiškajam Tėvui ir siekiau Šventosios Dvasios vadovavimo. Tvirtai tikėjau pranašų pažadais, tikinisiais, kad jei išliksiu „ištikima ir patikima, [laikysiuosi] savo sandorų, [tarnausiu] Dievui ir [mylėsiu] savo Tėvą danguje ir Viešpatį Jėzų Kristų, [iš manęs] nebus atimta jokia amžina palaima, kurią Dangiškasis Tėvas paruošė savo ištikimiems vaikams“¹⁵.

Žinau, kad mano išsilavinimas paruošė mane gyvenimui, kuris visiškai nepanašus į tą, kurį įsivaizdavau būdama mergina. Maniau, kad studijavau švietimą, kad mokyčiau mokinius mokyklose ir savo būsimus vaikus. Nežinojau, kad Viešpats taip pat ruošė mane kartu su savo vyru mokytį anglų kalbos tarnaujant misijoje Mongolijoje, mokytį Bažnyčios merginas visame pasaulyje ir mokytį savo vaikaičius apie žinių vertę. Visa tai yra nuostabios palaimos, kurių net neįsivaizdavau.

Liudiju, kad mūsų Dangiškasis Tėvas pažįsta ir myli jus. Jis jums labai pasitiki ir yra paruošęs darbą, kurį galite atlikti tik *jūs*. Noriu patikinti jus: *būsite* pasiruošusios tam nuostabiam darbui, jei sieksite mokytumosi mokymusi ir taip pat tikėjimu. Apie tai liudiju Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Gordon B. Hinckley, „Reaching Down to Lift Another“, *Liahona*, Jan. 2002, 67; *Ensign*, Nov. 2001, p. 54.
2. *Jaunimo Stiprybės vardan* (knygelė, 2011), p. 9.
3. Doktrinos ir Sandorų 88:118.
4. Gordonas B. Hinklis, *Way to Be! Nine Ways to Be Happy and Make Something of Your Life* (2002), p. 28.
5. Gordon B. Hinckley, „Seek Learning“, *New Era*, Sept. 2007, p. 2, 4.
6. Thomas S. Monson, „If Ye Are Prepared Ye Shall Not Fear“, *Liahona* ir *Ensign*, Nov. 2004, p. 116.
7. *Jaunimo stiprybės vardan*, p. 9.
8. Cheryl Hanewicz and Susan R. Madsen, „The Influence of a Mother on a Daughter’s College Decision“, *Utah Women and*

- Education Project Research Snapshots*, no. 3 (Jan. 2011): 1.
9. Marjorie Cortez, "Mom's Education Key to Halt Poverty Cycle", *Deseret News*, Sept. 23, 2011, A1.
 10. Olene Walker, "More Utah Women Need to Finish College", *Salt Lake Tribune*, Oct. 30, 2011, O4.
 11. Šeima. Pareiškimas pasauliui.
 12. Almos 56:47.
 13. Mato 25:8–10.
 14. Henry B. Eyring, Education for Real Life *Ensign*, Oct. 2002, p. 18.
 15. M. Russell Ballard, Preparing for the Future *Ensign*, Sept. 2011, p. 27.

Dabar metas keltis ir sušvisti!

Eleinė S. Dalton

Visuotinė Merginų organizacijos prezidentė

Kaip Dievo dukterys, jūs gimėte, kad eitumėte priekyje.

Pro mano langą Merginų organizacijos biure atsiveria įspūdingas vaizdas į Solt Leiko šventyklą. Kasdien matau angelą Moronį, stovintį ant šventyklos, kaip spindintį simbolį ne tik jo, bet ir mūsų tikėjimo. Man patinka Moronis, kadangi jis išliko tyras ir ištikimas labai nedoroje visuomenėje. Jis – mano didvyris. Jis išstovėjo vienas. Kažkodėl man atrodo, kad šiandien jis stovi ant šventyklos viršaus, kviesdamas mus turėti drąsos, atminti, kas esame, ir būti vertoms įeiti į šventą šventyklą – keltis ir sušvisti¹, stovėti virš pasaulietiško triukšmo ir, kaip pranašavo Izaijas, „ateiti... į Viešpaties kalną“² – šventą šventyklą.

Šiandien čia susirinko rinktinės Viešpaties dukterys. Visame pasaulyje nėra įtakingesnės grupės, palaikančios tiesą ir teisumą, negu Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios merginos ir moterys. Matau jūsų kilmingumą ir žinau jūsų dievišką tapatumą ir likimą. Jūs pasižymėjote jau ikimirtingajame gyvenime. Jūsų kilmė neša savyje sandoras ir pažadus. Paveldėjote dvasines ištikimų patriarchų Abraomo, Izaoko ir Jokūbo savybes. Kartą Dievo pranašas visas jus, šiandien čia susirinkusias, pavadino „viena ryškiai spindinčia [ateities] viltimi“³. Ir aš pritariu tam! Sudėtingų iššūkių kupiname pasaulyje jūsų šviesa šviečia ryškiai. Tikrai, „tai [yra] neužmirštamų dienų“⁴. Tai *jūsų* dienos, ir merginoms visame pasaulyje *dabar* yra metas keltis ir sušvisti, „kad tavo šviesa būtų vėliava [arba standartas] tautoms“⁵.

„Standartas – tai matavimo matas, pagal kurį nustatomas tikslumas arba tobulumas.“⁶ Mes turime būti šventumo standartas viso pasaulio akyse! Naujoje koreguotoje knygelėje *Jaunimo stiprybės vardan* pateikti ne tik standartai, pagal kuriuos reikia tiksliai gyventi, bet ir pažadėtos palaimos, jei taip darysite. Šioje svarbioje knygelėje pateikti žodžiai yra standartai pasauliui, ir gyvenimas pagal šiuos standartus padės jums žinoti, ką daryti, kad taptumėte dar panašesnės į Gelbėtoją ir būtumėte laimingos vis labiau temstančiame pasaulyje. Gyvenimas pagal šios knygelės standartus padės jums pasiruošti nuolatinei Šventosios Dvasios bendrystei. Pasaulyje, kuriame gyvenate, jums reikės tos bendrystės, kad galėtumėte priimti svarbius sprendimus, nulemsiančius didžiąją dalį jūsų ateities sėkmės ir laimės. Gyvenimas pagal šiuos standartus padės visoms jums pasiruošti įeiti į šventas Viešpaties šventyklas ir gauti palaimas ir galią, kurios jums bus suteiktos, kai sudarysite šventas sandoras ir jų laikysitės.⁷

Kai mūsų dukra Emė buvo maža, ji mėgo stebėti kiekvieną mano judesį, man ruošiantis į bažnyčią. Pažiūrėjusi į įprastus mano pasiruošimus, ji susišukuodavo plaukus ir apsilvildavo suknelę, o tada visada manęs prašydavo jai užtepti „blizgalą“. Tas „blizgalas“, kaip ji tai vadino, buvo riebus kosmetinis kremas, kurį naudočiau nuo raukšlių. Paprašyta patepdavau juo Emės skruostukus ir lūpas, o ji tada nusišypsodavo ir sakydavo: „Dabar mes pasiruošusios!“ Emė nesuvokė tik vieno – kad ji ir taip jau būdavo su „blizgalu“. Jos veidas švytėdavo, kadangi ji buvo tokia tyra, nekalta ir gera. Su ja buvo Dvasia, ir tai matėsi.

Norėčiau, kad visos šį vakarą čia susirinkusios merginos žinotų ir suprastų, kad jūsų grožis – jūsų „spindesys“ – neatsiranda dėl kosmetikos, riebaus kremo ar madingiausių rūbų ir šukuosenų. Jis atsiranda dėl jūsų asmeninio tyrumo. Gyvendamos pagal standartus ir būdamos vertos nuolatinės Šventosios Dvasios bendrystės, galite daryti didelę įtaką pasaulyje. Jūsų pavyzdys, netgi šviesa jūsų akyse, darys poveikį kitiems, kurie matys jūsų „spindesį“ ir norės būti tokie, kaip jūs. Iš kur gauname šios šviesos? Viešpats yra šviesa, „ir Dvasia visame pasaulyje apšviečia kiekvieną žmogų, kuris įsiklauso į Dvasios balsą“⁸. Dieviška šviesa suspindi jūsų akyse ir veiduose,

kai artinatės prie savo Dangiškojo Tėvo ir Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus. Štai iš kur gauname to „blizgalą“! Be to, kaip visos galite matyti, tas „blizgantis kremas“ vis dėlto neapsaugojo manęs nuo raukšlių!

Kvietimas „kelkis ir sušvisk“ – tai kvietimas kiekvienai iš jūsų eiti pasaulio priekyje vykdant didį reikalą – iškelti vėliavą, arba standartą, – ir dorybe, vertumu įžengti į šventyklą ir tyrumu eiti šios kartos priekyje. Jei norite pasaulyje ką nors pakeisti, *privalote pačios būti kitokios nei pasaulis*. Atkartuju Prezidento Džozefo F. Smito žodžius, kuris savo laikų sakė moterims: „Jums neskirta, kad jums vadovautų pasaulio [merginos]; jums skirta vadovauti... pasaulio [merginoms] visame kame, kas... išskaistina žmonių vaikus.“⁹ Šie žodžiai yra teisingi ir šiandien. Kaip Dievo dukters, jūs gimėte, kad eitumėte priekyje.

Pasaulyje, kuriame gyvename, jūsų gebėjimas eiti priekyje priklausys nuo vedimo ir nuolatinės bendrystės Šventosios Dvasios, kuri jums pasakys „viską, ką turėtumėte daryti“¹⁰, kai atpažinsite Jos vedimą ir patarimus. O kadangi Šventoji Dvasia negyvena nešventose šventyklose, visos turėsime pasitikrinti savo įpročius ir širdis. Visoms mums reikės ką nors pakeisti – atgailauti. Kaip Mormono Knygoje pareiškė karaliaus Lamonio tėvas: „Aš paliksiu *visas* savo nuodėmes, kad pažinčiau tave.“¹¹ Ar mes, jūs ir aš, esame pasiryžusios padaryti tą patį?

Jaunimo grupelė Kvin Krike, Arizonoje, nusprendė „keltis ir sušvisti“ ir eiti savo bendruomenės jaunimo priekyje gyvenant pagal knygelėje *Jaunimo stiprybės vardan* pateiktus standartus. Kiekvienas jų savo dienoraščiuose užrašė tai, kas, jų manymu, trukdė jiems, arba tai, ką jie norėjo pakeisti savo gyvenime, o tada tiesiogine prasme iškasė duobę. Jie susirinko drauge, išplėšė tuos dienoraščių lapus ir įmetė į duobę žemėje, kaip Mormono Knygoje padarė Amono žmonės su savo karo ginklais.¹² Tada jie užkasė tuos lapus, ir tą dieną kiekvienas įsipareigojo pasikeisti. Jie atgailavo. Jie pasiryžo keltis!

Ar jūsų gyvenime yra kas nors, ką reikia pakeisti? Jūs galite tai padaryti. Galite atgailauti, nes buvo atlikta Gelbėtojo begalinė apmokančioji auka. Dėl Jo jūs ir aš galime pasikeisti, vėl tapti tyros ir švarios, tapti kaip Jis. Ir Jis pažadėjo, kad jei taip darysime, Jis daugiau nebeprisimins mūsų nuodėmių ir klaidų.¹³

Kartais gali atrodyti, kad beveik neįmanoma nuolat švytėti. Susiduriate su tokia daugybe sunkumų, kurie gali užstoti visos šviesos šaltinį – Gelbėtoją. Kartais kelias yra sunkus, ir net gali atrodyti, kad tirštas rūkas užtemdo šviesą. Taip buvo su viena mergina, vardu Florensė Čedvik. Nuo 10 metų Florensė suprato esanti talentinga plaukikė. Ji perplaukė Lamanšo sąsiaurį per rekordinius 13 valandų ir 20 minučių. Florensei patiko iššūkiai ir ji vėliau pamėgino nuplaukti atstumą tarp Kalifornijos pajūrio ir Katalinos salos – apie 21 mylią (34 km). Šio plaukimo metu, praplaukusi 15 valandų, ji pasijuto labai pavargusi. Kilo tirštas rūkas ir užstojo kranto liniją. Jos mama plaukė laiveliu šalia, ir Florensė pasakė mamai mananti, kad jai nepavyks perplaukti. Jos mama ir treneris ragino ją plaukti toliau, bet ji aplink tematė vien rūką. Galiausiai ji nustojo plaukti, bet jau įlipusi į laivelį sužinojo, kad plaukti liovėsi iki kranto likus mažiau nei vienai myliai (1,6 km). Vėliau, kai iš jos ėmė interviu ir paklausė, kodėl ji liovėsi plaukti, ji prisipažino, kad tai padaryti ją privertė ne šaltas vanduo ir ne ilga distancija. Ji sakė: „Mane nugalėjo rūkas.“¹⁴

Vėliau ji dar kartą mėgino nuplaukti tą distanciją, ir vėl kilo tirštas rūkas. Tačiau šį kartą ji tęsė plaukimą, kol sėkmingai pasiekė krantą. Šį kartą, paklausta, ką darė kitaip, ji pasakė, jog visą plaukimo distanciją per tą tirštą rūką stengėsi išlaikyti mintyse kranto vaizdą.¹⁵

Florensei Čedvik tikslas buvo krantas. Kiekvienai iš mūsų tikslas yra šventykla. Merginos, likite susitelkusios. Nepameskite iš akių savo tikslų. Neleiskite tirštam moralinių teršalų rūkui ir dėmesį atitraukiantiems pasaulio balsams sutrukdyti jums pasiekti savo tikslus, gyventi pagal standartus, mėgautis Šventosios Dvasios bendryste ir būti vertoms įeiti į šventas šventyklas. Visada išlaikykite šventyklos – šventų Gelbėtojo namų – vaizdą savo širdyse ir mintyse.

Prieš keletą savaitių stovėjau Nevados Ryno šventyklos celestialiniame kambaryje. Į tą kambarį liejosi spindinti šviesa, ir tą spindėjimą dar sustiprino krikščolinis sietynas, kurio daugybė krikščolinių briaunelių šviesą atspindėjo į viską apšviečiančią vaivorykštę. Man užėmė kvapą, kai suvokiau, kad Gelbėtojas yra „pasaulio šviesa ir gyvybė“¹⁶, kad tai *Jo* šviesą turime laikyti iškėlę ir atspindėti. *Mesesame* tie mažyčiai kristalai, kurie

atspindi Jo šviesą, o kad galėtume tai daryti, turime būti švarūs ir neužsiteršę pasaulio dulkėmis. Tą dieną stovėdama šventykloje, mintyse vėl išgirdau Moronio kvietimą mums – Sionės dukroms: „Pabusk ir kelkis iš dulkių.“¹⁷ „Ir [neliesk] piktos dovanos nė to, kas nešvaru.“¹⁸ „Pabusk ir kelkis... ir apsirenk savo gražuosius apdarus, o Sionės dukra [...] kad Amžinojo Tėvo sandoros, kurias jis sudarė jums, o Izraelio namai, būtų įvykdytos.“¹⁹

Pažadėtasias šventyklos palaimas galite gauti ne tik jūs, bet ir visos kartos. Kai padarysite šventyklą savo tikslu, jūsų gera įtaka peržengs laiko ir vietos ribas, ir tas darbas, kurį atliksite už gyvenusiuosius anksčiau, išpildys pranašystę!

Praeitoje visuotinėje konferencijoje aš visa suvirpėjau, išgirdusi, kaip vyresnysis Deividas A. Bednaris pakvietė visas jus aktyviai įsitraukti į savo šeimos istorijos ir šventyklos darbą labui tu, kurie išėjo anapus, negavę sugražintosios Jėzaus Kristaus Evangelijos palaimų.²⁰ Kai jis jus pakvietė, man tiesiog šoktelėjo širdis. Doktrinoje ir Sandorose skaitome apie tai, kad yra „kitos rinktinės dvasios, kurios buvo išlaikytos, kad ateitų laikų pilnatvėje dalyvauti dedant didžiojo paskutiniųjų dienų darbo pamatus; įskaitant šventyklų statymą ir apeigų vykdymą jose dėl mirusiųjų išpirkimo“²¹. Tai jūsų diena ir jūsų darbas prasidėjo! Dabar yra metas būti vertoms ir gauti šventyklos rekomendaciją. Darydamos šį darbą, tapsite gelbėtojomis ant Sionės kalno.²²

Vyresnysis Raselas M. Nelsonas apie jus sakė: „Bažnyčios merginų įtaka, kaip miegantis milžinas, pabus, kelsis ir įkvėps žemės gyventojus kaip galinga teisumo jėga.“²³ Merginos, kelkitės ir užimkite savo vietą šlovinguose įvykiuose, kurie formuos jūsų ir pasaulio ateitį. Tas laikas yra dabar!

„Viršūnėj vėliava, aukščiausiai iškelta. Ji mos visiems, į ją žvelgs kiekviena tauta.“²⁴ Merginos, jūs esate ta vėliava! Būkite doros ir tyros, siekite Šventosios Dvasios bendrystės, užkaskite savo nuodėmes ir prasižengimus, likite susitelkusios ir neleiskite moralinių teršalų rūkui užstoti jūsų tikslų. Būkite vertos dabar įžengti į šventyklą. Užsitępkite savo „blizgalo“! Visa širdimi liudiju, kad Dievas gyvas ir kad Jis apšvies mūsų gyvenimus, kai artinsimės prie Jo mylimo Sūnaus – mūsų Gelbėtojo Jėzaus Kristaus. Ir meldžiu, kaip meldė Moronis, kad mes keltumėmės ir

sušvistume, „kad [mūsų] šviesa būtų vėliava tautoms“!²⁵ Šventu Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Doktrinos ir Sandorų 115:5.
2. Izaijo 2:3; 2 Nefio 12:3.
3. Gordon B. Hinckley, „Standing Strong and Immovable“, *Worldwide Leadership Training Meeting*, Jan. 10, 2004, p. 20.
4. Oliver Cowdery, in Joseph Smith—History 1:71, note.
5. Doktrinos ir Sandorų 115:5.
6. Ezra Taft Benson, „Strengthen Thy Stakes“, *Tambuli*, Aug. 1991, 4; *Ensign*, Jan. 1991, p. 2.
7. Žr. Doktrinos ir Sandorų 109:22.
8. Doktrinos ir Sandorų 84:46.
9. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* (1998), p. 184.
10. 2 Nefio 32:5.
11. Almos 22:18; kursyvas pridėtas.
12. Žr. Almos 24:17.
13. Žr. Doktrinos ir Sandorų 58:42.
14. Žr. Sterling W. Sill, in Conference Report, Apr. 1955, p. 117.
15. Žr. Randy Alcom, „Florence Chadwick and the Fog“, epm.org/resources/2010/Jan/21/florence-chadwick-and-fog. See also „Florence Chadwick“, in *Encyclopedia of World Biography*, vol. 19 (2004): 64–66; „Navigation Information“ and „Swim Successes“, Catalina Channel Swimming Federation, swimcatalina.com, accessed Mar. 27, 2012. Additional varying accounts about Florence Chadwick exist.
16. 3 Nefio 9:18.
17. Moronio 10:31.
18. Moronio 10:30.
19. Moronio 10:31.
20. Žr. David A. Bednar, „The Hearts of the Children Shall Turn“, *Liahona* ir *Ensign*, Nov. 2011, p. 24–27.
21. Doktrinos ir Sandorų 138:53–54.
22. Žr. Abdijo 1:21; Doktrinos ir Sandorų 103:9; ir *Bažnyčios prezidentų mokymai. Džozefas Smitas* (2010), p. 454–456.
23. Russell M. Nelson, „Daughters of Zion“, *New Era Young Women Special Issue*, YW Nov. 1985, p. 9.
24. „Viršūnė vėliava“, *Giesmės ir vaikų dainos*, p. 30.
25. Doktrinos ir Sandorų 115:5.

Tikėjimas, paklusnumas, ištvermė

Prezidentas Tomas S. Monsonas

Tikėkite, kad išlikti stiprioms ir ištikimoms Evangelijos tiesoms yra be galo svarbu. Liudiju apie tai!

Mano brangios jaunosios sesutės, kalbėdamas jums jaučiu nuolankumo dvasią. Meldžiu pagalbos iš aukštybių, kad deramai atlikčiau šią užduotį.

Tik prieš 20 metų dar nebuvote pradėjusios savo mirtingosios kelionės. Vis dar gyvenote dangiškuose namuose ir buvote tarp dvasių, kurios mylėjo jus ir rūpinosi jūsų amžinąja gerove. Žemiškasis gyvenimas galiausiai tapo būtinu jūsų tobulėjimo etapu. Neabejoju, kad buvo ištarta daugelis sudie ir išreikštas pasitikėjimas jumis. Gavote kūnus ir tapote mirtingos, atskirtos nuo Dangiškojo Tėvo akivaizdos.

Tačiau čia, žemėje, jūsų laukė su džiaugsmu. Pirmieji metai buvo brangūs, ypatingi metai. Šėtonas neturėjo galios jums gundyti, nes dar nebuvote atsakingos. Dievo akyse buvote nekaltos.

Netrukus pradėjote vadinamąjį „baisios paauglystės“ periodą. Man labiau patinka jį vadinti „nuostabi paauglystė“. Koks nuostabus galimybių, augimo, vystymosi metas, pasižymintis žinių įgijimu ir tiesos siekimu.

Niekas nesako, kad paauglystės periodas yra lengvas. Dažnai tai nepasitikėjimo, neadekvatumo jausmo, savo vietos tarp draugų ieškojimo ar bandymo pritapti metai. Tai metas, kai tampate labiau nepriklausomos – ir gal būt trokštate daugiau laisvės, nei dabar teikiasi suteikti gimdytojai. Tai taip pat pagrindinis metas, kai Šėtonas jus gundys ir iš visų jėgų stengsis

nuvilioti nuo kelio, vedančio atgal į dangiškus namus, iš kurių atėjote; atgal pas savo artimuosius, atgal pas savo Dangiškąjį Tėvą.

Jus supantis pasaulis nėra pasiruošęs suteikti jums reikiamą pagalbą, kad sėkmingai pasiektumėte šios dažnai klastingos kelionės tikslą. Mūsų dabartinėje visuomenėje atrodo, kad daugelis atsilaisvino nuo saugių švartavimosi lynų ir išplaukė iš ramybės uosto.

Pakantumas nedorybei, amoralumas, pornografija, narkotikai, bendraamžių spaudimo galia – visi šie ir aibė kitų dalykų – tampa priežastimi, dėl kurios daugelis yra blaškomi nuodėmės jūroje ir dūžta į rantytus prarastų galimybių, išsižadėtų palaimų ir žlugusių svajonių rifus.

Ar egzistuoja kelias, nuvesiantis ten, kur saugu? Ar įmanoma pabėgti nuo gresiančio pavojaus? Atsakymas – skardus *taip!* Patariu jums žvelgti į Viešpaties švyturį. Jau esu tai sakęs; pasikartosiu: nėra tokio tiršto rūko nei tokios tamsios nakties, nei tokios stiprios audros, nei tiek paklydusio jūreivio, kurio negalėtų išgelbėti Viešpaties švyturys. Jis kviečia gyvenimo audrose. Jis šaukia: „*Štai saugus kelias! Štai kelias namo.*“ Jis siunčia lengvai matomus ir niekada nenutrūkstančius šviesos signalus. Jei seksite tais signalais, jie nuves jus atgal į dangiškuosius namus.

Šįvakar norėčiau kalbėti jums apie tris esminius Viešpaties švyturio signalus. Jie padės jums sugrįžti pas Tėvą, kuris nekantriai laukia jūsų pergalingo sugrįžimo. Tie trys signalai yra: *tikėjimas, paklusnumas ir ištvėrmė.*

Pirmiausia paminėsiu pagrindinį ir svarbiausią signalą: *tikėkite.* Tikėkite, kad esate Dangiškojo Tėvo dukra. Tikėkite, kad Jis jus myli ir kad atėjote čia pasiekti šlovingą tikslą – gauti amžinąjį išgelbėjimą. Tikėkite, kad išlikti stiprioms ir ištikimoms Evangelijos tiesoms yra be galo svarbu. Liudiju apie tai!

Mano jaunosios draugės, tikėkite žodžiais, kuriais kas savaitę atmintinai sakote Merginų organizacijos temą. Susimąstykite apie tų žodžių prasmę. Juose atrasite tiesą. Visuomet stenkitės gyventi pagal nurodytas vertybes. Tikėkite, kad, kaip sakoma jūsų temoje, jei priimsite tas vertybes ir elgsitės pagal jas, būsite pasiruošusios sutvirtinti šeimą ir namus, sudaryti šventas

sandoras ir jų laikytis, priimti šventyklos apeigas ir galiausiai džiaugtis išaukštino palaiminimais. Tai nuostabios Evangelijos tiesos. Gyvendamos pagal jas, visą gyvenimą būsite laimingesnės tiek čia, tiek ir po mirties, nei būtumėte tuo atveju, jei jų nepaisytumėte.

Daugelis jūsų Evangelijos tiesų mokėtės nuo ankstyvos vaikystės. Jus mokė mylintys gimdytojai ir rūpestingi mokytojai. Jų perteiktos tiesos padėjo jums įgyti liudijimą; jūs įtikėjote tuo, ko mokė. Jums studijuojant, meldžiant vadovavimo, kas savaite lankantis Bažnyčios susirinkimuose, tas liudijimas gali ir toliau būti stiprinamas dvasiškai ir augti, tačiau tik nuo jūsų priklauso, ar jis išliks ar ne. Šėtonas iš visų jėgų stengsis jį sunaikinti. Liudijimą turėsite puoselėti visą savo gyvenimą. Panašiai kaip ryškiai degantis laužas, jūsų liudijimas – jei nebus nuolat kurstomas – virs rusenančiomis žarijomis ir galiausiai užges. Neleiskite tam atsitikti.

Be sekmadieninių susirinkimų ir šioadieniais vykstančių veiklų, esant progai, dalyvaukite seminarijoje, ankstaš ryto ar su mokykla suderinto laiko pamokose. Pasinaudokite tokia galimybe. Daugelis jūsų einate į seminariją. Kaip ir visais gyvenimo atvejais, tai, kiek naudosis gausite iš seminarijos, priklauso nuo jūsų požiūrio ir noro mokytis. Laikykitės nuolankaus požiūrio ir troškite mokytis. Koks esu dėkingas už galimybę paauglystėje anksti ryte lankyti seminariją. Tai stipriai paveikė mano ir mano liudijimo vystymąsi. Seminarija gali pakeisti gyvenimą.

Prieš daugelį metų kartu su nepaprastai daug savo gyvenime pasiekusiu vyru priklausiau direktorių tarybai. Buvau sužavėtas jo principingumo ir atsidavimo Bažnyčiai. Sužinojau, kad jis įgijo liudijimą ir prisidėjo prie Bažnyčios seminarijos dėka. Kai jis vedė, jo žmona buvo Bažnyčios narė nuo gimimo, o jis pats nepriklausė jokiai Bažnyčiai. Bėgant metams, nepaisant žmonos pastangų, jis nesidomėjo bažnyčios lankymu su žmona ir vaikais. Ir tada anksti rytais jis pradėjo vežioti į seminariją savo dvi dukras. Jis likdavo mašinoje pamokos metu, o po to nuveždavo dukras į mokyklą. Vieną rytą lijo ir viena dukterų tarė: „Užsik vidun, tėti. Gali sėdėti koridoriuje.“ Jis priėmė kvietimą. Klasės durys buvo atviros, ir jis pradėjo klausytis. Jo širdis buvo paliesta.

Iki mokslo metų pabaigos jis lankė seminariją kartu su savo dukromis, dėl ko galiausiai tapo Bažnyčios nariu ir išliko aktyvus visą gyvenimą. Leiskite seminarijai padėti jums įgyti ir sustiprinti jūsų liudijimą.

Ateis metas, kai susidursite su sunkumais, kurie gali kelti pavojų jūsų liudijimui, arba, siekdamos kitų pomėgių, galite pačios jį apleisti. Maldauju, išlaikykite jį stiprų. Tai jūsų, vien tik jūsų, atsakomybė palaikyti jo šviesiai degančią liepsną. Tam reikia pastangų, tačiau dėl to niekuomet, niekuomet nesigailėsite. Prisimenu Džiulės De Azevedo Henks dainos žodžius. Kalbėdama apie savo liudijimą, ji rašė:

*Papūtus vėjui atmainos,
Kai siela merdėja skausmuos,
Už jį gyvybę pasiruošusi esu aukot,
Nes reikia mano jo šilumos – man reik šviesos.
Nors šėlsta pokyčių audra,
Lietus taip plaka, o aš stoviu sau tvirta,
Išlieku aš tokia
Ir saugau ugnį savyje.¹*

Įtikėkite ir tada kurstykite savo liudijimo ugnį, kad ji, nepaisant nieko, ryškiai šviestų.

Toliau, merginos, *pakluskite*. Pakluskite gimdytojams. Pakluskite Dievo įstatymams. Juos mums davė mylintis Dangiškasis Tėvas. Mūsų gyvenimas teiks daugiau pasitenkinimo ir bus paprastesnis, kai paklusime jiems. Bus lengviau įveikti sunkumus ir problemas. Gausime Viešpaties pažadėtąsias palaimas. Jis yra pasakęs: „Viešpats reikalauja širdies ir uolaus proto; ir uolūs bei paklusnūs valgys Sionės žemės gėrybes šiomis paskutinėmis dienomis.“²

Teturite vieną gyvenimą. Stenkitės jį nugyventi nepakliūdomos į bėdas. Jūs būsite gundomos, ir kartais tai darys jūsų manomi draugai.

Prieš keletą metų kalbėjau su Žvaigždučių klasės patarėja, kuri papasakojo apie vieną merginą jos klasėje. Ši mergina ne kartą buvo gundoma palikti tiesos kelią ir traukti nuodėmės aplinkkeliu. Nusileidusi nuolatiniam kai kurių mokyklos draugių įtikinėjimams, ji galiausiai sutiko eiti aplinkkeliu. Viskas

buvo suplanuota: savo gimdytojams reikėjo pasakyti, kad vakare eina į Merginų organizacijos veiklą. Tačiau ten ji planavo pabūti tik tol, kol atvykusios draugės su savo vaikinais paims ją. Tada jie nuvyksią į vakarėlį, kuriame bus geriama alkoholiniai gėrimai ir besilinksminančių elgesys visiškai prieštarauja tam, ką mergina žino, esant teisinga.

Mokytoja meldė įkvėpimo, padėsiančio jai žinoti, kaip padėti visoms merginoms, bet ypač šiai merginai, kuri nesijautė tikra dėl atsidavimo Evangelijai. Tą vakarą mokytoja gavo įkvėpimą mesti visa, kas suplanuota, ir su merginomis pakalbėti apie tai, kaip svarbu išlikti moraliai švarioms. Jai pradėjus dalintis savo mintimis ir jausmais, ta mergina dažnai žvilgčiojo į laikrodį, kad tik nepraleistų susitikimo su draugėmis. Tačiau pokalbiui gilėjant, jos širdis buvo paliesta, pabudo jos sąžinė ir atsinaujino ryžtas. Atėjus laikui susitikti, ji tiesiog ignoravo daug kartų ją kvietusį garsinį automobilio signalą. Visą vakarą ji pasiliko su savo mokytoja ir merginomis. Pavojaus buvo išvengta ir mergina neiškrypo iš Dievo nurodyto kelio. Šėtono planas sužlugo. Mergina pasiliko, kol visi išėjo, ir padėjo savo mokytojai už pamoką. Ji papasakojo, kaip ta pamoka padėjo jai išvengti to, kas galėjo baigtis tragiškai. Į mokytojos maldą buvo atsakyta.

Vėliau sužinojau, kad dėl jos sprendimo tą vakarą neiti su savo draugais – kai kurie jų buvo populiariausi vaikinai ir merginos mokykloje – jie nususuko nuo tos merginos ir daugelį mėnesių mokykloje ji neturėjo draugų. Jie negalėjo susitaikyti su tuo, kad mergina nenorėjo daryti tai, ką darė jie. Tai buvo be galo sunkus ir vienatvės kupinas periodas, tačiau ji išliko tvirta ir su laiku rado draugų, kurie vadovavosi tais pačiais standartais. Dabar, prabėgus keleriems metams, ji susituokusi šventykloje ir turi keturis gražius vaikučius. Jos gyvenimas galėjo būti visiškai kitoks. Mūsų sprendimai nulemia mūsų likimą.

Brangios merginos, kiekvieną planuojamą sprendimą įvertinkite tokiu testuku: „Ką tai duos man? Ką tai duos mano labui?“ Tegul jūsų elgesio taisyklės akcentuoja ne „Ką kiti pagalvos?“, o „Ką pati galvosiu apie save?“ Pasiduokite ramaus, tylaus balso įtakai. Atminkite, kad jūsų patvirtinimo metu įgaliojimą turintis asmuo uždėjo rankas jums ant galvos ir tarė: „Priimk Šventąją Dvasią.“ Atverkite savo širdis, net savo sielas, ir

išgirskite tą ypatingą, tiesą liudijantį balsą. Pranašas Izaijas pažadėjo: „Girdėsi jo balsą, už nugaros tau sakantį: Štai tikrasis kelias! Juo eikite!“³

Mūsų laikai pasižymi pakantumu nedorybei. Žurnalai ir televizijos laidos rodo filmų žvaigždes, sporto aikštelių didvyrius – tuos, kuriais nori sekti jaunimas, – nepaisančius Dievo įstatymų ir besipuikuojančius nuodėmėmis, regis, be jokių blogų pasekmių. Netikėkite tuo! Ateina ataskaitos metas – netgi sąskaitų suvedimo metas. Kiekvienai pelenei išmuš vidurnaktis – jei ne šiame, tai kitame gyvenime. Visiems ateis Teismo Diena. Ar esate pasiruošusios? Ar patenkintos tuo, ką nuveikėte?

Jei kuri suklupote savo kelionėje, pažadu jums, kad yra kelias atgalios. Šis procesas vadinamas atgaila. Mūsų Gelbėtojas mirė, kad jums ir man suteiktų tą palaimingą dovaną. Nors kelias sunkus, pažadas yra tikras. Viešpats sakė: „Jūsų nuodėmės raudonos it kraujas, bet jos gali tapti baltos it vilna.“⁴ „Ir jų daugiau nebeatminsiu.“⁵

Mano mylimos jaunosios sesutės, turite brangią laisvos valios dovaną. Maldauju jus rinktis paklusti.

Galiausiai, *ištverkite*. Ką reiškia ištvirti? Man patinka toks apibrėžimas: *narsiai atsilaikyti*. Narsos gali prireikti, kad įtikėtume; kartais jos prireiks paklusti. Tikrai jos reikės, kad ištvirtumėte iki dienos, kai teks palikti šį mirtingąjį pasaulį.

Bėgant metams, kalbėjau su daugeliu žmonių, kurie sakė: „Turiu tiek daug problemų, tokių rimtų rūpesčių. Gyvenimo sunkumai varo mane į neviltį. Ką galiu padaryti?“ Jiems pateikdavau, o dabar pateikiu ir jums, tokį konkretų siūlymą: „Dangiško vadovavimo siekite tik vienai konkrečiai dienai. Gyvenimas atrodo sunkus, kai išgyvename dėl to, kas bus ateity, bet daug lengviau, kai pasirūpinama tik viena diena. Kiekvienas galime būti ištikimas tik vieną dieną – po to dar vieną, ir dar vieną po jos – ir taip visą gyvenimą nugyvensime, vedami Dvasios, išlikdami arti Viešpaties, kupini gerų darbų ir teismo. Gelbėtojas pažadėjo: „Žiūrėkite į mane ir ištverkite iki galo, ir jūs gyvensite; nes tam, kuris ištviria iki galo, aš duosiu amžinąjį gyvenimą.“⁶

Mano jaunosios draugės, su tokiu tikslu atėjote į šį mirtingąjį gyvenimą. Nėra nieko svarbiau už tikslą, kurį stengiatės pasiekti, o būtent amžinąjį gyvenimą jūsų Tėvo karalystėje.

Esate brangios, labai brangios mūsų Dangiškojo Tėvo dukterys, kurias su tikslu Jis atsiuntė būtent šiomis dienomis. Jūs buvote saugomos iki pat šių laikų. Jei įtikėsite, paklusite ir ištersite, gausite tai, kas nuostabu ir šlovinga. Tebūna tai jūsų palaima, to meldžiu Jėzaus Kristaus, mūsų Gelbėtojo vardu, amen.

Išnašos

1. Julie de Azevedo Hanks, "Keeper of the Flame", <i>Treasure the Truth</i> (compact disc, 1997).	3. Izaijo 30:21.
2. Doktrinos ir sandorų 64:34.	4. Izaijo 1:18.
	5. Jeremijo 31:34.
	6. 3 Nefio 15:9.